

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 48

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Α'

Το μεγάλο πρόβλημα

ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ
ΚΑΙ Η ΕΥΡΩΠΗ

■
Έπετεύχθη πράγματι

Η ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ
ΤΟΥ ΦΥΛΟΥ;

ΥΔΡΑ ΤΟ ΝΕΟ ΚΑΠΡΙ
ἀποκλειστικό ρεπορτάζ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 48 ΔΡΑΧ. 5
24-30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1956

Εκδόσεις: ΕΛΚΗΝ "ΕΛΕΝΗ Γ. ΒΛΑΧΟΥ—Η. Γ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ",
Διευθυνσεις: Κων. Κ. Ψύχας (Μονής Πετράκη αριθ. 8, Αθήναι)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Κ. Ζαγοριανίτης ("Αλδου Μανουτίου 18 Αθήναι)

Γραφείο:
Συντάξεως, Σικράτους 57, Αθήναι, Τηλεφ. 57-081
Εκδόσεως, Βουλιαγμένης 352, Αθήναι, Τηλεφ. 90-021
Συνδρομή:
Εσωτερικού, εξάμηνος δραχ. 130. Ετήσια δραχ. 260.
Εξωτερικού, εξάμηνος δολλάρ. 7. Ετήσια δολλάρ. 14.

Αεροπορική αποστολή κατόπιν συγγενήσεως—Διαφημίσεις κατά συμφωνίαν. Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις άρθρων και εικόνων του περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων και των εκδοτών—Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται—Τηλεγραφική Διεύθυνσις: ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙ.

ΕΛΚΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε.Π.Ε. (Κεφ. Καταβεβλημένων Δρ. 400.000)

Να κ' ένα γράμμα πού, εκτός από τους επαίνους ή την κριτική περιέχει και κάτι πολύτιμο: Ρεπορτάζ! Και τι ρεπορτάζ! Γραμμένο με δροσερό τρόπο, με την λιτότητα και την ζωντάνια της πρώτης κι άμεσης εντυπώσεως. Το δημοσιεύουμε λοιπόν χωρίς προσθαφαιρέσεις ή διορθώσεις, που θα χαλούσαν το άγνο του ύφους, μαζί μ' ένα διπλό «εύχαριστώ» προς τις συντάκτριές του — αναγνώστριάς μας. Τις ευχαριστούμε για όσες πληροφορίες μας δίνουν για ένα θέμα τόσο επίκαιρο, τις ευχαριστούμε για την αγάπη πού μας δείχνουν πλουτίζοντας ένα ζωντανό θεσμό του περιοδικού μας, την στήλην αυτήν της αλληλογραφίας.

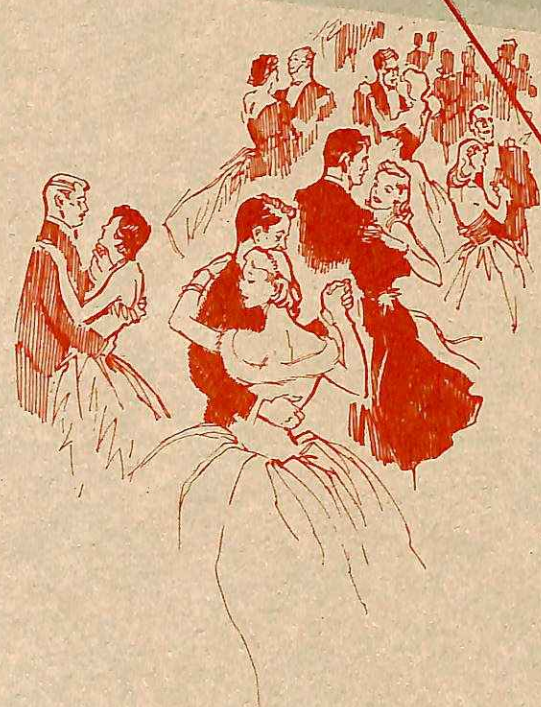
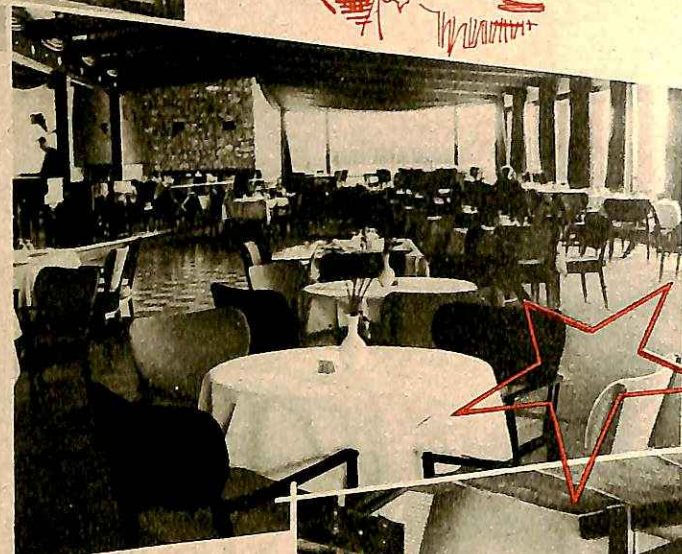
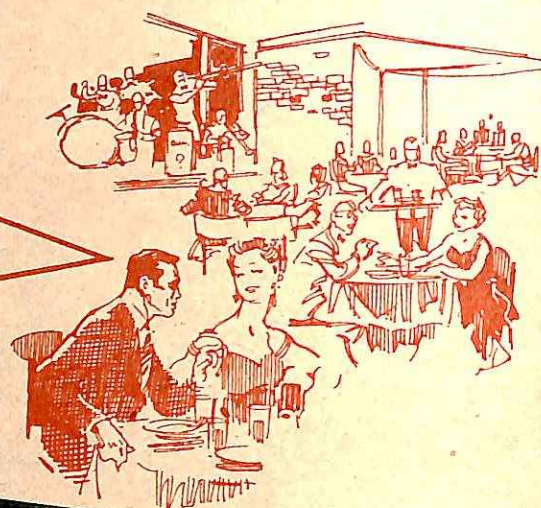
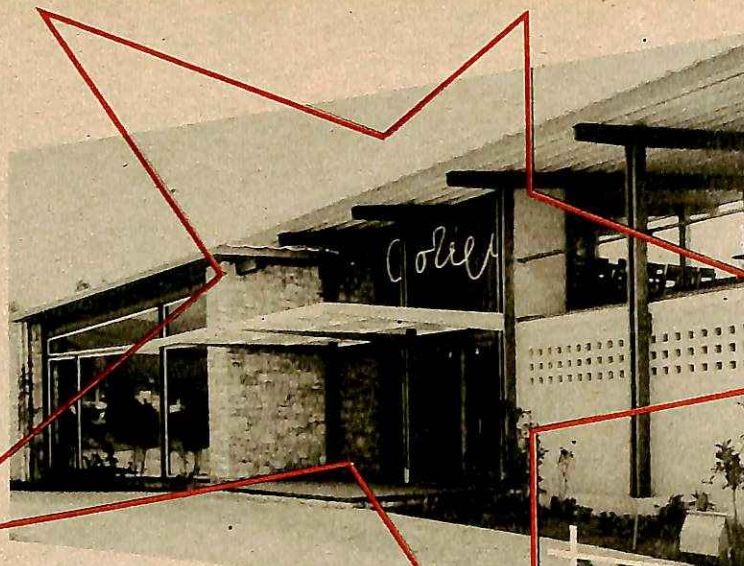
Ο «ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΟΔΥΣΣΕΥΣ» ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ

«... Όσο για το τελευταίο τεύχος, είναι εξαιρετικό. Χαϊρόμαστε για την εξέλιξη του περιοδικού και νιώθουμε υπερηφάνεια γιατί και στο χωριό μας είναι περιζήτητο... Έχουμε όμως κάτι άλλο επίκαιρο: την άφιξη του τολμηρού θαλασσοπόρου Σάββα Γεωργίου, με την γυναίκα του Σούζυ, στο χωριό μας. Αν και δεν είμαστε δημοσιογράφοι, σας την περιγράφουμε... —Χθές, Σάββατο δρόμο, κατεβαίναμε για το σπίτι όταν ακούσαμε την είδηση: «Ήρθε ο Σάββας Γεωργίου με την γυναίκα του». Ξέραμε απ' τις εφημερίδες για ποιόν πρόκειται και τρέξαμε στην πλατεία όπου είχε σταθμεύσει το αυτοκίνητο. Είχαν περάσει απ' την Μονή των Καθαρών και μετά κατέβηκαν στον Σταυρό. Πράγματι, βρισκόταν εκεί, περικυκλωμένος απ' τον κόσμο. Χαϊρέτησαν εγκάρδια όλους έμάς πρὸ εἴμασσε κοντά τους, και καθίσανε σ' ένα τραπέζακι κάτω απ' τὰ πύκα. Είναι ο Σάββας Γεωργίου, απλός καλόκαρδος κ' εύθυμος τύπος. Η γυναίκα του, μιά χαριτωμένη ξανθεία Αμερικανιδούλα, πού η κούραση καθόλου δεν της φαίνεται. Απ' τις ερωτήσεις πού πέφτανε βροχή μάθαμε ότι: Είναι Θεσσαλονικιός και λείπει μόνο πεντέμισι χρόνια. Πέντε ημέρες μετά αφού στεφανώθηκε, ξεκινούσε για το τολμηρό αυτό ταξίδι. Στην αρχή ήθελε μόνος, μὰ η γυναίκα του δεν τον άφηνε. Κ' εύτυχώς. Γιατί αυτή του έδινε θάρρος στις δύσκολες στιγμές.

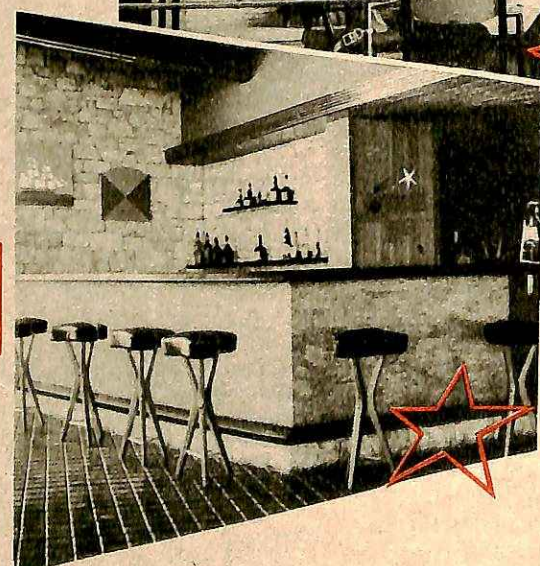
Την νύχτα κοιμόταν τρεις ώρες ο ένας τρεις ο άλλος, και το καλό φαγητό δεν τους έλειπε μιά και η Σούζυ είναι καλή μαγειρίσσα. Το θάρρος δεν τους εγκατέλειψε στις τρομερές τρικυμίες πού συνάντησαν, ούτε όταν τὰ κύματα τούς σήκωναν ψηλά σαν να θέλανε να τασκίσουν το μικρό κόττερό τους την «ΧΑΡΑ», ούτε ακόμα όταν ένα μίλλι μπροστά τους θούλιαζε μιά μεγάλη σκούνα με όλο της το πλήρωμα. Οι καρχαρίες, κάτι τεράστιοι καρχαρίες τούς κυνηγούσαν πάντα, σὰ να ζητούσαν να τούς καταπιούν ανοίγοντας το πελώριο στόμα τους. Άλλ' αυτοί τραβούσαν μπροστά. Κι όλο κοντοζυγώνανε στην επιτυχία και την νίκη.. Έδώ κόπηκε για λίγο η κουβέντα για να πάρουν κανένα μεζέ οι διάσημοι ξένοι μας. Την στιγμή πού είδε να φέρνουν στο τραπέζι κοκορέτσι ο κ. Γεωργίου φώναξε: «Παναγία μου, γι' αυτό το κοκορέτσι ήρθα στην Ελλάδα!» Ήπιανε μύζα εις ύγειαν της Βορείου Ιθάκης κι ο Δήμαρχος πού τούς συνόδευε απ' το Βαθύ, ώμλησε για το ζεύγος Γεωργίου και το μεγάλο τους τόλμημα. Ευχαριστώντας τον ο θαρραλέος θαλασσοπόρος άπήντησε:

—Είχαμε απλώς τύχη. Γιατί δεν μπορούμε να πούμε πώς νικήσαμε την φύση, πού είναι ίδιος ο Θεός. Αυτός μάς φύλαξε. Είμαστε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ 5

- ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΟΡΧΗΣΤΡΕΣ
- ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΦΑΓΗΤΑ
- Η ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

"ΑΣΤΕΡΙΑ"
Café

ΑΚΤΗ "ΑΣΤΗΡ" ΓΛΥΦΑΔΑ

Μειώσατε τὸ κόστος μεταφορᾶς ..
Αὐξήσατε τὰ κέρδη σας ...

μέ ἐλαστικά

Firestone

Δέν ἀρκεί νά αγοράζετε ἓνα ἐλαστικό πρέπει νά εἶναι καί τὸ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ γιὰ τὴν χρῆσι πού δά κάνετε....

Ἡ Firestone κατασκευάζει εἰδικούς τύπους ἐλαστικῶν γιὰ κάθε φορτηγὸ καί λεωφορεῖο.

Firestone

Τὸ ἐλαστικό μέ τὴν μεγαλύτεράν ἀπόδοσιν καί ἀντοχήν.

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Β. ΕΛΛΑΔΟΣ:
Θ. ΜΠΟΒΕΝ ΡΗΖ (ΕΛΛΑΣ) Α.Ε.
ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 43 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

... πού είναι μαζί μας

... ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ, ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΘΕΩΡΗΘΟΥΝ ΚΑΝ... ξένοι: Είναι οι συμπατριώτες μας που μένουν μονίμως στο εξωτερικό και πού μας επισκέπτονται συνήθως το καλοκαίρι, — από Σταύρου Νιάρχου και 'Αριστοτέλους 'Ωνάση και των λοιπών μικρών και μεγάλων έφοπλιστών, μέχρι και του Φιλίππου Μπούκα, του οποίου τις θαυμάσιες φωτογραφίες της 'Υδρας θαυμάζετε σ' αυτό το φύλλο. 'Ο Φιλίππος Μπούκας έχει πλέον μια διεθνή προβολή σαν φωτογράφος και δεν είναι λίγες οι άποστολές που του αναθέτουν περιοδικά και οργανισμοί όλης, σά το «Τάιμ» και το «Λάιφ». 'Αλλά και αυτός και η σύζυγός του Μαρία, δεν βλέπουν την ώρα κάθε χρόνο να πάρουν το βαπόρι να κατέβουν στα ελληνικά νησιά. Και οι ΕΙΚΟΝΕΣ, φυσικά, δεν βλέπουν επίσης την ώρα να υποδεχθούν τον έκλεκτο συνεργάτη τους.

Η ΟΜΑΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΠΡΟΣΕΚΑΛΕΣΕ Η 'Επιτροπή του Φεστιβάλ είναι ήδη εν πλώ, ενώ γράφονται αυτές οι γραμμές, και θα τους συναντήσουμε μια άπ' αυτές τις ημέρες σε μιαν ειδική δεξίωση στην 'Αίθουσα Γεωργίου Βλάχου. Φοβόμαστε μόνον ότι μερικά δνόματα από δσα δώσαμε την περασμένη φορά, σ' αυτήν την στήλη, δεν περιέχονται στον όριστικό κατάλογο. 'Εκτός από τους 'Ιταλούς που αναφέραμε, (και που φθάνουν σχεδόν όλοι από το Παρίσι) θα έλθουν τελικώς ο σοφός ελληνιστής και ιστορικός συγγραφέας 'Αλμπέρ Μουσσέ, ο εκδότης και διευθυντής της φιλολογικής επιθεωρήσεως «Τετράδια του Νότου» Ζαν Μπαλάρ και ο αρχισυντάκτης της μεγάλης κυκλοφορίας παρισινής εφημερίδας «Φράνς Σουάρ» Σαρλ Γκομπώ. Θα έλθουν ακόμη και οι έξι ή πέντε Γερμανοί προσκεκλημένοι: ο Χέλμουτ Μπέρβε, μέλος της 'Ακαδημίας 'Επιστημών του Μονάχου και καθηγητής της αρχαίας φιλοσοφίας εις το Πανεπιστήμιον του Μονάχου, ο καθηγητής Κάρλ Μπλάμελ, γενικός διευθυντής του Κρατικού Μουσείου του Βερολίνου, ο Φράντς Ντόλγκερ, εκ των επιφανέστερων συγχρόνων συζαντινολόγων, πρόεδρος του 'Ινστιτούτου δια βυζαντινών και νεοελληνικών σπουδών. 'Ακόμη ο Χέλμουτ Φλόουμ, πρύτανης του Κολλεγίου του Μονάχου, διαπρεπής ελληνιστής, και ο Φράντς Τήρσελντερ, διευθυντής του 'Ινστιτούτου διεθνών σχέσεων. Το σύνολον των 'Ιταλών, Γάλλων και Γερμανών διανοούμενων που θα φιλοξενηθούν από την οργάνωση του Φεστιβάλ 'Αθηνών — με τας συζύγους ώρισμένων εξ αυτών — είναι 29.

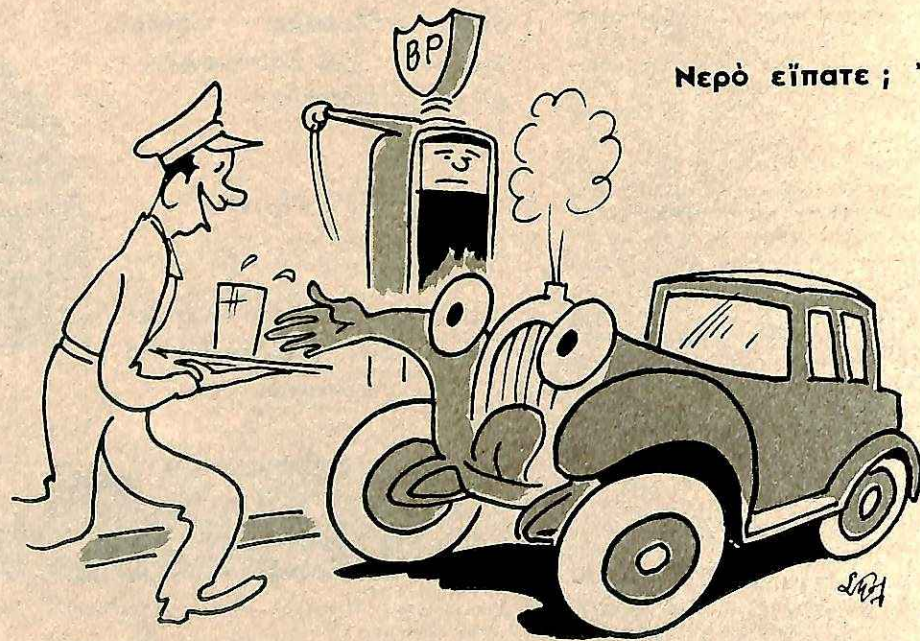
KOLYNOS

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΘΩΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

N 6

ΑΡ. ΑΔ 65796/18779

Γερά
και
δουκά
δόντια

Νερό είπατε; 'Αμέσως!

Δέν άρκει ό πελάτης νά είναι εύχαριστημένος από τά προϊόντα που του δίνουμε, αλλά και από τόν τρόπο που του τά δίνουμε... Στά Πρατήρια της BP, τό αυτόκίνητό σας δά βρή την πιό ιδανική περιποίησι.

ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

B1/51

ΓΚΡΕΚΑ

... πού έχουμε λάβει

Γ. Σ. ΣΠΥΡΙΔΑΚΗ: «ΑΝΤΙΓΟΝΗ» (ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΙΚΑΡΟΣ» ΣΕΛ. 59 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 20). Μιά παραλλαγή της γνωστής τραγωδίας, μεταφερμένη στην σύγχρονη εποχή. «Βαθύτερη άφορμή του έργου», εξηγεί στον πρόλογο του ο ίδιος ο συγγραφέας, «είναι η επιθυμία μου να εκφράσω κάποιαν ουσία της 'Ελλάδας, κατασταλαγμένη μέσα μου από καιρό και απαλλαγμένη από την καθημερινή φθορά της παρουσίας». 'Ο Γ. Σπυριδάκης, ως γνωστόν, είναι καθηγητής στη Σορβόνη και η εργασία του για την προβολή της 'Ελληνικής Λογοτεχνίας στη Γαλλία είναι σημαντική. Το βιβλίο κοσμεί μία χαλκογραφία του ζωγράφου Χατζηκυριάκου - Γκίκα.

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΡΑΝΙΩΤΗ «ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ» 1956 (ΣΕΛ. 128 ΔΡΧ. 10). Δεν υπάρχει άνθρωπος που γυρίζει από διακοπές ή που σχεδιάζει ένα ταξίδι θηνοπωρινό που να μη βρη στο εξαιρετικά καλαίσθητο αυτό βιβλίο κάτι που να τον ενδιαφέρει και να τον εξυπηρετή. 'Εκτός από τους τακτικούς θαμνών, των ελληνικών λουτροπόλεων (και, όπως θυμίζει σ' ένα ωραίο άρθρο του ο διευθυντής 'Ιαματικών Πηγών του Ε.Ο.Τ. κ. 'Ανδρέας 'Ιατρίδης, κατά το 1955 112.457 άνθρωποι έκαμαν 1.460.964 λουσίες, ήπιαν 210.911 ποτήρια ιαματικό νερό, έδωσαν 245.000.000 δρχ. κ' έπραγματοποίησαν 4.550.000 διανυκτερεύσεις στις ελληνικές λουτροπόλεις για τους όποιους φυσικά, ο Τουριστικός 'Οδηγός είναι ένας απαραίτητος σύντροφος, υπάρχει ένα πλήθος ενδιαφερούσης ύλης για κάθε αναγνώστη: Οι «Κουκουμέλες» πχ. του Νίκου Ραμαντάνη είναι απολαυστικώτατες. Το ίδιο και τά θαυμάσια σκίτσα που κοσμούν το έξαιρετο αυτό βιβλίο.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΕΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ χρονιάς που ουσιαστικά ανήκουν στο 1956 και που μια και η στήλη αυτή δεν είχε τότε καθιερωθεί, αξίζει τον κόπο να αναφέρουμε, ιδίως λόγω του ενδιαφέροντος που εξακολουθούν να παρουσιάζουν για τους διδολοφίλους:

ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΕΦΕΡΗ «...ΚΥΠΡΟΝ, ΟΥ Μ' ΕΘΕΣΠΙΣΕΝ...» («ΙΚΑΡΟΣ», σελ. 55, τιμή δρχ. 40). Μιά συλλογή ποιημάτων του πλέον διακεκριμένου από τους σημερινούς νεοέλληνες ποιητάς, αφιερωμένη στο μαρτυρικό νησί και τους κατοίκους του. «Στόν Κόσμο της Κύπρου, Μνήμη και 'Αγάπη», λέει στην αφιέρωσή του ο ποιητής. Λεπτομέρειες στην Κύπρο, 'Επικαλέω τοι την Θεόν, 'Ελένη, Μνήμη, 'Ο Δαίμων της Πορείας, Στά Περιχώρα της Κερύνειας, Πραγματευτής από την Σιδώνα. Νεόφυτος ο 'Εγκλειστος Μιλά, Μνήμη, Σαλαμίνα της Κύπρου, 'Εγκώμιον, — άργοσταλάζουν, σαν μάλαμα που πέφτει στο νερό, οι στίχοι του Γιώργου Σεφέρη, μετάλλιοι, πλαστικοί, βασισμένοι σε προσωπικές εμπειρίες και ειδικότερα σε δυο ταξίδια (1953 και 54) που ήσαν για τον ποιητή «η άποκάλυψη ενός κόσμου».

ΣΑΙΕΠΗΡ «ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΜΕΤΡΟ», ΚΩΜΩΔΙΑ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΒΑΣΙΛΗ ΡΩΤΑ («ΙΚΑΡΟΣ» ΣΕΛ 115 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 20) Μιά νέα πολύτιμη προσφορά του κατ' έξοχην μεταφραστού των έργων του μεγάλου 'Αγγλου δραματουργού στα ελληνικά. 'Ο τίτλος του έργου (μιάς θυμίζει ο μεταφραστής) αναφέρεται στο ρητό του Ευαγγελίου: «...και έν ά μέτρω μετρείτε μετρηθήσεται ύμιν». Και πράγματι, το έργο τούτο είναι μια δοκιμασία και μια κρίση. 'Η δοκιμασία γίνεται μέσα στην φλόγα του πόθου, —και για να πετύχει περισσότερο, μέσα στην φλόγα ρίχνεται ο ίδιος, ο αυστηρός κυβερνήτης και τηρητής του νόμου.

ΣΤΕΛΙΟΥ ΣΕΦΕΡΙΑΔΗ: «Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΑΣ» ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΔΥΟ ΠΡΑΞΕΙΣ. («ΙΚΑΡΟΣ», ΔΡΧ. 15). Μιά ακόμη παραλλαγή στον περίφημο μύθο του Πρωτομάστορα, σε μια γλώσσα εύχαιστη και με μιαν έπαινητή δραματουργική ικανότητα.

ΚΑΖ

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η ΥΔΡΑ, τό μικρό νησί με τη μοναδική αρχιτεκτονική και την υπερέφανη ναυτική ιστορία του, γνώρισε από τό καλοκαίρι μεγάλες δόξες. Όλοένα και περισσότεροι, 'Ελληνες και ξένοι, τό επισκέπτονται για να χαρούν την άμβροσία του, την γαλήνη και τις ξεχωριστές όμορφιές του. 'Ο συνεργάτης μας κ. Φίλ. Μπούκας, σε μια σειρά χαρακτηριστικών φωτογραφιών, συλλαμβάνει και αποδίδει τις άνεκλιμτες ποιότητες του νησιού. Μα πρώτ' άπ' όλα, άπαθανατίζει μιάν ωραία θαυμάστρια της 'Υδρας που την χαιρετίζει μαζί με τις άξέχαστες χαρές του καλοκαιριού που μάς φεύγει πιά.

TAXYΔΡΟΜΕΙΟ

μόνο τυχεροί... Τώρα που πάτησα τό πόδι μου στην 'Ιθάκη δέν ζητώ τίποτε άλλο. Ζήτω ή πατρίδα μας και ή 'Ιθάκη!...» Είπε ακόμα ότι ήθελε να πρωτοβγή έδώ σαν ένας νεώτερος 'Οδυσσεύς, μόνο πώς αυτός είχε μαζί και την γυναίκα του. Κάπου στο Βαθύ όταν θγήκε έσκυψε κ' έφίλησε τό χάμα τό ελληνικό. Τό νησάκι μας τούς μάγεψε και παρατήρησαν ότι οι γυναίκες έχουν τόσο ωραία μάτια που δύσκολα τά θρίσκει κανείς σ' άλλα μέρη»

Πιπίτσα και 'Αλίκη Τσιντίλη
(Σταυρός 'Ιθάκης)

ΕΥΤΥΧΩΣ... ΑΛΛΟΙ

«'Ελαβα χθές τις ΕΙΚΟΝΕΣ, όπως κάθε έβδομάδα. Είναι τό τέυχος αριθμός 42. 'Όπως πάντα έχει ενδιαφέροντα κείμενα και φωτογραφίες. Μου έκανε όμως εντύπωση ένα πράγμα και γι' αυτό έσπευσα να σου γράψω. Είμαι στο Παρίσι από τόν 'Ιούνιο και έχω φορέσει καλοκαιρινά φουστάνια μόνο για δέκα μέρες. Ζέστη πολλή δέν αισθάνθηκα ούτε μία ημέρα. 'Αντίθετα, τόν περισσότερο καιρό κάνει ψύχρα. 'Επομένως οι φωτογραφίες που δημοσιεύεις δέν είναι φειτενές και ή λεζάντα τους είναι λανθασμένη. 'Αναφέρεται σε κυνικούς καύσινανς κ' έδώ άπορούμε ότι 'Ιούλιο μήνα άναγκαστήκαμε να δάλωμε μάλλινο χειμαντικό παλτό. Τώρα, τό ότι οι άνθρωποι πλημμυρίζουν την πίσνα και τό δάσος της Βουλώνης στις φωτογραφίες που δημοσιεύεις όφείλεται μάλλον στο ότι έτρεξαν να απολαύσουν την σπανία λιακάδα, παρά στο ότι άπεμακρύνθησαν από την πόλη λόγω της πολλής ζέσης. Σου γράφω αυτά έπειδή μου

άρεσει τό περιοδικό σας και θα τό ήθελα επίκαιρο και άκριβές.

'Ελσα Κουλοπούλου (Παρίσιος)

Ευτυχώς άλλοι είναι υπεύθυνοι (δός σοι ό Θεός) για τό λάθος! 'Εμείς, δέν έχουμε την καλή σας τύχη, κ' έτσι δέν ξερωμε άλλο για τό Παρίσι, παρ' ό,τι λέει τό γαλλικό κείμενο που συνόδευε την φωτογραφία!

Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

«Βρίσκομαι στη Θεσ)νίκη με τό στόλο μας. Στά περίπτερα βρήκα τό περιοδικό και τ' άγόρασα, όπως και τόσες άλλες φορές. Σήμερα δέν ξέρω τί να σου φράσω, περιορίζομαι σε μία λέξη: Μπράβο! Σου άξίζει και σ' εύχαριστώ».

Τί άλλο μπορώ να προσθέσω;

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΤΟΥ ΤΥΖΑΛ

ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Γωνία 'Ελ. Βενιζέλου — Πατησίων)

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. «... φίλο έπίσπεσε, παλόν μ' ήλπονησες» (παροιμ.).
2. 'Η άδελφή γίνεται διά του δέματος — 'Η δοτική ενός πενθούντος (προφ. μαζί).
3. Ποταμός της 'Αργολίδος.
4. Ποταμός και νομός της Νορμανδίας — Μικρά πηλινόν της Δήλου νήσου των Κυκλάδων.
5. 'Εχει λαμπρόν πτέρωμα (καθαρ.) — Πρωτεύουσα του γαλλικού νομού Καλβαντός.
6. 'Υποθετικόν — 'Απ' του διαδόλου την αλή μήτ' έρίφι μήτ'...» (παροιμ.).
7. Σ' αυτήν ήσκούντο άλλοτε συχνά οι διπλωμάται.
8. Αυτή καταλήγει σχεδόν πάντοτε εις Ισπανίαν.
9. Γνωστός Αυστριακός μουσουργός (1860 — 1911) (σημαίνει «ζωγράφος... γερμανιστί) — Κινεζικόν όνομα.
10. Λιμενικός οργανισμός μας — 'Επαρχία του νομού Κεφαλληνίας, ένάβρωας.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. 'Ενα τέτιο βαπόρι ζητάει πάντοτε ό υποφέρων από ναυτία.
2. 'Υποθετικόν — 'Ελαχίστη ποσότης νερού.
3. Θεραπεύω (άρχ.) — Διεθνής όρος του εξαγωγικού έμπορίου.
4. Τρία σύμφωνα που δίδουν προφερόμενα ένα αρχαίον όμηρικόν έπίρρημα που σημαίνει «άτιμωρητ») — 'Είναι σχεδόν κάθε άνθρωπος εις την θεωρίαν του 'Αινσάιν (άντιστρ.).

5. «Σκιάς ... άνθρωπος» έλεγεν ό Πλινθαρς — Λεησασία πλοίου, αυτά τά λάφυρα, λεία (άρχαιστί).
6. 'Η ταχύτης του είναι όφάνταστος (άντιστρ. γεν.) — Αυστριακός μουσικοσυνθέτης του παρελθόντος αιώνας (άντιστρ.).
7. Γένος φυτών της οικογενείας των πολυγαυοειδών — 'Ετσι πρέπει να οπέρνεται τό άραποσίτι, άντιστρόφος (δημ. έπίρρ.).
8. Χρησιμοποιούνται για λεπτά... στα χαρτιά, άντιστρόφος (δημ.).
9. Πολυαριθμα αυτοκίνητα φέρουν τά διακριτικά αυτά — Συναινεί (άντιστρ.) — Στρατιωτική μονάς.
10. Αυτά αί παθήσεις είναι εύκολοι εις την διάγνωσιν.

Η ΑΥΣΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ 49

ΕΝ ΑΡΧΗ ΗΝ ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ!..

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΜΙΑΣ ΣΚΟΤΕΙΝΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΣ
ΠΟΥ ΩΔΗΓΗΣΕ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ
ΚΑΙ ΑΠΕΙΛΕΙ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ Μ' ΕΝΑΝ ΠΟΛΕΜΟ

«Εν ἀρχῇ ἦν τὰ πετρέλαια...» Ἐτοί, ἀσφαλῶς, θ' ἀρχι-
ζε ὁ συγγραφεὺς ἀν, ἀντί γιὰ τὶς ἀποκαλύψεις τοῦ
16ου αἰῶνος, ἤθελε νὰ περιγράψῃ τὴν σημερινὴ κρί-
ση στὴν Μέση Ἀνατολή. «Εν ἀρχῇ ἦν τὰ πετρέ-
λαια...» Τὸ μαῦρο χρυσάφι... Ὁ ἰσχυρὸς μαγνήτης ποὺ
ἀσκεῖ ἀκατανίκητη γοητεία ἐπάνω σὲ λαοὺς καὶ σ' ἄ-
τομα. Ποὺ μεταβάλλει περήφανες αὐτοκρατορίες σ'
ὀρδὲς τυχοδιωκτῶν καὶ τρανοὺς βασιλιάδες σ' ἄπλη-
στους χρυσοθήρες. Πόσο αἶμα, πόσος ἰδρώτας, τί δά-
κρυα δὲν δόθηκαν στὴ γῆ γιὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ ἄφθονο
τὸ πολύτιμο αἶμα τῶν σπλάχνων τῆς. Τὸ πετρέλαιο!

26 η Ἰουλίου: Μία ἀποπνι-
κτικὴ ζέση μαζὶ μὲ τὴν βαρεῖά
ὕγρασία π' ἀφίνει τὸ κανάλι, ἔχουν
παραλύσει τὴν Αἴγυπτο. Οἱ ξένοι
προσπαθοῦν νὰ σβήσουν τὴ δῖψα
τοὺς μὲ τὸ οὐίσκου καὶ νὰ δροσι-
στοῦν δίπλα στὰ «αἶρ κοντίσιον».
Οἱ πλοῦσιοι πασάδες — ποὺ δσα
κι ἂν τοὺς πῆρε ὁ Νασέρ, ἔχουν ἀ-
κόμη θησαυροὺς ἀμύθητους — δο-
κιμάζουν τὰ παγωμένα σερμπέτια.
Μόνον ὁ τυραννισμένος φελλάχος,
αὐτὸς ποὺ δὲν ἔχει οὔτε οὐίσκου, οὔ-
τε σερμπέτια, οὔτε κἂν σκιά, γιὰ
νὰ προφυλαχθῇ, περιμένει στὴν πλα-
τεῖα τῆς Ἀνεξαρτησίας ν' ἀκούσῃ
τὸν καινούργιο Θεό του.

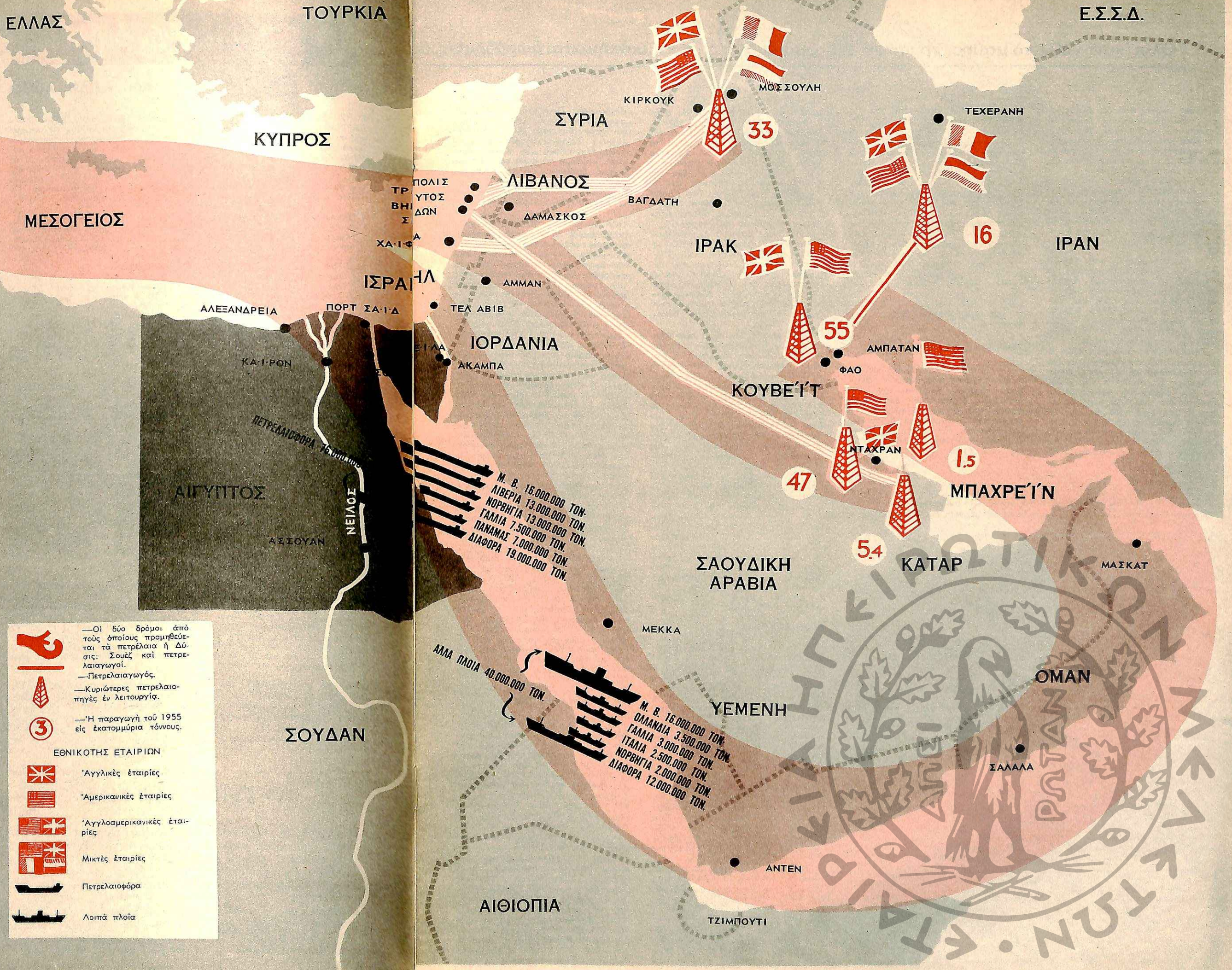
«... Ἀπὸ τὴν στιγμή αὕτῃ ἡ διώ-
ρυγα τοῦ Σουεζ ἀνήκει στὴν Αἴγυ-
πτο καὶ τὸν λαό τῆς ποὺ τόσες θυ-
σιές προσέφερε στ' ἀνοιγμά της...»
Τὰ πλήθη δὲν πιστεύουν στ' αὐ-
τιά τους. Κ' ὕστερα ξεσποῦν σὲ
μιά μωροστομὴ ζητωγραφὴ ποὺ θὰ
φθάσῃ στὰ πέρατα τοῦ κόσμου.

Ἡ ἐθνικοποίησις τῆς διώρυγας τοῦ
Σουεζ ἄφησε κατάπληκτη ὁλόκληρη
τὴν ἀνθρωπότητα. Κι ὅμως δὲν ἦ-
ταν παρὰ μιά καινούργια φάση ἐ-
νὸς παλίου πολέμου: τοῦ πολέμου
τῶν πετρελαίων.

1918. Ἡ Γερμανία ἔχει συντριβῇ
καὶ ἡ Ὄθωμανικὴ Αὐτοκρατορία
δρῖσκειται σ' ἀποσύνθεσιν. Οἱ δύο νι-
κηταὶ μοιράζουν τὴν λεία τους, ἐνῶ
ὁ τρίτος ἀρκεῖται στὸ δόγμα Μον-
ρόε. Ἀλήθεια πόσο θὰ μετανιώσῃ
ἀργότερα γι' αὐτό. Στὸ φῶρέν
«Ὁφεις ὁ λόρδος Κῶρζον ὀνειρεύεται
μιά νέα ἀθήνη τῆς αὐτοκρατορίας
ποὺ θὰ τὴν ζήλευε ἀκόμη καὶ αὕτῃ
ἡ μεγάλη Βικτωρία. Τὸ ὀνειροπόλη-
μά του δὲν διακόπτεται ἐνός γραμ-
ματικῶς ποὺ ἀναγγέλλει τὸν συν-
ταγματάρχην Οὐίλσον. Ὁ νεαρὸς,
σχετικὰ, ἀξιωματικὸς αὐτὸς δὲν εἶ-
ναι εὐγενής. Δὲν εἶναι κἂν πλοῦ-
σιος. Εἶναι δὲν φτιαγμένος ἀπὸ
τὴν πᾶστα ἐκείνῃ τῶν ἀνθρώπων
ποὺ κτίζουν αὐτοκρατορίες. Ἐνα
πέτιον ἀκριβῶς ἀνθρώπου χρειάζε-
ται ὁ λόρδος Κῶρζον.

Λίγες μέρες μετὰ ὁ συνταγμα-
τάρχης Οὐίλσον φεύγει γιὰ τὴν
Ἀραβία ὅπου μετὰ τὴν πτώση τῆς
Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἐπικρα-
τεῖ τὸ χάος. Διάφοροι φύλαρχοι
προσπαθοῦν νὰ σφετερισθοῦν τὴν ἀρ-
χή καὶ ζητοῦν τὴν βοήθεια τῶν ξένων.
Ἐπίσημη ἀποστολὴ τοῦ Οὐίλσον εἶ-
ναι νὰ συναντήσῃ τοὺς φυλάρχους
αὐτοὺς καὶ νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὴ
διάθεσιν αὐτῶν. Στὴν πραγματικότη-
τα δὲν νὰ δημιουργήσῃ ἕνα ἀρα-
βικὸ κράτος ἀπὸ τὴν Μοσούλη μέχρι
τὸν Περσικὸν κόλπον καὶ νὰ ἐξασφα-
λίσῃ γιὰ τὴν κυβέρνησιν τῆς Α. Μ.
τὰ πλοῦσια κοιτάσματα πετρελαίου.
Ὁ Οὐίλσον ἐργάζεται σκληρὰ χρη-
σιμοποιώντας κάθε μέσον. Δωροδο-
κεῖ, ἀπειλεῖ, ἐκδιάζει καὶ στὸ τέλος
ἐπιτυγχάνει. Ἡ μερίς τῶν ἀγγλο-
φρόνων ἐκλέγει τὸν Ἐμίρη Ἀβδουλ-
λάχ, γιὸ τοῦ Βασιλέα τῆς Ἀραβίας
Χουσεῖν καὶ ἀδελφὸ τοῦ Φεῦζάλ τῆς
Συρίας, πρῶτο Βασιλιά τῶν νεα-
ρῶν κρατῶν τοῦ Ἰράκ. Ἐτοί ὁλό-
κληρη ἡ Μέση Ἀνατολή, μὲ τὰ πε-
τρέλαιά της, ἀνήκει τώρα στὸν οἶκο
τῶν Χασεμιτῶν ποὺ ἐκτελεῖ πιστὰ
τὶς ἐπιθυμίες τῆς κυβερνήσεως τῆς
Α. Μ. Ὁ θρόνος θ' ἀγκαλιάσῃ ἀρ-
γότερα τὸν Λῶρενς τῆς Ἀραβίας
κι ὁ Οὐίλσον θ' ἀποσυρθῇ, ἀπό-
στρατος πιά, σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ
τῆς Οὐαλλίας. Τὶ σημασία ἔχουν
δὲν αὐτὰ; Τὰ πετρέλαια ἀνήκουν
στὴν Αὐτοκρατορία ποὺ γιὰ νὰ τὰ
ἐξασφαλίσῃ καλύτερα παίρνει κ' ἐ-
πίσημη ἐντολὴ κηδεμονίας ἀπὸ τὴν
Κ.Τ.Ε., τὸν Μάρτιον τοῦ 1920.

Θ' ἀκολουθήσουν ἐπαναστάσεις,
κινήματα, ἐξεγέρσεις... Ἀλλ' ἡ κυ-
βέρνησις τῆς Α. Μ. δὲν ἀνησυχεῖ. Ἡ
Αἴγυπτος καὶ ἡ Ἀραβία εἶναι δι-
κῆς τῆς γιὰ καλὰ. Δὲν ἀνησυχεῖ ἀκό-
μη κι ὅταν ἀργότερα ἕνας φύλαρχος
τῆς Πετρώας Ἀραβίας, ὁ Ἰμπν
Σαούμπ, ἀνατρέψῃ τὸν Χουσεῖν καὶ
ιδρύει τὴν δυναστεία του. Οἱ ἀξιω-
ματικοὶ τῆς Βασιλείσεως εἶναι τῶ-
ρα πολὺ καλοθερμένοι γιὰ νὰ τα-
λαιπωροῦνται στὴν «ἀγὼν» αὐτῇ
χώρα. Θὰ μετανιώσουν δὲν αὐτὴν

“Όλοι κυνηγοῦν τὸ μαῦρο χρυσάφι. Μὲ ραδιουργίες, πραξικοπήματα, δωροδοκίες, δι. αφθορά. Καὶ αἷμα...

ὁ τρίτος νικητὴς ποῦ δὲν ἔλαβε μέ-
ρος στὴν μοιρασιὰ τῆς λέας, θὰ
ζητήσῃ τὸ μεριδίῳ του. Κι αὐτὸς
δὲν εἶναι καλομαθημένος λόρδος, ἀλ-
λὰ σκληροτράχηλος ἀπκοικὸς ποῦ ἀ-
νοίξε δρόμο μέχρι τοῦ Φάρ Οὔεστ.
τῶντας χρυσάφι καὶ βοσκές.

Ὁ δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος αναγκάζει ἐπὶ τέλους τὸν Ἄγγλο λόρδο νὰ ἐγκαταλείψει τὴν μακάρια ἀδιαφορία του. Εἶναι ὁμως λίγο ἄργα καὶ ἀναγκάζεται νὰ τὰ παίξει ὅλα γιὰ ὅλα. Καὶ ὅταν ὁ πόλεμος τελειώσῃ εἶναι πιὰ πολὺ ἄργα.

Ἡ θύελλα ξέσπασε στὴν Παλαιστίνη. Καὶ δὲν ἦν κοπάση παρὰ γιὰ λίγο, γιὰ νὰ κτηρήσῃ στὸ Ἀμπαντάν, ὅπου ἔνας γέρος μεγαλοκτηματίας, στὴν δύση τῆς ζωῆς του, ἀναλύθηκε σὲ κλάματα θάπην θυμωθῆκε — λίγο καθυστερημένα — ὅτι τοὺς συμπατριῶτες του ἔκμεταλλεύονταν οἱ «μπεριαλιστοὶ».

Στην Αίγυπτο ο Φαρούκ είναι έξω φρενών που τον άπασχολούν δύο με την Παλαιστίνη. Κ' έτσι, ικανοποιημένος με την ήττα της χώρας του που φέρνει με προσοχή ειρήνη, άφίνει τους "Άγγλους να κυβερνούν κι αυτοί τον άφινουν να γλεντά, χωρίς να νοιάζεται για τ' άχρηστα όπλα του στρατού του. Ο Γκλάμπ Πασά σταματά τον λεγώνα που στην 'Ιερουσαλήμ κ' έ-

ξασφαλίζει για την χώρα του τις
έκχωρήσεις για τα πετρέλαια της
Νεγκέμπ.

Οι "Άγγλοι είναι και πάλι ευχαριστημένοι. Έχουν τον Φαροκό στην Αίγυπτο, τους Χαμεϊτίτες στο Ιράκ και στην νεοσύστατη "Ιορδανία τον εξεθελό του Χουσεϊν κι αφήνουν όχι χωρίς κάποια λύπη δέξαινα την "Αραβία και το μισό "Αμμαντάν στους "Αμερικανούς. Είναι τόσο ευχαριστημένοι μάστινα που δέν καταλαβαίνουν τίλ δοο δ "Ιμν Σαοούμ έχει δολλάρια, δ ιερός πόλεμος δέν πρόκειται να σήση. Κι δ "Ιμν Σαοούμ δά έχη δολλάρια δοοι υπάρχουν πετρέλαια. Δέν δ καταλαβαίνει ούτε δ Φαροκό πού μάλις προσφαινει να ετοιμάση τίλ βαλίτσες του όταν δ Ναγκκιμτ παρτάσσει δ πυροδόλα του έω από τάν άνάκτορά.

ΥΠΕΥΘΥΝΗ Η ΑΜΕΡΙΚΗ

Τὸ κτύπημα εἶναι ξαφνικὸ καὶ τὸ φέρειν "Ὁφεις προσπαθεῖ ν' ἀντιρροᾷ δράση ἀμέσως. Θυμᾶται τὸν Κίτλιγκ ποὺ ἔγραφε ὅτι «μόνον τὸ δένδρου ποὺ λυγίζει, τὰ κλαδιά στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, τὰ διατηρεῖς, καὶ ἀνασύρει τὴν λεοντὴ τῆς φιλοαρσενικῆς πολιτικῆς. Ἀλλὰ εἶναι τώρα πολὺ ἀργά. Τὸ Ἰσραὴλ μιλη-

μένο δίνει τις πετρελαιοπηγές στην
Στάνταντντ Όιλ Κόμπαντ της Ν.
Υόρκης και ο τελευταίος Βρετανός
στρατιώτης άφηνη την ιδιουργία του
πρωί της 13ης Ιουνίου. Σε λίγο
φεύγει και ο Γκλάμπαρ Πασά από
την Ιορδανία, πού παρ' όλη την
βρετανική φλεγματικότητα του, δ-
ταν φθάση στο Λονδίνο δέν μπορεί
νά μή ψυθίρησι: «Έγχευθη είναι ή
Άμερική. Η συμφορά άρχισε όταν
έφευγε το κράτος του Ισραήλ»

Στις ὁχθες διώγες τοῦ καναλιού, κοντὰ στὴν Ἰσλαμλία, κυματίζει ἀκόμη ἡ ἀγγλική σημαία. Εἶναι ὁ ἐγκαταστάσιμος τῆς διώρυγος ποὺ μένουν ἀκόμη σ' ἀγγλικά χέρια γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ζωτική αὐτῆ ἀρτηρία τῆς γηρασμένης Αὐτοκρατορίας. Εἶναι ἓνα σύμβολο ἰσχύος ποὺ δημιουργεῖ μιὰ ψευδαίσθησι ἀσφαλείας.

Ἔτσι κανεῖς δὲν κάνει τὸν κόπο
νὰ γυρίσῃ τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώ-
νου καὶ ν' ἀκούσῃ τὸν λόγο τοῦ Να-
σέρ. Ἄλλωστε κάνει τόση ζέστη

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Παγκοσμίου Ἐταιρίας τῆς Διάρκους ἀπὸ τοῦ Κάιρο — ἡ ἑταιρία ἔχει τὴν ἑδρα τῆς αὐτῆς ἀπὸ Παρίσι — εἶπεν — εἰπὼν — Φίλιππε ντὲ Γκραϊζὸς ἔργωμεν μὲν κάτι φίλους τοὺς ὅταν δύο Ἀγύπτιοι ἀξιωματικοὶ τὸν συνέλθουν. Τὴν ἴδια στιγμή τὸ συνταγματάρχης Μαχμουὺ Γιοννὲς τῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας ἐκύκλωνεν μὲ τοὺς ἀνδρες τοὺν τὴν ἑδρα τῆς ἑταιρίας ἀπὸ τοῦ Κάιρο, λέγοντας τὸν Γάλλο μηχανικὸ Πιερ Μενιέρ: «Ἐν ὀνόματι τῆς κυβερνήσεως τῆς Ἀγύπτου καταλαμβάνω τὴν διάρκουαν. Στὴν Ἀγγλία, ὁ σὲρ Ἀντονου Ὁντὲ ἔργαζε ἀπὸ Τσέκρες μὲ τὸν Βασίλεα Φεϊζὰλ τοῦ Ἰράκ καὶ τὸν γέρο πρωθυπουργὸ τοῦ Νοური, ὅταν ὁ γραμματεὺς του ἔφερε ἐν ἐμπιστευτικῷ τὴν ἐπιγράφημα. Τὰ νέα ἦσαν σοβαρά, ἀλλὰ καὶ ὁ σὲρ Ἀντονου εἶπεν καθὼς πρέπει «τῇζέντλεμαν». Ἐτοίμην διετήρησε τὴν ψυχραιμίαν του καὶ συνέχισε τὸ γέμψαι.

«ТОП СΗΚΡΕΤ»

«Όταν ο Βρετανός πρωθυπουργός έφθασε στην Ντόουνινγκ Στρήτ τὸν περίμεναν στὸν προθάλαμο οὗ Γάλλος πρεσβευτὴς Σωδελὸς καὶ οὗ πρῶτος ἀσπασμένος τῆς ἀμερικανικῆς πρεσβείας Φόστερ πού, ὅπως ἔδειχνε τὸ φράκο του, εἶχε χάσει κάποια εὐχάριστη διασκέδαση. «Ἐπιπλὴν στὸ γραφεῖο του ὑπῆρχε ἕνας μαύρος φάκελος μὲ τὴν ἐπιγραφή «Νασέρ» καὶ τὴν σφραγίδα «τόπ σήκρετ». Τὴν ἴδια στιγμή οὗ Γάλλος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Πινῶ ἔφθασε στὸ Λά Μπουρζέ, ὅπου τὸν περίμενε τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Λονδίνο. Ἦταν πολὺ σοβαρὸς καὶ ἀμίλητος. Λίγο πρὶν εἶχε ἐπιδώσει στὸν πρεσβευτὴ τῆς Αἰγύπτου μία διαμαρτυρία πού ἔλεγε: «... Ἡ ἔνα πράξις τοῦ δικτάτορος Νασέρ, καὶ τὴν ἴδια ἡμέραν τὴν συμπαρατάσσει τὸν Ἀγγλον»

‘Αλλ’ ό κ. Ντάλλες έχει μίαν ακόμη έκπληξη για τούς ανασφάλειους ου. Ο άνδρωπος που αναστάτωσε την χώρα του διακηρύσσοντας ότι ή τέχνη της διπλωματίας είναι να φθάνας στο χείλος του πολέμου κ’ ύστερα να έπιστρέφης, τώρα έδίδεσται. Μή όμή ειλικρίνεια λέγει ότι ή ‘Αμερική δεν θα πάρη τα δπλα τώρα που πλησιάζουν μάλιστα και

οι έκλογες. Προσπαθεί να εξηγήσει στους ώργισμένους συμμάχους του ότι τα σχέδια τους είναι πολύ επιβίβαστα. Όλοι οι Άραβες αγαπούν τους Αιγυπτίους. Ή Ουάσιγκτων είναι πρόθυμη να κάνει κάθε διπλωματικό διάθεμα. Άλλα πόλεμο... ποτέ.

Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΚΙΣΕΛΕΦ

“Ένας μόνον παίζει το παιχνίδι του σοφά. Ό κ. Εύγενης Κισέλεφ, ο κοινωχρόνος αντιπρόσωπος του Κρεμλίνου πού, αν κρίνει κανείς από τὸ ὄψωφο παρουσιαστικό του, θὰ μπορούσε νὰ ἦταν καὶ πρεσβευτὴς τοῦ Τσαρνού. Τὴν ἰδίαν ἡμέρα πού φεύγει ὁ Ἀλέν ἀπὸ τὸ Κάιρο, ἡ μαύρη του κούρα μετὰ διπλωμένη τὴν κόκκινη σημαϊούλα σταματὰ ἐμπρὸς ἀπὸ ἓνα μικρὸ ἀλλὰ χαριτωμένο σπιτάκι τῆς ‘Ηλιουπόλεως. Στὸν κῆπο παίζουν ἀκόμη τρία παιδάκια, ἐνῶ ὁ πατέρας τους τὰ κοιτάζει εὐτυχισμένος. Ὁ φιλίσχυος αὐτὸς οικογενειάρχης εἶναι ὁ ἀπόλυτος ἡγέτης τῆς νέας Ἀγύπτου.

Ὁ σύντροφος Κισέλεφ δὲν ἦπτε
δότκα ἐκεῖνο τὸ θράδι, μιά καὶ τὸ
Κοράνι δὲν τὸ ἐπέτρεπε στὸν ἀμ-
φιτρώνα του. Ἀλλωστε εἶχε πρὸς
σοβαρὴ δουλειά να κάνει. Χρόνια,
αἰῶνες τᾶρα, ἡ παγωμένη πατρίδα
τοῦ ἦθελε νὰ ἀπλωθῇ στὴν θερμὴ Ἀ-
νατολή. Τὸ δνεῖρο αὐτὸ συγκινοῦσε
πάντοτε τοὺς Τσάρους καὶ εἶναι ἡ
μόνη τους κληρονομιά ποὺ ἄφησαν
στους μπολσεβίκους.

Σε λίγες ημέρες, ο κ. Κισέλεφ θα φύγει για την Μόσχα και η πρώτη επίσκεψή του δεν θα είναι στον υπουργό του, αλλά σ' ένα δημοσιογράφο, στον αρχιυνιακότη—τότε της «Πράβδα» Σεπίλφωφ, που στο γραφείο του καταρτίζονται τα σχέδια για την Μέση 'Ανατολή από πεπειραμένους διπλωμάτες. Μαζί τους είναι κ' ένας 'Αγγλος, ο Μάκ Λήν, που υπηρέτησε επί χρόνια στην προεδρία της πατρίδος του στο Κάιρο, και γνωρίζει όλα τ' άσθενή σημεία της πολιτικής της.

Ὁ Νασέρ δὲν ἀνησυχεῖ πιά οὔτε
γιὰ τὰ ὄπλα τοῦ στρατοῦ του, οὔτε
γιὰ τὰ μπαμπάκια τῶν φελλάχων
του.

ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

Ἡ δόμβα πού ξεερράγη στήν πλατεία τῆς Ἀνεξαρθρίας δέν ἀντάραξε τά νερά τοῦ καναλιού, πού κυλοῦν μέ τήν ἴδια ἡρεμία. Μόνον πού ἡ ἡρεμία αὐτῇ ἔχει κάτι τὸ ἀπειλητικὸ στὰ μάτια τῶν Ἀγγλων. Τὸ θρυλικὸ κανάλι, τὸ «μέρες ποταμῶν» τῆς Αὐτοκρατορίας των, εἰναι τώρα μία ἐχθρική θάλασσα καὶ οἱ γυμνὲς δὶχτες τοῦ μοιάζουν μέ λαβίδα πού ἀπειλεῖ νὰ σίσῃ θανάσιμα τὴν ζωτικὴ ἀρτηρία τοῦ οἰκονομικοῦ τῆς ὀργανισμοῦ.

Γιατί το κανάλι μπορεί να ζήσει χωρίς την 'Αγγλία, η 'Αγγλία όμως χωρίς το κανάλι αδύνατο. 99 εκατομμύρια λίρες εισπράττει κάθε χρόνο από το κανάλι η 'Εταιρία και τα περισσότερα διενέμονται στους μετόχους της. 'Αλλά τα 40% των μετοχών ανήκουν στην κυβέρνηση της Α. Μεγαλειότητος. Αυτό όμως είναι το λιγώτερο. Κάθε χρόνο η Δυτική Εύρωπη χρειάζεται 200.

000.000 τόννους πετρελαίου και οι 150.000.000 τόννοι μεταφέρονται από αγγλικά καράβια, μέσα από την διώρυγα, για αγγλικές εταιρίες. Ένα μικρό ποσοστό μεταφέρεται με πετρελαιοπλοία από το 'Ιράκ, κ' ελάχιστες ποσότητες έρχονται από την 'Αμερική. Τò 1938 τὰ καράβια

βία που περνούσαν την διάρκεια έφθαναν τα 34,4 εκ. τόνους το χρόνο. Σήμερα υπερβαίνουν τα 115,7 εκατ. τόνους και ο αριθμός αυτός θ' αυξάνη καθημερινά. Μόνο τα εγγλέζικα καράβια που πέρασαν πέρσι την διάρκεια αντιπροσωπεύουν ένα υποαλικό τονιάς 35 εκατ. τόνων. Τι θα συμβεί όμως αν κλείσει το κανάλι;... Καταστροφή...

Τὰ πετρέλαια τῶν Περσικοῦ κόλπου ἀπέχουν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν 7.488 μίλια μέσῃ τῇ διώρυγῃ, ἐνὶ ἀπὸ τῆς Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλτίδος 13.437 μίλια. Ἐνὰ τῶνκερ δηλαδὴ, ποῦ χρειάζεται σήμερα 24 μέρες καὶ 2.000 λίρες ἔξοδα γιὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὸ Κουβέιτ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, θὰ χρειάζεται, ἀν ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸ τοῦ Ἀκρωτηρίου, 45 μέρες καὶ 17.000 λίρες ἔξοδα. Ἀκόμῃ καὶ τὰ ἐγγλέζικα καράβια ποῦ μεταφέρουν τὸ τσάι ἀπὸ τὴν Κεϋλάνη, τὰ ἔλαστικά ἀπὸ τὴν Σιγκαπούρην καὶ τὰ μπαχαρικά ἀπὸ τὴν Ἰνδίαν, θὰ αὐξήσουν τὰ ἔξοδά τους κατὰ 60 —70%.

“Άλλος όμως είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος. Σήμερα για την μεταφορά των πετρελαίων χρησιμοποιούνται 455 τάνκερς μέχρι 40.000 τόνν. Άν κλείσει το κανάλι θα χρειασθούν άλλα 150 για να συνεχίσουν την παραγωγή τους τ’ άγγλικα έργοστάσια. Καί τ’ σκάφη αυτά δεν υπάρχουν. Τό πετρέλαιο θά λείψει, τά εργοστάσια θά κλείσουν, οι εργάτες θά μείνουν χωρίς δουλειά και ή μόνη λύση θά είναι τά πετρελαιοτή της Βενεζουέλας και τού Μεξικανικού κόλπου πού στοιχίζουν όμως ακριβά.

ΑΝ ΚΛΕΙΣΗ ΤΟ ΚΑΝΑΛΙ

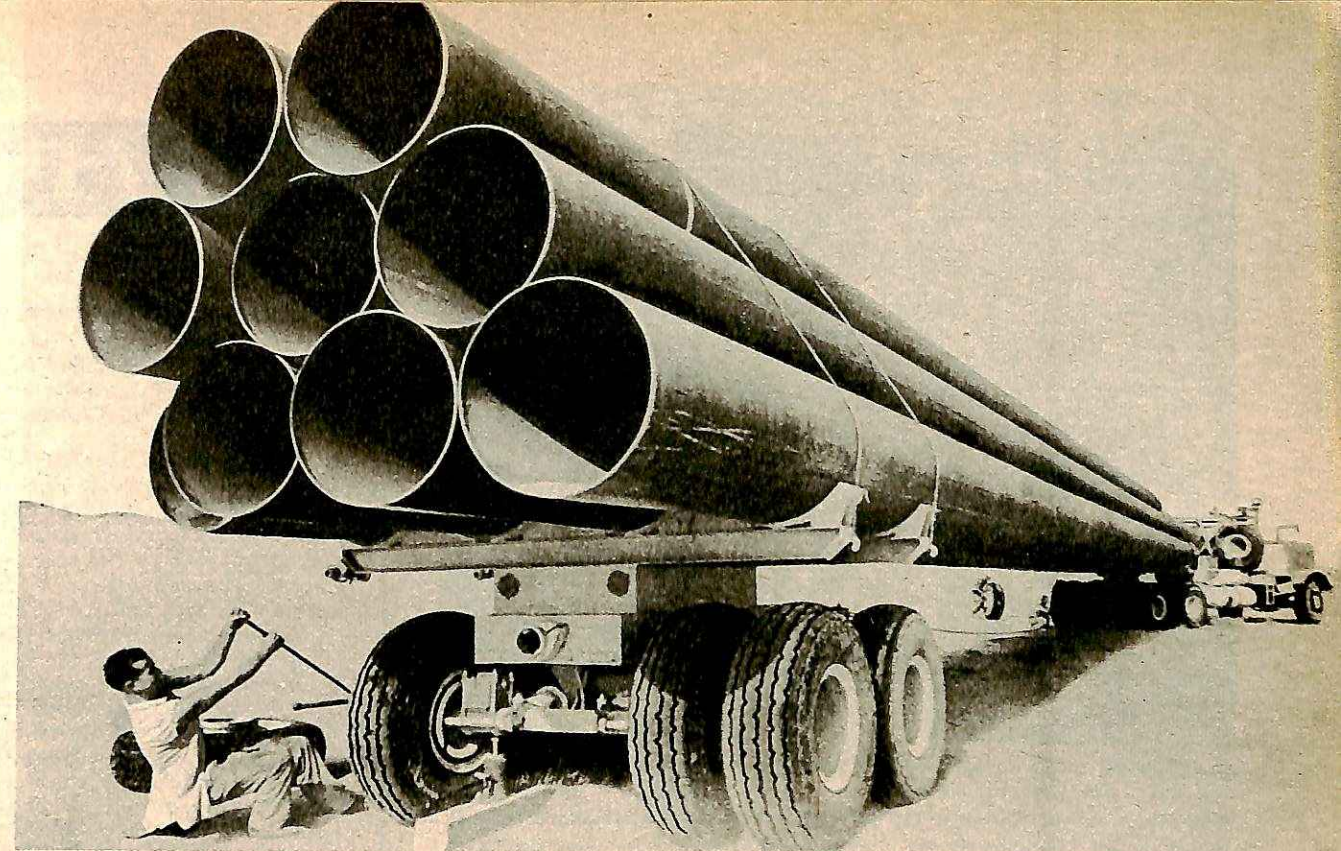
“Αν κλείση τὸ κανάλι ἡ Ἀγγλία
θὰ παραλύσει, τὰ ἀμερικανικὰ πετρέ-
λαια θ’ ἀρχίσουν νὰ παλοῦνται στὴν
Εὐρώπη καὶ τὸ παλιὸ ὄνειρο τῶν
Τούρκων θὰ εἶναι πιὸ εὐκόλο τώρα
στὴν πραγματοποίησή του.

Τὰ νερά στο κανάλι θὰ κυλοῦν πάντοτε μὲ τὴν ἴδια ῥέμεια, ἀτάραχα ἀπὸ ὅσα συμβαίνουν στὶς δὲχτες του. Χρόνια τώρα, πρὶν ἀκόμη περάσῃ τὸ πρῶτο καράβι, ἀπὸ τὴν Μεσόγειο στὴν Ἑρυθρὰ Θάλασσα, εἶχε γίνει τὸ μῆλο τῆς ἐριδὸς τῶν Μεγάλων. Καὶ πάντοτε θὰ τοὺς προκαλῇ σὰν τὴν ὠραία γυναῖκα ποὺ σκορπᾷ τὴν καταστροφή, μόνοντας ἀτάραχη.

«Ίσως ή άλλοτε κραταιά Βρετανική Αυτοκρατορία να καταστροφάη. Ίσως ή αμερικανικές έταιρίες να πάρουν τὰ πετρέλαια, αν δέν τίς προφθάσουν ή Ρώσοι. Όλα μπορούν να συμβούν εκτός από τού το πάση ή πόλεμος τών πετρελαίων. Ό άγώνας γιά τού μαύρου χρυσάφι πού στοιχίζει τὰ στέμματα τών οικονομικών αυτοκρατοριών, πώποτε λαμπρά ή από τού μεγαλύτερο διαμάντι.

«'Εν ἀρχῇ ἦν τὰ πετρέλαια...»

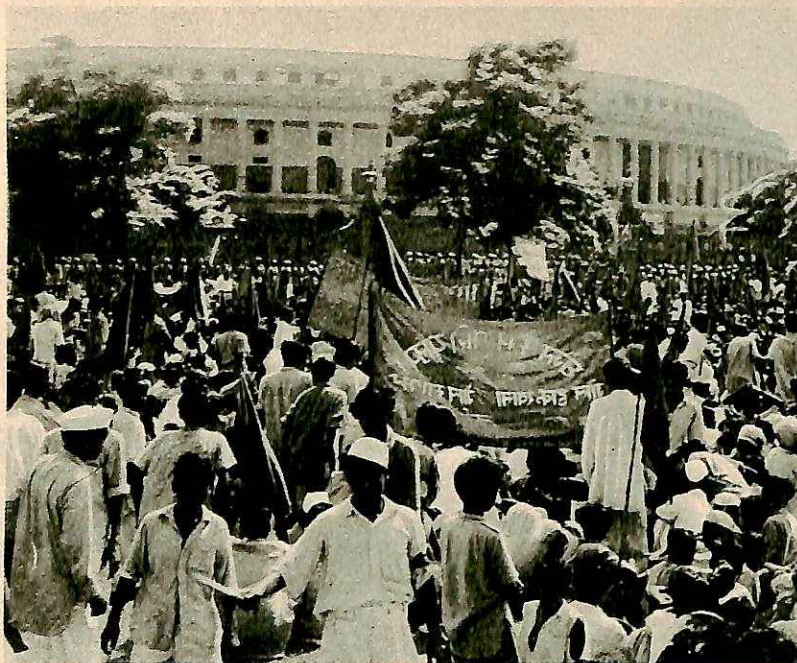
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ
(ΦΩΤ. Topical Press — The Athens News
Photo Agency — Life etc.)

ΠΑΝΩ ΣΕ ΒΑΡΕΙΑ φορτηγά μεταφέρονται κολοσσιαίες σωληνώσεις για την παραχέτευση του «μαύρου χρυσού». Οί "Αραβες παρακολουθούν με σφιγμένα δόντια καί δυσφορία την άρπαγή του θησαυρού της γής τους.

ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΕΡΓΑ για την διύλιση του πετρελαίου εκτελούνται τελευταία στο λιμάνι του Έλσμερ, όπου έχει τις εγκαταστάσεις της η Έταιρία «Σέλλ». Φαίνονται οι πρώτοι στεγανοί χώροι αποθηκείωσης του πετρελαίου.

ΙΝΔΟΙ ΥΠΗΡΕΤΑΙ συγκεντρώθηκαν εμπρός στο κτίριο του κυβερνείου στο Νέο Δελχί για να ζητήσουν καλύτερους όρους εργασίας. Η συγκέντρωση αυτή διαμαρτυρίας ήταν μία από τις σημαντικότερες τα τελευταία χρόνια. (Express News)

(P. Popper)

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ κ. Μέντζις, ο οποίος επί κεφαλής πενταμελούς αντιπροσωπείας της διασκέψεως για το Σουέζ, συναντήθηκε στο Κάιρο κάποτε με τον πρόεδρο της Αιγύπτου κ. Νασέρ. Οι συνομιλίες, όπως ήδη έχει αναγγελθεί, δεν κατέληξαν σε θετικό αποτέλεσμα.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οι Γάλλοι εις την Κύπρον

• Το Σύμφωνον της Βαγδάτης υποτίθεται ότι έχει ως προορισμόν την ανάσχεσιν της σοβιετικής επεκτάσεως προς την πετρελαιοδεξαμενήν της Ευρώπης εις την άραβικην χερσόνησον. Υπό διπλωματικώτερον κάπως φρασσεολογίαν, αλλά πάντως με το νόημα αυτό, εξηγγέλθη η δημιουργία του και επεχειρήθη επανειλημμένως η δικαιολόγησις της υπάρξεώς του και των εκ της υπάρξεώς του ανωμاليών.

• Ως «περιφερειακόν σύμφωνον» και συμφώνως προς την επίσημον δικαιολογίαν της συστάσεώς του, το Σύμφωνον της Βαγδάτης τελεί εν άρμονία με τον καταστατικόν χάρτην του ΟΗΕ, ο οποίος προβλέπει την συσπειρώσιν ομάδων κρατών προς καλύτεραν εξυπηρέτησιν των άμυντικών αναγκών των. Η Μ. Βρετανία, πρωταγωνιστής εις την σύναψιν και την ένζωήν μέχρι σήμερον διατήρησίν του, διά να είναι εν τάξει άπέναντι του καταστατικού χάρτου του ΟΗΕ, διατηρεί την Κύπρον ως «βρετανικόν έδαφος» και δικαιολογεί έξ αυτού την συμμετοχήν της εις το Σύμφωνον της Βαγδάτης.

• Ήδη, όμως, η νέα εξέλιξις εκ της εθνικοποιήσεως της διώρυγος του Σουέζ, ανατρέπει το τυπικόν θεμέλιον του Συμφώνου. Διότι τα πλείστα, πλην ενός ίσως, εκ των άραβικων κρατών, εις την περιοχήν των οποίων αναφέρεται το Σύμφωνον, έτάχθησαν υπέρ της πολεμίας του Συμφώνου Αιγύπτου. Η Τουρκία, εκ των ιδρυτικών μελών, παρουσιάζει σαφείς τάσεις αλλαγής και της ιδικής της πολιτικής. Το Σύμφωνον, επομένως, έμφανίζει στροφήν του μετώπου άμύνης των μελών του, όχι κατά της δυνάμεως ή άπειλή της οποίας το έδημιούργησεν, αλλά εναντίον εκείνης που πρωτηγωνίστησε εις την σύναψίν του.

Αυτός είναι ο λόγος διά τον οποίον η Μ. Βρετανία έγκαταλείπει το Σύμφωνον της Βαγδάτης και στρέφεται περισσότερο προς το ΝΑΤΟ. Καί ο ίδιος λόγος ώθησεν εις την πρόσκλησιν των γαλλικών στρατευμάτων εις την Κύπρον. Οι Γάλλοι ένέπεσαν εις την παγίδα της εξυπηρετήσεως της βρετανικής πολιτικής. Ένώ τα κράτη της Κοινοπολιτείας και αι Ήνωμένοι Πολιτείαί, προς το παρόν τουλάχιστον, άπέφυγον τον σκόπελον.

K. A. P.

ΕΛΛΑΣ :

• «Νέον κτύπημα των δημίων κατά της ήγεσίας του κυπριακού λαού» χαρακτηρίζει το όργανον της ΕΔΑ την σύλληψιν του Μητροπολίτου Κιτίου κ. Άνθιμου. Είναι ή πρώτη φορά κατά την οποίαν άπεριφράστως χαρακτηρίζεται ή Όρθόδοξος Έλληνική Έκκλησία ως «ήγεσία» του άπελευθερωτικού άγώνος εις την Κύπρον. Το γεγονός έχει σημασίαν διότι πρέπει να συνδυασθί με την ένεργον ύποστήριξιν της ΕΣΣΔ προς την Αίγυπτον, αλλά και με την μέχρι τουδε άυστηράν «ούδετερότητα» του ΑΚΕΛ εις τον κυπριακόν άγώνα.

• Ο Άρχιεπίσκοπος Άθηνών Δωρόθεος μετέθε εις Γιουγκοσλαβίαν φιλοξενούμενος του Σέρβου Πατριάρχου Βαρνάβα. Τυπικώς πρόκειται περί ανταποδόσεως της έπισκέψεως του Σέρβου Πατριάρχου εις Κέρκυραν και Άθήνας. Έάν συνδυασθί όμως με την πρόσφατον παρασημοφορίαν του Σέρβου Πατριάρ-

χου από τον Στρατάρχην Τίτο, έπιτρέπει το συμπέρασμα ότι ή πολιτεία της Σερβικής έκκλησίας τυγχάνει της πλήρους έγκρίσεως της νέας κομμουνιστικής γραμμής.

• Ο θόρυβος και ή τυμπανοκρουσία διά το δήθεν ήμερολόγιον Διγενή δεν άνταπεκρίθη εις τας έλπίδας που έστήριξαν επί αυτού οι έμπευσθέντες την χάλκευσίν του. Η σύλληψις του Μακαρίου δεν έδικαιολογήθη έξ αυτού, διότι εις την πρόσκλησιν περί εισαγωγής του Έθνάρχου εις δίκην θάσει του «ήμερολογίου» ή άγγλική προπαγάνδα έτήρησε σάφρον αιγνήν. Η σύλληψις του Μητροπολίτου Κιτίου δεν έθεμελιώθη εις το «ήμερολόγιον», αλλά εις την αύθαιρεσίαν. Καί ως τελικόν πλήγμα ήλθεν ή θάσει στοιχείων έπίσημος διάψευσις του άρχηγού της ΕΟΚΑ.

ΣΟΥΗΔΙΑ :

• Παρά την επίσημον άνταλλαγην έπισκέψεων και προσκλήσεων, το κομμουνιστικόν κόμμα

της Σουηδίας ένεφανίσθη πτωχότερον κατά τας έκλογάς της 16 Σεπτεμβρίου. Οι μόνοι ώφεληθέντες ήσαν οι φιλελεύθεροι έναντι των σοσιαλοδημοκρατών και των άγροτικών.

ΔΑΝΙΑ :

• Οι ήγεται των Σοβιέτ κ. κ. Κρουστσεφ και Μπουλγκάνιν άπήντησαν καταφατικώς εις την πρόσκλησιν όπως έπισκεφθούν την Δανίαν έντός του 1957. Ο χρόνος και αι λεπτομέρειαι της έπισκέψεως θά καθορισθούν δι' άπ' ευθείας διπλωματικών συνεννοήσεων. Ταυτόσημος ήτο ή άπάντησις και εις αναλόγους προσκλήσεις της Σουηδίας και Νορβηγίας.

ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ :

• Ο ύπουργός Έμπορίου κ. Κογούτι Γαρσάλσβ έδήλωσεν εις Θεσσαλονίκην ότι ή ανάπτυξις των έλληνοσεχικών άνταλλαγών όφελεται εις την περυσινήν συμμετοχήν της Τσεχοσλοβακίας εις την Έκθεσιν. Προβλέπει δε ότι ή ανάπτυξις αυτή θά συνεχισθί με δυνατότητα αύξήσεώς της έντός έτους κατά ποσοστόν 60%. Ός κύρια εξαγωγήματα προϊόντα εκ μέρους της Έλλάδος διά Τσεχοσλοβακίαν άνέφερε τα σůκα και τα έσπεριδοειδή.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ :

• Η προοπτική που διαγράφουν διά την ιστάσιν του προέδρου Νασέρ οι βρετανικοί οικονομικοί κύκλοι δεν είναι ευχάριστος. Το καθεστώς της διώρυγος υπό την σημερινήν του μορφήν δεν δύναται κατ' αυτούς να συνεχισθί επί μακρόν. Ήδη, κατά τους Άγγλους, τρείς μεγάλαι βρετανικαι άτμοπλοικαι έταιριαί, αι «Όριεντ», «Σω Σαίθιλλ» και «Μπλιού Φάννελ», χρησιμοποιούν την όδόν του Άκρωτηρίου. Αι άσφαλιστικαι έταιριαί θά αύξήσουν άκόμη περισσότερο τήν άσφάλιστρά διά το Σουέζ λόγω της άπειρίας των νέων πλοηγών έξαναγκάζουσαι και άλλα πλοία να καταφύγουν εις τον περίπλου της Άφρικής.

ΙΝΔΙΑΙ :

• Παρά την κρίσιν του Σουέζ και την κατ' αυτήν αντίθετον προς τας βρετανικάς άπόψεις στάσιν του Ένδο άντιπροσώπου κ. Μένον, αι Ήνωμένοι Πολιτείαί άνήγγειλαν την διάθεσιν ποσού 300 περίπου εκατομμυρίων δολλαρίων διά την χρηματοδότησιν του δευτέρου πενταετούς σχεδίου βιομηχανικής αναπτύξεως της χώρας. Η ένίσχυσις θά παρασχεθί υπό μορφήν πωλήσεως 3 εκατ. τόννων σίτου, 200.

000 τόννων όρύζης και 500.000 δεμάτων θάμβακος πληρωτέων εις ρουπίας, έξ δν 40% τοίς μετρητοίς και 60% ως δάνειον έξοφλητέον έντός 40ετίας.

ΠΟΛΩΝΙΑ :

• Η βιομηχανική περιοχή του Όπόλε (πλησίον της Βαρσοβίας) έμφανίζει συμπτώματα άνησυχίας αναλόγου με την προηγηθείσαν των ταραχών του Πόζναν. Πρό μηνός, έπιτροπή εργατών άφίχθη εκ της περιοχής εις την Βαρσοβίαν διά να διαμαρτυρηθί διά την έλλειψιν τροφίμων, καταναλωτικών αγαθών και διά τας δυσμενείς συνθήκας εργασίας. Η κυβέρνησις διάταξε την έπέλγουσιν άποστολήν έφοδίων και την ταχείαν άνέγερσιν εργοστασίων καταργασίας τροφίμων. Η ταχύτης των κυβερνητικών ένεργειών άποτελεί ένδειξιν περί των αιτίων των ταραχών του Πόζναν.

Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ :

• Εις την σειράν των μουσικών παραστάσεων του Ντόναουσιγκεν, πρόκειται να δοθί το μελόδραμα «Άντιγόνη» με μουσικήν του Χόενεγκερ και κείμενον του Ζάν Κοκτώ. Αι παραστάσεις θά δοθούν την 20ήν και 21ήν Όκτωβρίου.

ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ :

• Ο γραμματεύς τύπου της έν Λονδίνω σοβιετικής πρεσβείας δεν έφάνη καθόλου φειδωλός εις έπαίνους προς τον κ. Ντάλλες κατά την έν Λονδίνω διάσκεψιν διά το Σουέζ. Η σοβιετική πολιτική του μειδιάματος προς τας Ήνωμένας Πολιτείας προβλέπεται ότι θά συνεχισθί μέχρι των εκλογών του Νοεμβρίου και πέραν ίσως αυτού, έν περιπτώσει νίκης των ρεπουμπλικάνων.

• Εις κατάθεσιν του κεκλεισμένων των θυρών, ένόπιον της Έπιτροπής Ένόπιων Δυνάμεων του άμερικανικού Κογκρέσσου, ο έπιτελάρχης της Άεροπορίας στρατηγός Νάθαν Τουάινγκ, έδήλωσεν ότι ή Σοβιετική Ένωσις άρχίζει να αποκτά ύπεροχήν ποιοτικήν έναντι των Ήνωμένων Πολιτειών εις την Άεροπορίαν. Ίδίως επέμενεν επί των προσπάθειών που καταβάλλονται έν Ρωσία δά την κατασκευήν θαρέων βομβαρδιστικών . ύπερηχητικής ταχύτητος.

ΙΑΠΩΝΙΑ :

• Ο ύπουργός των Έξωτερικών της Ιαπωνίας κ. Σιγκεμίτσου άπέτυχεν εις την έν Μόσχα άποστολήν του. Ο άσθενής πρωθυπουργός Ισιρό Χατογιάμα θά διακινδυνεύσθ ό ίδιος μετάδασιν εις την σοβιετικήν πρωτεύουσιν.

Ο ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ στην Ούάσιγκτων κ. Γεωρ. Μελάς, σι συνέντευξή του προς τους άντιπροσώπους του άμερικανικού τύπου τόνισε ότι ή άποδίδασθ γαλλικών στρατευμάτων στην Κύπρο, δεν συντελεί στην λύση της κρίσεως του Σουέζ και περιπλέκει το πρόβλημα της Κύπρου. (United Press)

(United Press)

ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΑΡΑΧΕΣ που σημειώθηκαν στο Τέξας έναντίον των νέγων μαθητών, που οι λευκοί δεν τους δέχονταν στα σχολεία τους. Οι άρχες τελικά έπίβάλουν τους νέγρους μαθητάς. Στην είσοδο ένός σχολείου κρέμεται όμοίωμα ένός νέγου. Ένα μέσον που χρησιμοποιούν για τρομοκρατίαν

Ένα νέο Κάπρι για τούς ξένους τουρίστες

Ἐκεῖνο πὺν θαυμάζον οἱ ξένοι σὴν Ἑλλάδα εἶναι ἡ ἀπεραντὴ ποικιλία τῶν τοπίων. Σὲ κανέναν ἄλλον τόπο δὲν δένεται ὥσως ὥστανά κ' ἀνάγλυφα μὴ ἀτέλειωτη ἐναλλαγὴ ἱστορικῶν φάσεων μ' ἓνα γοητευτικὸ φυσικὸ περιβάλλον, διαφορετικὸ ἀπὸ χιλιόμετρο σὲ χιλιόμετρο, ἀπὸ μίλι σὲ μίλι... Μετὰ τὸν καταπράσινον, εἰδυλικανὸν Πόρο, τὸ πλοῖο μπαίνει σ' ἓνα μικρὸ, ἀσθητὸ λιμάνι μὲ μὴ πολιτεία πὺν ρουφὰ κ' ἀπανακτά ὥς καὶ χροῶμα ἀπὸ τὸν ἥλιο. Εἶναι ὅ' Ὑδρα...

Το νησάκι λέγεται "Υδρα — ένα όνομα συμβολικό, που σημαίνει μεταφορικά «δυσκολία να εξοτιωθῇ» (ὅπως ἡ Λερναία "Υδρα που θασάσινε τὸν Ἡρακλῆ), πράγμα που τὸ διαπίστωσαν καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον οὐ νικημένοι Τούρκοι τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰῶνα. Τοπογραφικὰ ἡ "Υδρα εἶναι ἕνα μικρὸ πρωτόγονο νησάκι, ὅλο θάραξιν, μήκους 16 χιλιομέτρων καὶ 5 πλάτους, σὲ ἀπόσταση κάπου 10 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴς νοτιοανατολικῆς ἀκτὸς τῆς Πελοποννήσου καὶ 80 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν Πειραιᾶ.

Οι πρώτοι ξένοι που ανακάλυψαν την "Υδρα ήταν μερικοί καλλιτέχνες – ρεαλιστές, νεοεραλιστές, κλασικιστές, ιμπρεσιονιστές, εξπρεσιονιστές και όπαδοι πολλών άλλων -- ισμών -- που διαισθάνθηκαν γρήγορα πως είχαν μπροστά τους έναν ανεκμετάλλευτο Παράδεισο, γεμάτο χρώματα, σχέδια και... πάμφθηνες τιμές για όσους ήθελαν να ζήσουν εκεί. Τους μιμήθηκαν έπειτα πολλοί διανοούμενοι, και κατά το 1952 η "Υδρα είχε γίνει «της μόδας» ανάμεσα στον καλό κόσμο των Άσθωνων. Επιχειρηματίες και διουμήχωνι έπαρναν τις οικογένειές τους και πήγαιναν με τα κόττερά τους στο γραφικό νησί, όπου δεν υπήρχαν δρόμοι και σκόνη κι αύ-

ΑΠΟΨΗ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ με τὰ στέρεα, πέτρινα οικοδομήματα που ἀνήκαν στους πλούσιους Έλληνας έφοπλιστάς του 18ου αιώνας, Στο κέντρο το στίπτι του ναυάρχου Ίακώβου Τομπάζη, όπου στεγαζόταν σήμερα ή Σχολή Καλών Τεχνών.

ΟΙ ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ καὶ οἱ ξένοι —ὅπως ὁ Χάρρυ Τζαϊνκομπς, ποὺ γυρίζει τὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸν κύκλο τῶν κοινωνικῶν του μελετῶν— μέσα σὲ λίγες ὥρες ἀφομοιώνονται μὲ τὸν ἀργὸ ρυθμὸ τῆς ξέγνοιαστῆς ζωῆς τοῦ νησιοῦ...

ΥΔΡΑ, ΕΝΑ ΝΕΟ ΚΑΠΡΙ

Οι ζωγράφοι βρίσκουν έδω μιάν ανεξάντλητην πηγήν έμπνεύσεως

τοκίνητα που να μολύνουν την ατμόσφαιρα με τις εξατμίσεις τους και να χαλούν την ησυχία του κόσμου με τούς θορύβους τους. Μερικοί νοίκιαζαν ένα σπίτι για το καλοκαίρι, ή και τ' αγόραζαν για πάντα. Άλλα μόνο στα 1955 το πρώτο γκρουπ ξένων παραθεριστών, ξεφεύγοντας από τις οργανωμένες διασκέδασεις της Ριθιέρας, «ανακάλυψε» την Ύδρα, και το νησί έγινε κέντρο σημαντικού τουριστικού ενδιαφέροντος.

«ΣΤΗΝ ΥΔΡΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΙΠΟΤΑ!»

Για τούς περισσότερους όμως Έλληνες παραθεριστές, ή Ύδρα εξακολουθεί να είναι ένα νησί χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

— Στην Ύδρα; Πηγαίνετε στην Ύδρα; θα σάς ρωτήσει τουλάχιστον ένας συνταξιούχος σας. Ασφαλώς μόνο για μία — δυο μέρες, έ; Στην Ύδρα δεν υπάρχει τίποτα! Ένδ οι Σπέτσες... Εκεί είναι τόπος για διακοπές! Όσοι όμως αντιπαθούν τούς κοσμικούς τόπους παραθερισμού δεν έφηρεάζονται θέβαια από τέτιες συμβουλές.

Πραγματικά ή Ύδρα δεν έχει

παρά ένα δυτικού στυλ ξενοδοχείο, την «Ύδρα» (8 δωμάτια με άρκετες άνέσεις), αλλά υπάρχουν πολλά μικρότερα και πρωτόγονα, όπου ένα καθαρό κρεβάτι στοιχίζει λίγες δραχμές.

Ο «Κ. ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ»

Ο Σάββας Κωστόπουλος, που είναι γνωστός στην Ύδρα ως «ο κ. Τουρισμός», περιμένει στην αποβάθρα τούς ξένους τουρίστες κι αναλαμβάνει, με τὰ λίγα αγγλικά του, νά βολέψη τούς ταξιδιώτες που δεν θρίσκουν ξενοδοχείο σε ιδιωτικά σπίτια. Άνεδοκατεβαίνει — στην Ύδρα δεν κάνει κανείς τίποτε άλλο παρά ν' άνεδοκατεβαίνει! — τούς ανήφορους και τὰ σκαλάκια, διανύοντας, κατά τούς υπολογισμούς του, 40 χιλιόμετρα την ήμέρα για νά έρρ κατάρηλο κατάλυμα για τούς ξένους. Ξέρει όλους τούς χωρικούς και πειράζει τὰ παιδιά, τὰ κορίτσια και τίς γυναίκες χωρίς καμιά διάκριση.

— Έ, Άντρέα, έπιασες κανένα ψάρι, ή έρρκες πάλι κανένα παπούτσι;

— Για σου Κατίνα, τί γίνεται ο φιλαράκος σου;

Άν έχετε την τύχη νάχετε «σχέσεις», δηλαδή φίλους ή φίλους φίλων στο νησί, θά μείνετε σ' ένα απ' τὰ μεγαλύτερα σπίτια, που συνήθως δέ νοικιάζονται. Ένα τέτιο σπίτι έχει ή κυρία Εύδοκία Χ., που κατάγεται από μεγάλη οικογένεια έφοπλιστου του νησιού. Το σπίτι έχει θαυμάσια θέα, γιατί βλέπει στο λιμάνι απ' τή μιὰ μεριά και στη διάφυγα και στα θουνά της Άργολίδας απ' την άλλη.

Τὰ δωμάτια του σπιτιού είναι μεγάλα, τὰ ταβάνια είναι ζωγραφισμένα. Σ' ένα δωμάτιο υπάρχουν ένθύμια τών προγόνων τής κυρίας Εύδοκίας — ένα τεράστιο γραφείο, μιὰ πιξίδα και διάφορα αντικείμενα τής παλιάς ναυτικής ζωής. Έπειτα υπάρχει το «δωμάτιο τών νεκρών», όπου είναι συγκεντρωμένες οι φωτογραφίες τών πεθαμένων συγγενών τής κυρίας Εύδοκίας, μέσα σ' ανοιχτά τούς φέρετρα, με θαυπενθούντες ανθρώπους γύρω τούς. Ένα μεγάλο σαλόνι, που μυρίζει σά μουσειό, είναι γεμάτο απολιθωμένα σφουγγάρια, άχιβάδες, φοινικίες και φωτογραφίες συγγενών που δεν είναι τόσο φανερά πεθαμένοι...

Χωρίς νά πτοήται από το γεγονός ότι δεν ξέρει αγγλικά ούτε γαλλικά, ή κυρία Εύδοκία καταλαμβάνεται από μιὰ χειμαρρώδη εύλωττία απέναντι τούς ξένους — εύλωττία που, όταν μεταφρασθή, έχει την ακόλουθη συγκεκριμένη μορφή:

— Τι είσατε; Άγγλος; Άδύνατον. Δεν είστε ούτε ψηλόλιγνος, ούτε ξανθός!... Πρέπει νά έχετε λατινικό αίμα στις φλέβες σας... Είσατε παντρεμένος; Γιατί όχι; Πόσον καιρό θά μείνετε; Σας άρέσει ή Ύδρα;

Είναι όμως άδύνατο νά πειραχτή κανείς από την όμιλητικότητα τής μικροσκοπικής αυτής ήλικωμένης κυρίας με τὰ μαύρα ρούχα και τὰ ζωηρά, περίεργα μάτια — ιδιαίτερα όταν συνοδεύη την άνάκρισή της μ' ένα ώραίο γλυκό του κουταλιού...

Κάθε θράδυ, το σούρουπο, όταν το λιμάνι γεμίζει από τίς κόκκινες, χρυσές και πορτοκαλιές ακτίνες του ήλιου που δύει, ή αποβάθρα προσελκύει σά μαγνήτης τούς ντόπιους και τούς ξένους. Οι ντόπιοι προχωρούν σά μυρμήγκια σ' άπότομα δρομάκια και σ' άσβεστωμένα σκαλά-

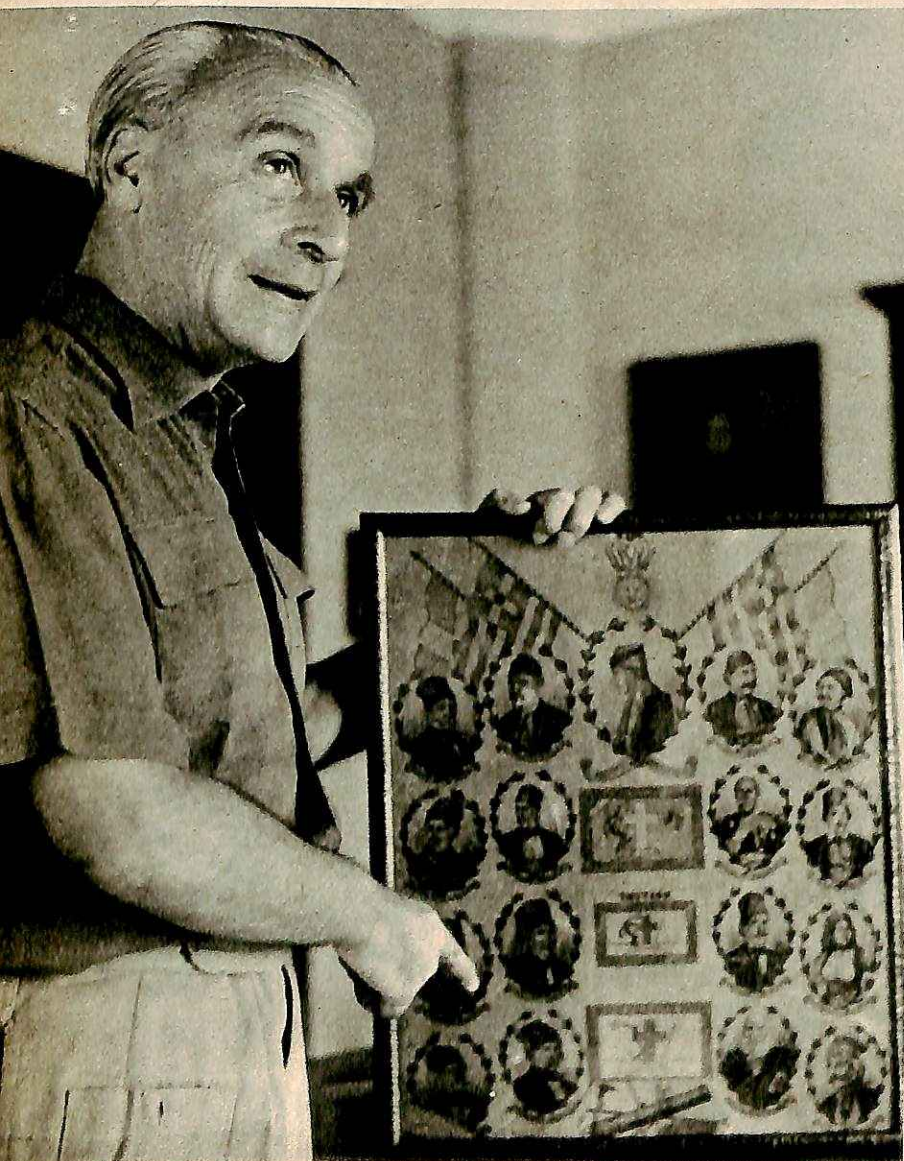
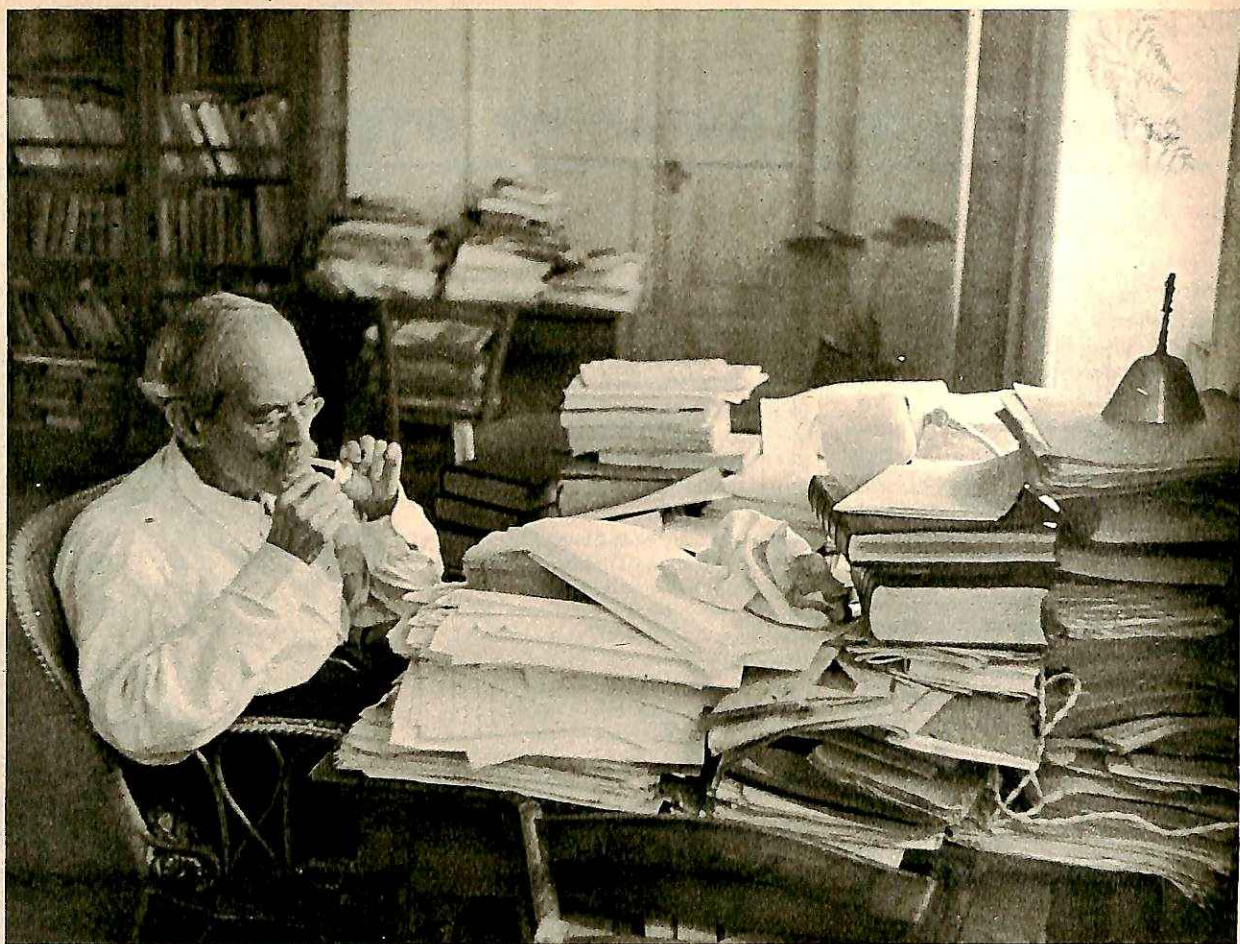
Ο ΝΙΚΟΛΑΣ ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΣ - ΓΚΙΚΑΣ δεν είναι μόνο ένας διακεκομένος πρωτοπόρος τής «άφηρημένης τέχνης» στην Ελλάδα, άλλ' ανήκει και σ' παλιά οικογένεια που πρωτοστάτησε στον άγώνα του Εικοσένα

ΚΟΠΕΛΕΣ, καθισμένες στα σκαλοπάτια ενός δρομάκου τής Ύδρας, ζωγραφίζουν μιὰ γραφική γωνιά. Δεν υπάρχει στενό, δρόμος, σπίτι σ' αυτό το έλληνικό ιστορικό νησί, που νά μην έμπνέη κάθε καλλιτεχνική ψυχή.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ Περικλής Βυζάντιος (πρώτος εκ δεξιών) με μιάν ομάδα ξένων καλλιτεχνών στο περίπτερο τής Σχολής Καλών Τεχνών, στο γραφικό νησάκι τής Ύδρας, του οποίου υπήρξε ο πρώτος έμπνευστής

Ο ΥΔΡΑΙΟΣ φιλόλογος και ιστορικός Αντώνιος Λίγνος (παραπλεύρως) έχρημάτισε σαρανταπέντε ολόκληρα χρόνια δήμαρχος του νησιού και τώρα που ιδιωτεύει, παρά τα 85 του χρόνια, ασχολείται με την σύνταξη της Ιστορίας της "Υδρας και των Σπετσών. "Αοκνος και ακούραστος, καπνίζει ακόμη 60 τσιγάρα την ημέρα, πίνει πολλά πατηράκια ούζο και κάθεται στο γραφείο του, που είναι πλημμυρισμένο από χαρτιά και βιβλία, δώδεκα και κάποτε δεκατέσσερις ώρες την ημέρα. Δεν απαντάει άμεσα στις ερωτήσεις που του υποβάλλουν —οι απαντήσεις του, ωστόσο, έστω και καθυστερημένες, είναι εύστοχες και εύφυες. "Ένα ζωντανό σύμβολο του αγέραστου νησιού. Κάτω, άριστερά: "Ο Παντελής Κουντουριώτης, στο παλιό αρχοντικό του, δείχνει εικόνες των προγόνων του. Δεξιά: "Η πρώτη κυρία της "Υδρας, χήρα του ήρωος ναυάρχου Κουντουριώτη που χρημάτισε δυο φορές Πρόεδρος Δημοκρατίας και μία φορά Αντιβασίλεας. Φωτογραφίζεται πρώτη φορά

Παντοῦ ἡ ἀρχοντιά Παντοῦ ἡ γεβενλιά Κ' ἡ σεμνὴ σερηνάχεια

κια, προσέχοντας πολύ που ακουμπούν τα πόδια τους, ή στηριζόμενοι σε μπαστούνια. Κάθονται στα καφενεία — υπάρχουν 10 καφενεία στην "Υδρα! —, πίνουν ούζο, τσιμπούν μεζέδες (χαπαόδι, τυρί, ντομάτα), μιλούν για το ψάρεμα, για την παλιά εποχή που μάζευαν σφουγγάρια, για τις τελευταίες αφίσες εκατομμυριούχων με τις θαλαμηγούς τους, για τα τελευταία σκάνδαλα των "Αθηνών, και κοιτάζουν στα διπλάνα τραπεζάκια για να ιδούν ποιός πίνει με ποιόν, ενώ τα παιδιά τρέχουν γύρω από το πολεμικό ήρω με τα φοβερά, ανθρωπόμορφα λιοντάρια του.

Οι "Υδραίοι, είτε χωρικοί είναι είτε ψαράδες, δεν ξεχνούν πως ήταν το νησί τους τον καιρό των προπάππων τους. "Ο πληθυσμός τότε ήταν πενταπλάσιος από τους σημερινούς 3.000 κατοίκους του, και τα κελλάρια ήταν γεμάτα χρυσά νομίσματα και πειρατικά λάφυρα...

Για τους εύπορους "Αθηναίους που αγόρασαν έδω σπίτια για ένα κομμάτι ψωμί στα τελευταία δέκα χρόνια, ή "Υδρα είναι ένας ευχάριστος τόπος παραθερισμού, και ιδίως «πολύ κοντά στην "Αθήνα».

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

Για τους καλλιτέχνες όλων των εθνών, που μένουν στο δημόσιο σχολείο (προς 100 δρχ. την ημέρα επί 20 μέρες), ή "Υδρα είναι ο παράδεισος των ζωγράφων, γιατί σε κάθε γωνία βρίσκει κανείς το θέμα μιας καλύτερης έμπνευσης. Τ' απόκριμα γκρίζα θράχια με τη λιγοστή θλάσηση, τα λευκά σπιτάκια που είναι χτισμένα γεωμετρικά τόνια πάνω στ' άλλο, σαν παιδικό παιχνίδι, τα χρώματα και τα σχέδια του λιμανιού, που θυμίζουν θεατρικό ντεκόρ, τα επιβλητικά αρχοντικά των παλιών "Υδραίων, τα κυπαρίσσια, οι ελιές, οι κάκτοι, οι γραφικοί ανθρώπινοι τύποι — όλ' αυτά συνθέτουν εικόνες που δεν μπορούν παρά να εμπνεύσουν κάθε κλλιτέχνη.

"Όσο για τα μέλη της ομάδας των διανοουμένων, που κατοικούν στο σπίτι του ζωγράφου Γκίκια, ψηλά στο λόφο, αυτά βλέπουν την "Υδρα σαν ένα «ειρηνικό καταφύγιο, όπου μπορεί κανείς να ξεδιαλύνει τις σκέψεις του για το χρόνο που έρχεται» και να γράψει κανένα—δυο βιβλία. Τέλος, οι διεθνείς προσωπικότητες και οι ξένοι παραθεριστές βρίσκουν στην "Υδρα ένα μέρος όπου μπορούν να ξεσκάσουν λιγάκι, ή να εξερευνήσουν με την ησυχία τους τον κόσμο του βυθού.

"Η ατμόσφαιρα της "Υδρας έχει κάτι το δραματικό. "Έχει κα-

νείς την έντοψηση ότι ή καθημερινή ζωή είναι μια ατελείωτη σειρά από θεάματα — τραγικά, κωμικά, δραματικά.

ΕΝΑΣ ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΣ

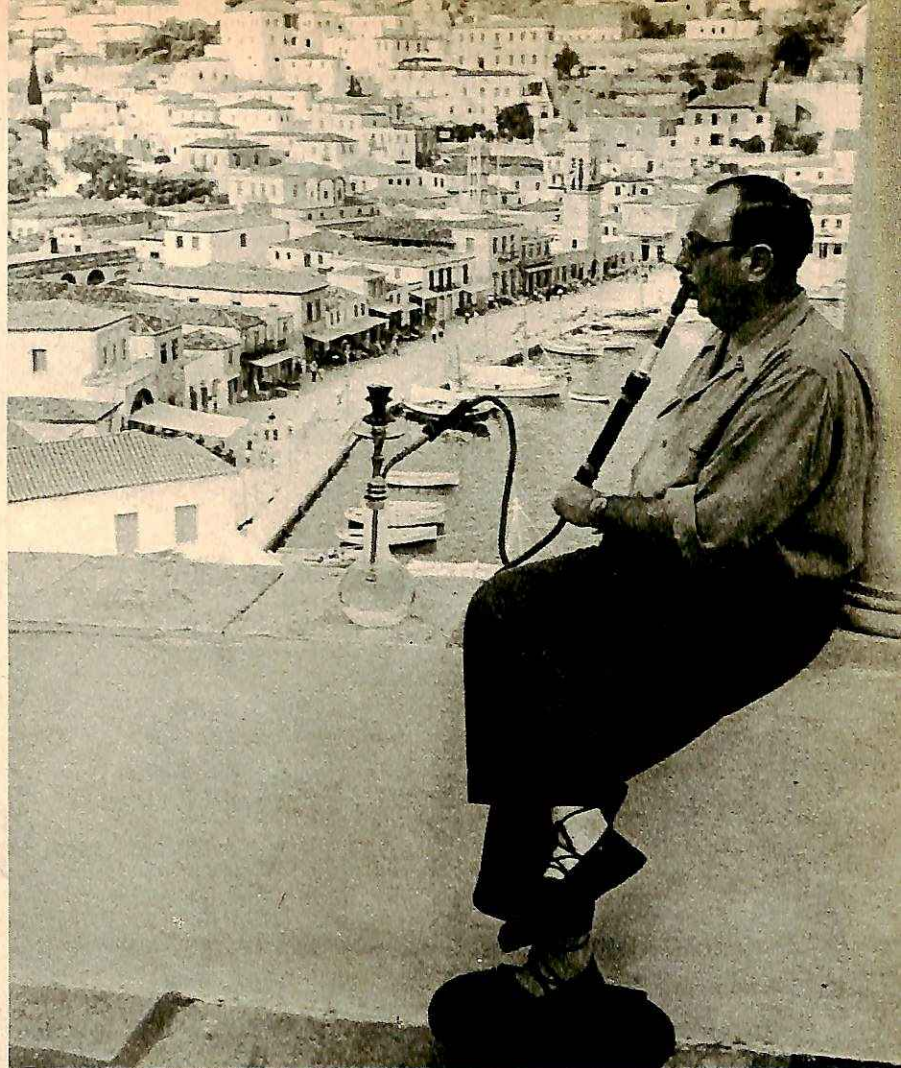
Φαντασθήτε, λ.χ. για φόντο, μια λοφοπλαγιά, όπου τη μονοτονία του ελαιόχρωμου θράχου κόβει που και που ένα κυπαρίσσι. Είναι δεκαπενταύγουστος. Μέσα σ' ένα ανοιχτό φέρετρο φαίνεται το άπαθές πρόσωπο ενός γέρου, που μοιάζει σά σκαλισμένο σε αλάσαστρο. Μία γυναίκα, με το πρόσωπο μουσκεμένο από δάκρυα, με τα χέρια άπλωμένα ίκετευτικά προς τον οδρανό, φωνάζει:

—Παναγιά μου, γιατί δε βοηθήσες το Γιάννη μου την ημέρα της γιορτής σου; Γιατί τον έφησες να πεθάνη; Γιάννη μου — που πᾶς, Γιάννη μου, και μ' αφήνεις έρημη και μόνη;

Την τραβούν απ' τον τάφο καθώς πέφτουν οι φυαριές πάνω στο φέρετρο, που είναι τώρα κλειστό. Μερικές κοπέλες, γερόντισσες, στέκονται δίπλα και κλαίνε. Οι γριές θρηνούν και χτυπούν τα στήθη τους. "Ένα γαϊδουράκι εκεί κοντά αφήνει ένα παράτονο ανατριχιαστικό γκάρισμα...

Η ΤΑΒΕΡΝΑ, Η ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ...

Μια άλλη σκηνή. Στην ταβερνούλα του λιμανιού, όπου είναι μαζεμένοι οι χωρικοί, ένα πρωτόγονο γραμμόφωνο παίζει την παράξενη μουσική των μπουζουκιών. "Όλοι πίνουν κρασί. "Ένας ναύτης, με σκυφτό το κεφάλι και σοβαρό βλέμμα, σηκώνει προσεχτικά τα πόδια του και πότε-πότε κάνει μια γρήγορη στροφή. "Ένας χωρικός, κ' έπειτα άλλος ένας, τον μιμούνται, σαν ύπνωτισμένοι, ένωνοντας τα χέρια. Εαφνικά, ένας δεξιότεχνος μπαίνει στο χορό. Κάθε θόρυβος σταματάει καθώς ο άνθρωπος αυτός σηκώνει στον άέρα ένα τραπέζι με ποτήρια και κρασί, κρατώντας το με τα δόντια του! Καμιά γυναίκα δεν παίρνει μέρος στο χορό. Είναι αποκλειστικά για τους άνδρες. Χειροκροτήματα ακούγονται καθώς ο ναύτης πέφτει σε μια καρέκλα γελώντας, με το πρόσωπο καταϊδρωμένο. "Ο καπνός κ' οι αναθυμιάσεις από τη γειτονική κουζίνα γίνονται πυκνότερες. Το κρασί καταναλίσκεται πιο γρήγορα, τα ποτήρια και τα κατοσταράκια αδειάζουν γραμμή. "Ένα αγόρι χαμογελάει σ' ένα κορίτσι. Κάποιος άλλος παρεξηγεί το χαμόγελο. Καρέκλες πετάγονται στα πλάγια, τραπέζια αναποδογυρίζονται. "Επεμβαίνουν τρίτοι και συγκρατούν τον άνθρωπο που

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΟΥΡΗΣ, "Αθηναίος βιομήχανος, κάθεται ψηλά στο πεζούλι, αντίκρυ στο λιμάνι, καπνίζοντας μακάρια το ναργιλέ του.

ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ ΠΛΑΚΑΚΙΑ από κόκκινο και άσπρο μάρμαρο, και ταβάνι από φιλοδουλεμένο πευκόξυλο, στολίζουν το αρχοντικό του Οικονόμου.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ της περασμένης χρονιάς ήταν ο γάμος του 19ετούς Βασίλη Βουδούρη, κληρονόμου ενός από τα ωραιότερα αρχοντικά του νησιού, με την Ίωάννα Κολόμβου, κόρη μιάς Γαλλίδας, που ήταν στενή φίλη με την μητέρα του. Πάντοτε οι χωρικοί γάμοι κινούσαν το ενδιαφέρον του κόσμου, αλλά ένας νησιώτικος γάμος με την αξιοπρέπεια και την λιτότητα που τον χαρακτηρίζει, αποτελεί εξαιρετικό γεγονός στην κοινωνική ζωή ενός τόπου —ιδίως όταν γίνεται σε ιδιωτικό παρεκκλήσι και τον εύλογη ένας επιφανής ορθόδοξος ιερέας: 'Ο 'Αρχιεπίσκοπος Θυατείρων 'Αθηναγόρας, (της 'Ελληνικής 'Ορθόδοξης 'Εκκλησίας του Λονδίνου). Τό έσωτερικό του παρεκκλησιού της οικογενείας Βουδούρη είναι καλλιτεχνικά διακοσμημένο, οι εικόνες και τα μεγάλα κρηπίγια θαυμάσιας τέχνης. Στην τελετή δίνουν χαρούμενο τόνο οι άγκαλιές τ' άσπρα και ωραία λουλούδια του νησιού

“Δά κρλήσωμε λην μιλόληνα, ὅλη λην σαλιὰν ἀλμόσφαιρα λοῦ νησιού,”

πάει να έπιτεθῇ. “Έτσι, στο θερμό νυχτερινό αέρα, δίδονται λεπτομερείς εξηγήσεις στον αστυνομικό της περιφέρειας. Δυο διάττοντες πέφτουν άπαλά στο σκοτεινό ούρανό. Μαζύ τους πέφτει κ' η αύλαία...

ΥΔΡΑΙ:ΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

Τά φαγητά στην “Υδρα, άν και δέν αποτελούν γαστρονομικά θαύματα, αποτελούν μία εύχρηστη γευστική περιπέτεια. “Αν θέλετε μπορείτε να ζήσετε με ψωμί, τυρί, φρούτα και κρασί, όπως οι περισσότεροι “Έλληνες χωρικοί, ένισχύοντας τότε — τότε το δικαιολογίό σας με κανένα γεύμα σε ταβέρνα, που στοιχίζει από 10 δρχ. (για μαρίδες τηγανιτές, ντοματοσαλάτα και τυρί φέτα, ή φασολάδα, ντομάτες γεμιστές, πατάτες τηγανιτές και κρασί) έως 30 δρχ. (για μία ωραία τυρόπιττα, σουθλάκια, σαλάτα πεπόνι, κρασί και καφέ). Μπορεί κανείς να πάη στην πρωτόγονη κουζίνα της ταβέρνας και να διאלέξη ο ίδιος τά φαγητά που του φαίνονται ωραία. Μετά τό μεσημεριανό φαγητό — που δέν τρώγεται ποτέ πριν από τις 2 ή 3 τ' απόγευμα — αίσθάνεσθε θαρύς, ναρκωμένος, έτοιμος για τον άπογευματινό ύπνο, την εύχρηστη αυτή μεσογειακή συνήθεια...

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

“Η Ιστορία του νησιού είναι κάτι που γρήγορα μαθαίνει ένας ξένος, γιατί διατηρείται ζωντανή στα στόματα όλων των κατοίκων του. “Ακούει κανείς πολύ συχνά για τά 65 ύδραϊκά πλοία —οχεδόν ό μισός ελληνικός στόλος! — που από αντιπειρατικά καΐκια και σκούνες έγιναν μέσα σε μία βραδυά πολεμικά, για ν' αντιμετώπισουν τά 80 πανίσχυρα πολεμικά του τουρκικού στόλου, όταν ξέσπασε ή “Επανάσταση του 21. “Ακούει κανείς για τό Γεώργιο και τό Λάζαρο Κουντουριώτη, τό ναύαρχο Μιαούλη, τον Βασίλη Βουδούρη και τον Κωνσταντίνο Κανάρη. Οι Κουντουριώτηδες ήταν οι άρχηγοί της “Επανάστασης. “Ο Μιαούλης έγινε όνομαστός για τά κατορθώματά του στα χρόνια που ακολουθήσαν την έκρηξη της “Επανάστασης, ό Βουδούρης διοίκησε και πλήρωνε για τη συντήρηση 500 στρατιωτών στην ήπειρωτική “Ελλάδα, κι ό Κανάρης (που κατανόταν από τά γειτονικά Ψαρά) είχε την ειδικότητα ν' ανατινάξη πυρπολικά—μπουργλτά— πίσω άπ' τις γραμμές του τουρκικού στόλου.

Οι παλιές ύδραϊκές οικογένειες προσπαθούν να σώσουν τά ιστορικά άρχοντικά τους άπ' την

ερείπωση, παρ' όλα τά μεγάλα έξοδα συντηρήσεως. Πρό παντός όμως προσπαθούν να διατηρήσουν τη μνήμη των ήρωικών προγόνων ή συγχρόνων τους...

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ

—Αυτή είναι ή κυρία Κουντουριώτη! άκούει κανείς ξαφνικά, και γυρίζοντας, βλέπει μία ψηλή άριστοκρατική κυρία με άσπρα μαλλιά, που κάθεται στο διπλανό τραπέζι και τρώει.

“Η κυρία Κουντουριώτη, ή άρχοντίσσα του νησιού — ένα είδος «πρώτης κυρίας» της “Υδρας — είναι χήρα του ναύαρχου Παύλου Κουντουριώτη, που χρημάτισε αντίσουλέας και δυο φορές Πρόεδρος της Δημοκρατίας της “Ελλάδος, και ήταν έγγονός του Γεωργίου Κουντουριώτη, ήρωος της “Επανάστασης. Κάθε καλοκαίρι γυρίζει άπ' την “Αθήνα στην “Υδρα. Κάθε πρωί, άπ' τις 8, είναι ντυμένη για να υποδεχθή τους επισκέπτες του έπιθλητικού σπιτιού, και για να τους δείξη τό ιστορικό όπλο που χρησιμοποιούσε ό Λάζαρος Κουντουριώτης κι άλλα ένθύμια της “Επανάστασης.

Τό μεγάλο σπίτι της άποθάθρας που είναι γνωστό ως οίκια Οικονόμου, άνήκει στην κυρία Βιλιά Μυρική, που κι αυτή επισκέπτεται την “Υδρα κάθε καλοκαίρι. Τό σπίτι αυτό ήταν κάποτε κατοικία του άδελφού του Βούλγαρη, πρώτου κυβερνήτη της “Υδρας. “Έχει μία σκάλα με 100 σκαλιά, 20 δωμάτια και μία αίθουσα χοροδ μήκους 20 μέτρων με εξέδρα για όρχηστρα και θαυμάσιο σκαλιστό ταβάνι. “Άλλοτε μαζεύονταν στην αίθουσα 200 καλεσμένοι! Σήμερα είναι άδύνατο να γίνη λόγος φυσικά, για πολυτελείς δεξιώσεις.

ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΑ ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ

“Ο Παντελής Κουντουριώτης, δισέγγονος του Λαζάρου κι άνήψιός της κυρίας Κουντουριώτη, τραπεζικός υπάλληλος στην “Αθήνα που έχει πολλόν καιρό να έπισκεφθή τό ιστορικό του σπίτι στην “Υδρα, όταν βρίσκεται εκεί δείχνει εύχαρίστως στους επισκέπτες τις παλιές επιτύμβιες στήλες που βρίσκονται μέσα στο σπίτι του. κι αναπαριστούν σκηνές άποχωρισμού άγαπημένων προσώπων. “Έχει επίσης να διηγηθή πολλές ιστορίες για τους προγόνους του — λ.χ. τον Λάζαρο Κουντουριώτη, τον άγέρωχο και περιήφανο ήγέτη που άρνήθηκε να κατέβη στο λιμανάκι για να υποδεχθή τον νεαρό τότε “Οθωνα που είχε έρθει να τον παρασημοφορήσει, αλλά τον περίμενε στην

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48

ΣΚΑΗΡΟ, γυμνό, άπόλυτο τό φώς πέφτει πάνω στον ψηλό, άσβεστωμένο τοίχο μιάς σούδας του νησιού και δημιουργεί την δραματική έντύπωση. “Ένας πιτσιρίκος ανέβαινει αδιάφορος στο καλντερίμι, κρατώντας ένα καλάθι και ένοντας την μύτη του. Σπάνια με τόσο λιτά μέσα, σ' ένα τόσο στενό χώρο, ό φωτογραφικός φακός μπορεί να δώση μία τόσο δυνατή εικόνα... Αυτό προσφέρει ή “Υδρα! αυτό που την κάνει να ξεχωρίζει.

77.990 ΛΙΡΕΣ, μιά περιουσία που δημιουργεί αὐτάρκεια, ἄφησε ἡ "Εντίθ Μόρρελ ὅταν πέθανε τὸ 1951, σὲ ἡλικία 81 ἐτῶν. Τὸ πτώμα της, σύμφωνα μὲ τὴν θέλησή της, ἀπετεφρώθη καὶ ἡ στάχτη σκορπίστηκε στὴ θάλασσα. Τώρα ἡ ἀστυνομία ἐρευνᾷ τὶς συνθήκες τοῦ θανάτου της.

Η ΠΑΤ ΤΟΜΛΙΝΣΟΝ εἶναι κόρη τῆς Χάλλετ, ποὺ ὁ περιέργος θάνατός της, μαζὺ μὲ τὴν καταγγελία τῆς Πάτ, ἔφεραν στὸ προσκήνιο ὅλες τὶς ἀνεξιχνίαστες ὑποθέσεις θανάτων τῆς τελευταίας εἰκοσαετίας. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Χάνναμ ἐγκατεστάθη προσωρινῶς στὸ "Ηστμπορν γιὰ ἀνακρίσεις.

300 ΥΠΟΠΤΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΔΙΑΒΟΛΙΚΟΣ ΛΑΝΔΡΥ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΖΕ ΤΙΣ ΠΛΟΥΣΙΕΣ ΧΗΡΕΣ;

Υπάρχει ανάμεσά μας κάποιος ποὺ ἔχει πουλῆσει τὴν ψυχὴ του στὸ διάβολο, καὶ ποὺ ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια ἐπιδιώκει τὴ μεθυστικὴ ἐξόντωση τῶν πλουσίων ἡλικιωμένων κυριῶν, ποὺ ἐρχονται νὰ ξεκουραστοῦν στὴν ἀκροθαλασσιά!»

Αὐτὴ ἡ φράση κυκλοφορεῖ ἐδῶ κι ἀρκετοὺς μῆνες στὸ "Ηστμπορν, τὴν κοσμικὴ λουτρόπολιν τῆς νοτίου ἀκτῆς τῆς Ἀγγλίας. Δεκατέσσαρες ἡλικιωμένες κυρίες πέθαναν κατὰ τρόπο ποὺ θεωρεῖται ὑποπτος τὸν τελευταῖο καιρὸ, καὶ πολλὲς ἀπ' αὐτές, πρὶν πεθάνουν, εἶχαν ἀλλάξει τὶς διαθήκες τους. Γιατὶ ἀραγε; Ὁ θάνατός τους ἦταν φυσικός; Μήπως τοὺς εἶχαν δηλητηριάσει; Ἡ μήπως ἀπλῶς τοὺς υπαγόρευσαν τὶς νέες διαθήκες τους; Κ' εἶναι ἀραγε οἱ μόνες ποὺ ἐξαπατήθηκαν ἢ σκοτώθηκαν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἢ ὑπάρχουν κι' ἄλλες πολλὲς ποὺ ἔπесαν θύματα τοῦ «Λανδρὺ τοῦ Σάσσεξ»;

Οὕτε ἡ φαντασία τῆς Ἀγκάθα Κρίστι, τῆς γνωστῆς Ἀγγλίδος μυθιστοριογράφου, ποὺ ἀρέσκεται νὰ περιγράφει φόνους ἡλικιωμένων κυριῶν, δὲν θὰ μπορούσε νὰ συλλάβῃ αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἀλυσίδα τῶν ἐγκλημάτων — ἂν πραγματικὰ ὑπάρχουν ἐγκλήματα. Πρόκειται γιὰ μιά ἱστορία, ποὺ ἴσως ν' ἀποδειχθῇ ἡ συγχοινωνικώτερη ἀστυνομικὴ ὑπόθεση τοῦ αἰῶνος.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Γιὰ νὰ πάρῃ κανεὶς μιά σαφὴ ἰδέα τῆς ὅλης ὑποθέσεως, πρέπει τρῶτα - πρῶτα νὰ ξέρῃ τί εἶναι τὸ "Ηστμπορν. Εἶναι μιά μικρὴ ἀκτὴ, προστατευμένη ἀπ' τοὺς ἀνέμους, σὲ ἀπόστασιν ἑξῆ χιλιόμετρων ἀπὸ τὸ Χάστιγκ. Τὸ ὄνειρο κάθε Ἀγγέλου, αὐτοῦ ποὺ ἔχει κάνει μερικὲς οἰκονομίες, εἶναι ν' ἀποκτήσῃ ἕνα σπίτι στὸ "Ηστμπορν. Ἐνα ἄτομο στὰ τέσσαρα εἶναι ἡλικίας 65 ἐτῶν στὸ "Ηστμπορν, καὶ φαίνεται πὼς ὅλες οἱ πλούσιες χήρες τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας ἐδῶσαν ραντεβού σ' αὐτὴ τὴ γωνιά τοῦ Σάσσεξ.

Ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἀρχισαν νὰ φημολογοῦνται τὰ κατωρθώματα τοῦ «δολοφόνου τῶν κυριῶν», τὸ "Ηστμπορν ἀποτελοῦσε τὸ βασίλειο πολλῶν ἐκατοντάδων ἡλικιωμένων γυναικῶν, ποὺ ζοῦσαν μὲ ἀργὸ κι' εὐχάριστο ρυθμὸ, μετακινούμενες ἀπ' τὶς πολυτελεῖς τοὺς βίλλες ὡς τὶς κοντινὲς πολυθρόνες τῆς «Γκράντ Χάραϊντ» καὶ τοῦ «Κόφφιν Κλάμπ». Ἡ μικρὴ αὐτὴ πλάξ ἔχει τὸ θλιβερό προνόμιο τοῦ τόπου μὲ τὴ μεγαλύτερη θνησιμότητα στὴν Ἀγγλία: 115,75 στοὺς 1000, ἐνῶ στὴν ὑ-

πόλοιπὴ χώρα ἡ θνησιμότης εἶναι 11,7!

Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήσσει. Ὅπως ἔγραψε πολὺ σωστὰ μιά ἀγγλικὴ ἐφημερίδα, «στὸ "Ηστμπορν δὲν πηγαίνει κανεὶς νὰ ζήσει, μὰ νὰ πεθάνῃ»... Πάντως, ἂν ἐγιναν πράγματι τὰ ἐγκλήματα ποὺ ἀναφέρουν οἱ φήμες, ὁ ρυθμὸς τῆς θνησιμότητος θὰ ἐπιταχύνθηκε κι' ἀπὸ τὶς εὐσυνειδήτες προσπάθειες τοῦ μυστηριώδους δολοφόνου...

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Πολλὲς ἀπ' τὶς κυρίες ποὺ πῆγαν νὰ περάσουν τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τους στὸ "Ηστμπορν ἦταν φυσικό, ἀφοῦ ἦταν πλούσιες, ν' ἀπασχολοῦνται ἀπ' τὴ σκέψιν σὲ ποιὸν θ' ἄφηναν τὰ χρήματά τους. Τὸ παράξενο εἶναι, πὼς πολλὲς ἀπ' αὐτὲς ἔλυσαν τὸ ζήτημα κατὰ τὸν ἴδιο ἀκριδὸς τρόπο στὶς διαθήκες τους.

Τὸ "Ηστμπορν θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ιδεώδης τόπος γιὰ ἕνα ἀνθρώπο ποὺ θὰ ἤθελε νὰ ἐκμεταλλεῖται αὐτὲς τὶς ἡλικιωμένες κυρίες, κερδίζοντας τὴν ἐμπιστοσύνη τους καὶ ρίχνοντας ὑπομονητικὰ ζάχαρὶ στὸ σάσι τους...

Πολλὲς ἀπ' τὶς γυναῖκες ποὺ μένουν σ' αὐτὴ τὴν πλάξ ἔχουν χρήματα, ἀλλὰ δὲν ἔχουν φίλους. Συχνὰ συμβαίνει ὅλοι οἱ συγγενεῖς τοὺς νὰ ἔχουν πεθάνει...

ΠΟΣΑ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ;

Οἱ πρῶτες φήμες γιὰ τὰ ἐγκλήματα τοῦ "Ηστμπορν ἦσαν ἀρκετὰ ἐξωγνώμονες. Εἶχε διαδοθῇ πὼς 400 πλούσιες χήρες εἶχαν δολοφονηθῇ. πὼς ὁ δολοφόνος δρᾷ ἐδῶ καὶ 20 χρόνια, καὶ πὼς κέρδισε ἀπ' τοὺς φόνους του 1.000.000 λίρες.

Ὅλ' αὐτὰ ἀποδείχθηκαν ὑπερβολικά. Στὰ τελευταῖα 10 χρόνια ἔχουν ἐκδοθῇ στὸ "Ηστμπορν 124 πιστοποιητικὰ θανάτου. Ἀπ' αὐτά, ἐξαιρέθηκαν ἐκεῖνα ποὺ ἀφορούσαν ἀνθρώπους χωρὶς σημαντικὰ οικονομικὰ μέσα, κι' ἔπειτα ἐξαιρέθηκαν καὶ οἱ περιπτώσεις θανάτων ἀνδρῶν καὶ παιδιῶν, γιατί ὅλες οἱ καταγγελίες ἀφορούσαν ἀποκλειστικὰ γυναῖκες.

Ἐκεῖνο ποὺ ἔμενε ἀκόμη νὰ γίνῃ ἦταν νὰ ἐξεταστοῦν οἱ διαθήκες τῶν ὑπολοίπων — πλουσίων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡλικιωμένων γυναικῶν — γιὰ νὰ διαπιστωθῇ ἂν ὑπῆρχαν ὁμοιότητες στὴ διατύπωση τῶν τελευταίων τους θελήσεων.

Ὡς τώρα, τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν ἔχει συμπληρωθῇ. Πάντως, φαίνεται

ὅτι 14 διαθήκες εἶναι ὑποπτες. Ἄν αὐτὸ ἐξακριβωθῇ, ἡ Σκότλαντ Γιούρντ θ' ἀρχίσῃ νὰ ἐπανεξετάζῃ τὶς αἰτίες τῶν θανάτων ποὺ ἀναγράφονται στὰ πιστοποιητικά.

«Ο ΛΑΝΔΡΥ ΤΟΥ ΣΑΣΣΕΞ»

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Χάνναμ, ποὺ ἡ Σκότλαντ Γιούρντ ἔστειλε ἀμέσως στὸ "Ηστμπορν γιὰ νὰ βρῇ τὸ δολοφόνου τῶν γυναικῶν, δείχνει πρὸς τὸ παρὸν ἀρκετὴ ἐπιφύλαξιν. Κατὰ τὴ γνώμη του, τὸ κυνήγι τοῦ «Λανδρὺ τοῦ Σάσσεξ» δὲν εἶναι, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, παρὰ μιά λεπτομερὴς ἐξέταση 300 περίπου διαθηκῶν καὶ ἱσαρίθμων ἀδειῶν ταφῆς, ποὺ ἔχουν κατατεθῇ, ὅπως ὅλες οἱ πράξεις αὐτοῦ τοῦ εἰδους, στὸ Σόμερσετ Χάουζ τοῦ Λονδίνου.

Ἐνας λόχος ἀπὸ ντετέκτιβς τῆς Σκότλαντ Γιούρντ ἐργάζεται στὸ Σόμερσετ Χάουζ ἐδῶ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες. Γυρεύουν ὅλοι ἕνα ὄνομα: Τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θ' ἀποδειχθῇ ἴσως ὁ μεγαλύτερος δολοφόνος ὄλων τῶν ἐποχῶν.

Ἡ ἀνάκριση θὰ εἶναι μακρόχρονη, δύσκολη, καὶ γιὰ νὰ πεισθῇ τὸ δικαστήριον χρειάζεται κατὰ περισσώτερο ἀπὸ φήμες κι' ἀνώνυμα γράμματα: Χρειάζονται ὕλικές ἀποδείξεις, τεκμήρια, στοιχεῖα.

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΟΥ ΧΑΝΝΑΜ

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Χάνναμ ἔχει κιόλας ἀποφασίσει νὰ ἐξετάσῃ ἀμέσως τὶς περιπτώσεις τῶν δεκατεσσάρων ἡλικιωμένων πλουσίων γυναικῶν, ποὺ οἱ διαθήκες τους παρουσιάζουν κάποιες ὁμοιότητες. Ἀνῆγγειλε ὅτι θὰ χρειασθῇ ἴσως νὰ γίνουν μερικὲς ἐκταφές, καὶ πῆρε κιόλας τὴν ἀδεια τοῦ ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν γιὰ νὰ προβῇ σ' αὐτὲς τὶς ἐκταφές.

Ὅμως, τὰ μακάβρια λείψανα δὲν θ' ἀποδειχθοῦν ἴσως ἀρκετὰ γιὰ νὰ μάθῃ ἡ ἀνάκριση ἂν ὅλες αὐτὲς οἱ ἡλικιωμένες κυρίες ποὺ πέθαναν στὸ "Ηστμπορν δηλητηριάστηκαν. Πραγματικά, ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου, πολλὲς ἀπ' τὶς γυναῖκες ποὺ πέθαναν εἶχαν ζητήσει στὶς διαθήκες τους νὰ καοῦν τὰ πτώματά τους καὶ νὰ σκορπισθῇ ἡ στάχτη τους στὴ θάλασσα μὲ τὸν ἄνεμο! Ἔτσι, ἀπ' αὐτὰ τὰ πιθανὰ θύματα δὲν μένει κανένα πιά ἴχνος...

Αὐτὸ ἄλλωστε, σύμφωνα μὲ τὶς φήμες ποὺ κυκλοφοροῦν, εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἱδιοφυίας τοῦ ἐγκληματία. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῦσε ὑπνω-

Τὸ πιὸ συνταρακτικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα θὰ μπορούσε νὰ γραφῇ μὲ θέμα τὸ «μυστήριον τοῦ "Ηστμπορν».

■ Τίποτε δὲν λείπει γιὰ νὰ ἐμπνευσθῇ ἕνας Κόναν Ντόυλ, μιά Ἀγκάθα Κρίστι, ἕνας Ζωρζ Σιμενόν.

■ Δεκάδες, ἑκατοντάδες ἴσως θύματα κάποιου — ἐνὸς μόνου! — μεγαλοφυοῦς ἐγκληματίου, ἔχουν σωπάσει γιὰ πάντα.

■ Ὁ καλύτερος καὶ γοητευτικώτερος ντετέκτιβ τῆς Ἀγγλίας προσπαθεῖ νὰ ἐξιχνιάσῃ ὅχι ἕνα, ἀλλ' ἀμέτρητα αἰνίγματα.

■ Πλαίσιο τῆς σκοτεινῆς αὐτῆς ὑποθέσεως εἶναι ἡ πιὸ «ἀριστοκρατικὴ» πλάξ τοῦ Σάσσεξ, ἐκεῖ ὅπου ρέει τὸ χρῆμα. Καὶ τὸ αἷμα;

(Φωτ. P. Popper)

Η πιο μεγάλη και δύσκολη έρευνα που ανέλαβε η Σκότλαντ Γυάρντ

τιστικές δυνάμεις για να υποχρεώνη τις ηλικιωμένες κυρίες να τον βάσουν στη διαθήκη τους. Κι' αφού χρησιμοποιούσε τον υπνωτισμό, τίποτα δεν τον εμπόδιζε να τις πείσει, στις περισσότερες περιπτώσεις, να προσθέσουν στη διαθήκη τους μια ρήτρα που ζητούσε την καύση του πτώματός τους.

Ο επιθεωρητής Χάνναμ έχει κιόλας επισκεφθεί τον διευθυντή της αστυνομίας του Ήσμπορν Ρίτσαρντ Ουόκερ, πολλούς δικηγόρους, συμβολαιογράφους και τραπεζίτες της πόλεως, καθώς και πολλούς οικογένειες συγγενών των πλουσίων χημών που πέθαναν τελευταία.

Κατά τις ενδείξεις που υπάρχουν ως αυτή τη στιγμή, η έρευνα της Σκότλαντ Γυάρντ θα συνεχισθεί κατά τη διάρκεια ενός μεγάλου μέρους του χειμάνος. Ίσως να παραταθεί και ως την άνοιξη του 1957. Αυτή η άργοπορία οφείλεται στις διαιτυπώσεις που θα χρειαστούν για τις έκταφες, καθώς και στη λεπτομερή εξέταση και αντιπαράθεση κάπου 300 διαθηκών.

Η ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ ΧΑΛΛΕΤ

Μιά απ' τις πιο ενδιαφέρουσες περιπτώσεις ανάμεσα στους 14 υποπτους θανάτους είναι ασφαλώς η πρόσφατη της Γερτρούδης Χάλλετ. Πρόκειται για μία εκατομμυριούχο χήρα καμιά πενήνταριά ετών, που άφησε περιουσία 1ση πρὸς 9.000.000 δραχμών. Απ' την ανάκριση και τη σχετική δίκη που έγινε, προκύπτει ότι η κυρία Χάλλετ, που απ' τον καιρό του θανάτου του συζύγου της υπέφερε από νευρική κατάσταση, πέθανε στις 23 'Ιουλίου 1956, αφού πήρε μία μεγάλη δόση —112 δισκία— κατευναστικών φαρμάκων.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΖΩΝ ΑΝΤΑΜΣ

Το ενδιαφέρον σ' αυτή την υπόθεση είναι ότι ο γιατρός της κ. Χάλλετ, ο κ. Τζων Μπόντκιν Άνταμς, ένας 'Ιρλανδός 57 ετών, είχε λάβει από την κ. Χάλλετ, πέντε μέρες πριν απ' το θάνατό της, μία επιταγή για ένα ποσό 150 πρὸς 1.000.000 δρχ., και πώς, στη διαθήκη της, η νεκρή του χάριζε το πολυτελές αυτοκίνητό της, μία θαυμασία Ρόλλς - Ρόυς!

Αυτός ο γιατρός, που είναι αρκετά σωματώδης, φαλακρός και φοράει γυαλιά από ταρταρούχα, κατέθεσε ήδη στο δικαστήριο επί μια ολόκληρη ώρα. Ο εισαγγελέων τον κατέκρινε για τη διάγνωση του, καθώς και για τη θεραπεία που διέταξε στην κ. Χάλλετ τις τελευταίες ώρες της ζωής της.

Πάντως, το δικαστήριο του Ήσμπορν χαρακτήρισε το θάνατο της κ. Χάλλετ ως αυτοκτονία, κι' όταν ο γιατρός βγήκε απ' το δικαστήριο, οδηγώντας ο ίδιος το αυτοκίνητό του, πλήθη κόσμου και πολλοί φωτορεπόρτερς τον περικύκλωσαν με περιέργεια.

Ο επιθεωρητής Χάνναμ παρακολούθησε ο ίδιος αυτή τη δίκη, που ίσως ρίξη αρκετό φως στην υπόθεση των 14 υπόπτων διαθηκών. Και πολλοί στο Ήσμπορν ρωτούν: Άραγε η περίπτωση της κ. Χάλλετ είναι κάτι το μεμονωμένο; Ήταν πρά-

γματι αυτοκτονία ο ξαφνικός θάνατός της σε σχετικά νέα ηλικία, η μήπως υπέστη την κοινή τύχη που είχε επιφυλαχθεί σε δεκάδες, σε εκατοντάδες άλλες χήρες του Ήσμπορν; Και ποιος είναι ο ρόλος του μυστηριώδους δρος Άνταμς; Ποιές ήταν οι σχέσεις του με την πλούσια χήρα που πιθανότατα έστειλε στον άλλο κόσμο με τις συνταγές του; Μήπως ο γιατρός αυτός — που έχει την κατάλληλη ηλικία και το κατάλληλο επάγγελμα για να έχη κάνει τα εγκλήματα — είναι ο καταζητούμενος «Λανδρὺ του Σάσσεξ»;

Η Σκότλαντ Γυάρντ κάνει ανακρίσεις σ' όλους τους γιατρούς του Ήσμπορν, σ' όλο το προσωπικό των νοσοκομείων, σ' όλα τα ξενοδοχεία, σ' όλα τα ανάρρωτρία της κοσμικής λουτροπόλεως.

Η ΙΟΥΛΙΑ ΜΠΡΑΝΤΝΟΜ

Άς δούμε, όμως, και μερικές άλλες περιπτώσεις πλουσίων γυναικών που ήρθαν να περάσουν τα τελευταία χρόνια της ζωής τους στο Ήσμπορν και πέθαναν μυστηριωδώς.

Υπάρχει, λ.χ., η περίπτωση της κ. 'Ιουλίας Μπράντντομ, που πέθανε στα 1952 σε ηλικία 80 ετών, αφού άλλαξε τη διαθήκη της λίγο πριν απ' το θάνατό της, υπό συνθήκες που ενδιαφέρουν την αστυνομία. Υπάρχει και η περίπτωση της χήρας κ. Έντιθ Μόρελ, που πέθανε στα 1950 σε ηλικία 81 ετών, αφήνοντας 77.000 λίρες υπό επίσης περιέργειες συνθήκες. Ο επιθεωρητής Χάνναμ πήγε επίτηδες στο μικρό χωριό Χού, κοντά στο Μπέξχιλλ, για να επισκεφθεί τη νοσοκόμο Έλεν Μιάησον Έλλις, που περιποιήθηκε την κ. Μόρελ. Η νοσοκόμος αυτή του έδωσε πληροφορίες για την κατάσταση της υγείας της κ. Μόρελ την εποχή του θανάτου της, για τη θεραπεία που ακολουθούσε και γενικά για τις συνθήκες του θανάτου της.

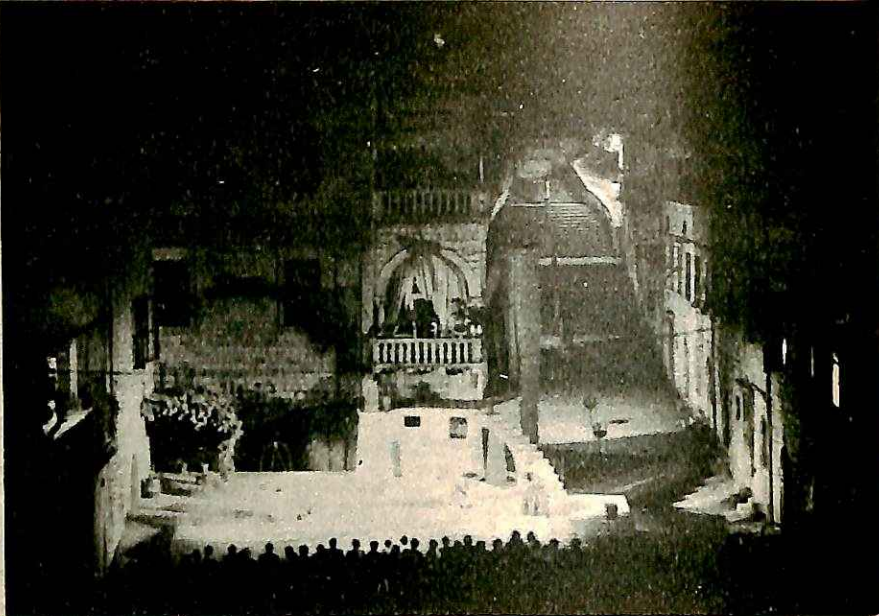
Η ΜΑΡΤΥΣ ΣΤΗΝ ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΩΝ ΔΙΑΘΗΚΩΝ

Τέλος, η Σκότλαντ Γυάρντ έρευνά και μία άλλη παράδοξη περίπτωση: Το θάνατο μίας πλούσιας γεροντοκόρης, που χρησιμοποίησε ως μάρτυς στις διαθήκες πολλών άλλων πλουσίων γυναικών, συνήθως χωρίς να τις γνωρίζει. Η τακτικότης με την οποία η γεροντοκόρη αυτή εμφανίζεται ως μάρτυς στις διαθήκες έκανε την αστυνομία να υποψιαστεί, γιατί κατά σύμπτωση, σε κάθε διαθήκη που είναι μάρτυς αυτή, ένα ωρισμένο όνομα υπάρχει πάντα στους ώφελημένους απ' τις διαθήκες...

Άς σημειωθεί ότι η Βρετανική 'Ιατρική 'Εταιρία έστειλε σ' όλους τους γιατρούς της περιοχής του Ήσμπορν μία εγκύκλιο, που τους προειδοποιεί να μη δίνουν καμιά πληροφορία στην αστυνομία χωρίς 'ή συγκατάθεση των ενδιαφερομένων...

Ένα απ' τα παράδοξα που συναντά ο επιθεωρητής Χάνναμ κατά τη διάρκεια των ανακρίσεων του είναι και το έξης: Τα χαρτιά, τα γράμματα, και γενικά όλα τα είδη των γυναικών, που ενδιαφέρει η πε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 49

ΣΚΗΝΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟΝ «ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΑΡΟΖ» ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Το Φεστιβάλ του Ντουμπρόβνικ

ΘΕΑΤΡΟ, ΟΠΕΡΑ, ΜΠΑΛΛΕΤΟ, ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΣΤΗ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ

Το Ντουμπρόβνικ εκτός από το θαυμάσιο κλίμα του έχει 17 θερινά θέατρα στα οποία για 12 εβδομάδες παίζονται θεατρικά έργα, όπερες, και δίνονται συναυλίες και χορευτικές παραστάσεις. Όλη η πόλη με τις βεράντες, τα μπαλκόνια, τα κτίρια της Αναγεννήσεως και τα γοτθικά παλάτια, σου δίνει την εντύπωση ενός τεράστιου σκηνικού.

Ο «Άμλετ» παίζεται στο παλιό φρούριο Λοδριγενάκ, που είναι χτισμένο ψηλά σ' ένα βράχο 30 μέτρα πάνω απ' τη θάλασσα και έχει θαθείς σχισματιές στις οποίες νομίζουν ότι παραμονεύει το φάντασμα του άδικου σκοτωμένου πατέρα του. Σ' ένα θαυμάσιο μεσογειακό πάρκο, που θαρρείς πως αντίλαλει από τα τραγούδια των Νυμφών και τα γέλια του Πάνα, παίζεται η «'Ιφιγένεια εν Ταύροις» του Γκαίτε. Και πιο πάνω, μέσα σ' ένα υποβλητικά φωτισμένο δάσος δλο πηγές, πεδία και απόμερα μονοπάτια, παίζεται το «Όνειρο θερινής νυκτός» του Σαίξπηρ... Ένας παλιός Κροάτης συγγραφέας, που έζησε αρκετά χρόνια πριν από τον κύκνο του Αίθρον παρουσιάζεται με μία χαριτωμένη καμωδιά του, τον «Μπαρμπα Μαρόζ». Φτάνει να πη κανείς ότι... επιτάσσονται τα μπαλκόνια των σπιτιών της πλα-
(Φωτ. Toso Dabac - Zagreb)

Η ΟΠΕΡΑ του Βέρντι «Οθέλλος» παίζεται γύρω από τα παλιά τείχη ενός πύργου του Ντουμπρόβνικ.

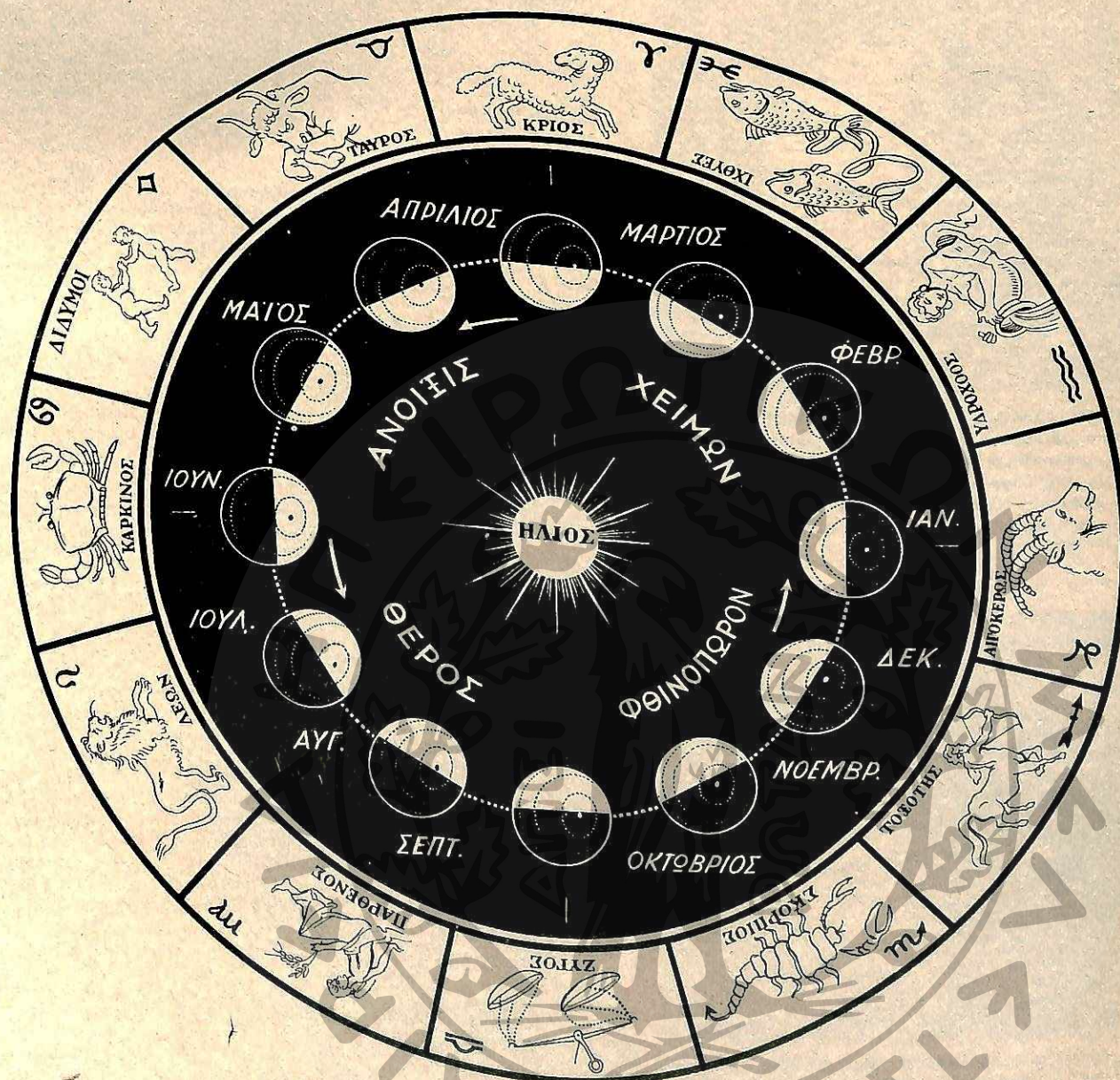

TRUDY GOTH

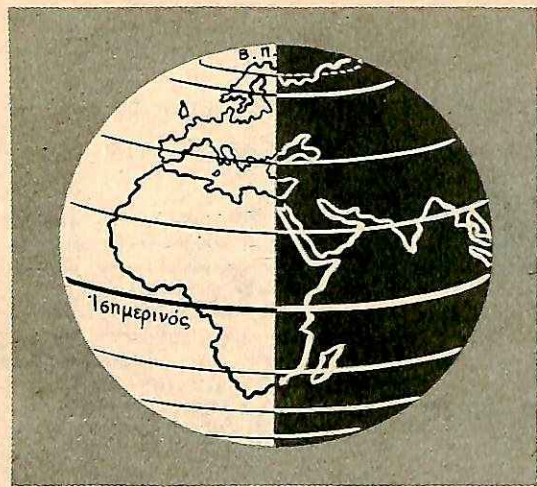

Φθινόπωρο! 'Ο 'Ηλιος εισέρχεται στον Ζυγό

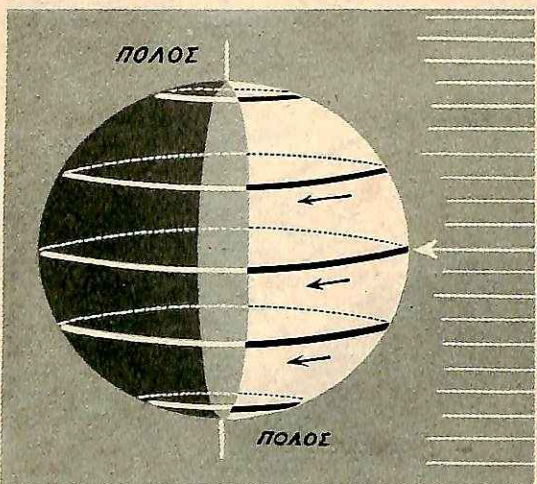
Κάθε χρόνο χρυσίζουν τα φύλλα, μαραίνονται και πέφτουν... Κάθε χρόνο φεύγουν τα πουλιά γι' άλλους πιο ζεστούς τόπους... Κάθε χρόνο ανθούν στους ούρανους οι πυρκαϊές των δύσεων... Φθινόπωρο! Η μελαγχολία του έγγιζει θαθεία την καρδιά μας. Φυτά, ζώα, άνθρωποι αλλάζουν μαζί με την εποχή. Κι' όμως —οι έπιστήμονες λένε— είναι ένα απλό φαινόμενο, μία απειροελάχιστη φάση από την αδιάτακτη αιώνια πορεία των άστρων

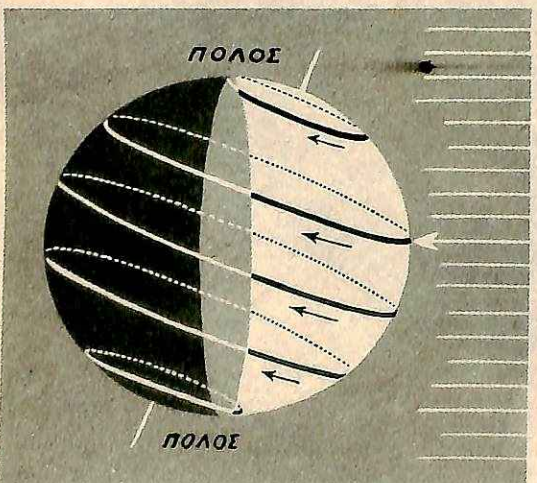
ΑΝΙΣΟΤΗΣ ΗΜΕΡΩΝ ΚΑΙ ΝΥΚΤΩΝ. Μια και η γη είναι σφαίρα, ο ήλιος φωτίζει μόνο τη μισή, ενώ συγχρόνα η υπόλοιπη επιφάνειά της μένει στο σκοτάδι. Καθώς όμως ο πλανήτης μας γυρίζει σαν σβούρα γύρω από τον άξονά του, κάθε τόπος, μέσα σε 24 ώρες, διαγράφει ένα πλήρη κύκλο, σαν αυτούς του σχεδίου. Όσο μέρος του κύκλου πέφτει στο φωτεινό ημισφαίριο αναλογεί στις ώρες του 24ώρου που ο τόπος έχει ημέρα, ενώ οι νυκτερινές ώρες του 24ώρου αντιστοιχούν στο τμήμα του κύκλου που βρίσκεται στο σκοτεινό ημισφαίριο.

ΑΝ Ο ΑΞΟΝΑΣ της γης ήταν κάθετος πάνω στο επίπεδο της τροχιάς της, τότε κάθε τόπος, παρ'αυτού, από τη γήινη περιστροφή, θα συμπλήρωνε τη μισή ημερήσια διαδρομή του στο φωτεινό ημισφαίριο και την υπόλοιπη μισή στο σκοτεινό ημισφαίριο. Με άλλα λόγια, θα είχαμε το φαινόμενο της μόνιμης ισημερίας.

Ο ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΙΣ ΙΣΗΜΕΡΙΕΣ. Τόσο στην φθινοπωρινή, όσο και στην εαρινή ισημερία, οι ημερήσιοι κύκλοι που πραγματοποιεί κάθε σημείο της επιφανείας χωρίζονται εξ ίσου μεταξύ ημέρας και νύκτας. Έτσι, όλες οι χώρες της γης έχουν τότε 12 ώρες μέρα και άλλες τόσες νύκτα.

ΕΠΟΧΕΣ ΚΑΙ ΖΩΔΙΑ. Μεταξύ 20ής και 23ης περίπου κάθε μηνός, ο ήλιος φτάνει στα διάφορα ζώδια που όμως σήμερα δεν συμπίπτουν με τους άμυνους άστερισμούς. (Το ιδιαιτέρως συμβολο κάθε ζώδιου έχει σχεδιασθεί πλάι στην άπει- κόνισή του). Όταν πιά έχουμε ισημερία, οι κύκλοι διαχωρισμού περνάν από τους πόλους.

23 Σεπτεμβρίου 1956: Φθινοπωρινή ισημερία

ανάμεσα στη μέρα και στη νύχτα. Η ανισότης αυτή οφείλεται αποκλειστικά στο γεγονός ότι ο άξονας της γης δεν στέκεται όρθιος πάνω στο επίπεδο της εκλειπτικής, δηλαδή της γήινης τροχιάς. Η λοξώσις αυτή φέρνει με την σειρά της τις διάφορες περιοχές σε τέτια θέση, ως προς τον ήλιο, ώστε κατά την ημερήσια στροφή της γης να φαίνεται άλλοτε πολλές ώρες πάνω από τον ορίζοντα και άλλοτε πάλι, τις περισσότερες ώρες του ημερονυκτίου, να μένι κάτω από τον ορίζοντα και η νύχτα να νάναι μακρύτερη.

Στις εύκρατες χώρες —όπως η Ελλάδα— οι διαφορές αυτές δεν είναι τόσο τωτισμένες. Όσο όμως πλησιάζουμε στους πόλους, τόσο το καλοκαίρι μεγαλώνουν οι μέρες και τον χειμώνα οι νύχτες. Έτσι, στα όρεια της Νορβηγίας, 70 μέρες τον χρόνο ο ήλιος δεν δύει το καλοκαίρι, ενώ τον χειμώνα κάνει 55 ώρες να φανή πάνω από τον ορίζοντα. Μόνον τις υπόλοιπες 240 μέρες του χρόνου προσφέρει ο ήλιος σε κείνες τις παγωμένες εκτάσεις καθημερινά ανατολή και δύση, όπως τα ξέρουμε στα δικά μας γεωγραφικά πλάτη. Φθάνοντας δε στα σημεία του πόλου απαντούμε την εξής κατάσταση.

ΒΟΡΕΙΟΣ ΠΟΛΟΣ

Πολική Ημέρα 189 συνεχής είκοσιτετράωρα
Πολική Νύχτα 176 » »

365

ΝΟΤΙΟΣ ΠΟΛΟΣ

Πολική Ημέρα 182 συνεχής είκοσιτετράωρα
Πολική Νύχτα 183 » »

365

Το αντίθετο συμβαίνει όσο πλησιάζουμε προς τον Ισημερινό. Η διαφορά στην καθημερινή διάρκεια ημέρας και νύκτας όλο και ελαττώνεται, όταν δε φθάσουμε στον Ισημερινό, η ημέρα και η νύχτα μοιράζονται εξ ίσου τις ώρες του ημερονυκτίου. Η μάλλον, για την ακρίβεια, η μέρα εξ αιτίας της ατμοσφαιρικής διαθλάσεως και για άλλες ακόμη αιτίες, μένει πάντα κάπως μεγαλύτερη από την νύχτα. Πρακτικά όμως θεωρούμε, ότι η ημέρα και η νύχτα είναι πάντοτε ίσες στον Ισημερινό. Από τα σχήματα 1 και 2 φαίνεται καθαρά ότι η λοξώσις της εκλειπτικής προκαλεί την ανισότητα ημερών και νυχτών, έπειδή απ' αυτή την αιτία ο κύκλος που διαχωρίζει το φως από το σκοτάδι δεν περνάει από τους πόλους, άποτέ θα είχαμε μόνιμη ισημερία. Όμως το σχήμα 1 δείχνει ότι σε κάθε περίπτωση οι χώρες του Ισημερινού κατά την ημερήσια περιστροφή της γης γράφουν τον κύκλο τους μισόν στο φωτισμένο ημισφαίριο και μισόν στο σκοτεινό. Γι' αυτό εκεί έχουν παντοτινή ισημερία. Όμως δύο φορές το χρόνο ο ήλιος ακτίνες κτυπούν κατά τέτιο τρόπο την σφαίρα μας, ώστε ο κύκλος διαχωρισμού φωτός και σκότους να περνά τις μέρες εκείνες από τους πόλους (σχ. 3), ώστε κατά τις δύο εκείνες μέρες να έχουμε ισότητα ημέρας και νύκτας σε όλα τα πλάτη και μήκη της γης, δηλαδή να έχουμε γενική ισημερία. Πράγματι από το σχ. 4 γίνεται φανερό ότι κατά τις δύο ισημερίες (Μαρτίου και Σεπτεμβρίου) η γραμμή που χωρίζει τότε το σκοτάδι από το φως περνάει από τους πόλους.

Έτσι, ενώ ο Ισημερινός έχει ισημερία καθημερινώς, όλα τα άλλα μέρη του πλανήτη μας έχουν ισημερία δύο φορές μόνον τον χρόνο, την φθινοπωρινή και την εαρινή ισημερία (23 Σεπτεμβρίου και 20 Μαρτίου για το 1956). Η πρώτη επισημαίνει την έναρξη του φθινοπώρου και η δεύτερη της άνοιξεως.

Ο ΗΛΙΟΣ ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΖΥΓΟ ("Ωρα 4 της 23ης Σεπτεμβρίου 1956)

Τα σχ. 3 και 4 μαρτυρούν ότι η γή, ακολουθώντας το έτησιο ταξίδι της γύρω από τον ήλιο, θα έρθη στιγμή που θα πιά στην κατάλληλη θέση του ούρανού, όπου θα συμβεί το φαινόμενο της ισημερίας. Σε ποιά όμως σημείο του ούρανού χώρου θα βρίσκεται τότε η γή μας;

Αν κάποια ασυνήφαστη χειμωνιάτικη νύχτα ατενίσουμε τον ούρανό, θα ίδουμε να επιβάλλεται στον μαύρο φόντο του στερεώματος ο θεοπέσιος άστερισμός του Ωριώνος, με τα λαμπρά άστέρια που ορίζουν το μεγάλο χαρακτηριστικό τετράπλευρο και τους τρεις Μάγους στην ζώνη του Ήρωος, ενώ λίγο παρα κάτω ο Σείριος θα στέλνει τους φωτεινούς του καταρράκτες. Μα αν θελήσουμε, το καλοκαίρι, να ξανααπολαύσουμε τα ωραιότατα τούτα συμπλέγματα των φωτεινών κοσμημάτων του ούρανού, μάταιη θα είναι η προσπάθειά μας. Ούτε ο Ωρίων, ούτε ο Σείριος θα φαντάζονταν στον ούρανό θάλα. Αντί αυτών θα λάμπη ο Σκορπιός με το ανωρθωμένο κεντρί του και τον ολοπόρφυρο Άνταρ, ο Κένταυρος και άλλοι ακόμη άστερισμοί που δεν ήταν όρατοι τον χειμώνα.

Μά γιατί βλέπουμε άλλους άστερισμούς κατά τις διάφορες εποχές του έτους;

Γύρω από τον χώρο του ούρανού που καταλαμβάνει ο ήλιος με τους πλανήτες του —ανάμεσα στους οποίους και η γή— απλώνεται μέσα στο άχανές διάστημα μία πανσπερμία από άστρα. Λόγοι προοπτικής μας κάνουν να τα βλέπουμε συγκεντρωμένα σε ομάδες που τις ονομάζουμε άστερισμούς, στον καθένα δε απ' αυτούς η ποιητική φαντασία των αρχαίων και νεωτέρων έρευνητών έδωσε διάφορα ονόματα.

Δώδεκα από τους άστερισμούς αυτούς έχουν μία έντελως ξεχωριστή σημασία έπειδή σχηματίζουν ζώνη που περιβάλλει, θα λέγαμε, τη γή με τον ήλιο κατά το επίπεδο της εκλειπτικής. Όπως συμβαίνει και με τους άλλους άστερισμούς, κάθε εποχή του έτους βλέπουμε μόνον εκείνους που πέφτουν προς το μέρος της γης το πέρα απ' τον ήλιο, δηλαδή εκείνους τους άστερισμούς που ο κάθε τόπος αντικρύζει κατά την νύχτα του. Έτσι το φθινοπώρο δεν είναι δυνατό να δούμε τον Ζυγό ή την Παρθένω, γιατί μόλις ένας τόπος της γης στρέψη προς αυτούς, προς το ίδιο μέρος θα βλέπη και τον ήλιο, ο οποίος και θα τον κρύβη με την λάμψη του. Δηλ. κατά το φθινοπώρο, αυτοί οι άστερισμοί μόνο την ημέρα θα βρίσκονται πάνω από τον ορίζοντα (συγχρόνως με τον ήλιο) και συνεπώς την νύχτα θα είναι άορατοι. Έτσι ο ήλιος φαίνεται σαν να ταξιδεύει ανάμεσα στους άστερισμούς και μέσα σ' ένα χρόνο να περνά με τη σειρά μέσα από 12 απ' αυτούς που ονομάστηκαν Ζώδια. (Σχ. 4) Τους είπαν έτσι έπειδή οι περισσότεροί τους έχουν πάρει ονόματα ζώων.

Όμως ο άξονας της γης συνεχώς αλλάζει θέση ως προς τον προσανατολισμό του μέσα στο σύμπαν, ώστε στην ίδια εποχή του έτους έρχεται σιγά-σιγά καιρός που ο ήλιος προβάλλεται σε άλλον άστερισμό. Στα χρόνια της αρχαίας Ελλάδας, κατά τη φθινοπωρινή ισημερία, η γή βρισκόταν σε τέτια θέση μέσα στο διάστημα, ώστε ο ήλιος φαινόταν να μπαίνει στο δωδεκατημόριο του άστερισμού του Ζυγού, ενώ τώρα, κατά την φθινοπωρινή ισημερία, ο ήλιος προβάλλεται στον άστερισμό της Παρθένου. Για λόγους όμως ιστορικούς, το πρώτο δωδεκατημόριο του Ζωδιακού Κύκλου που ο ήλιος φαίνεται να διατρέχει κατά την έτησια διαδρομή του μόλις φτάει στην φθινοπωρινή ισημερία, εξακολουθούμε να το λέμε Ζώδιο του Ζυγού, παρ' όλο που τότε ο ήλιος βρίσκεται στον άστερισμό της Παρθένου. Το ίδιο, εξ αιτίας αυτής της μεταπτώσεως των ισημεριών, κάθε ένα Ζώδιο αντιστοιχεί στον άστερισμό που φέρει το όνομα του προηγούμενου Ζωδίου.

Έπειδή, όπως φαίνεται στο σχήμα 4, το άστρονομικό σύμβολο του Ζυγού μοιάζει με Ω, διενώς το κεφαλαίο ελληνικό Ω συμβολίζει το σημείο που η εκλειπτική (ή τροχιά της γης) κόβει τον Ισημερινό στη φθινοπωρινή ισημερία και λέγεται Φθινοπωρινό Σημείο. Η φύση όλη συγκλονίζεται από το πέρασμα της γης στο σημείο Ω της εκλειπτικής. Οι ζέστες υποχωρούν. Η θάλασσα γίνεται πιο κρύα. Ο καταγάλανος ούρανος μας διατρέχεται από δασιακά σύννεφα που όλο πληθαίνουν και πυκνώνουν, προπομποί του χειμώνα. Οι ξεροί κάμποι δέχονται την πρώτη βροχή, τα όρμητικά φθινοπωρινά πρωτοβρόχια.

Γ. ΦΕΡΕΝΤΙΝΟΣ

Αστυνομικό διήγημα του ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ ΣΤΑΞΕΥ

Συζητούσαν για έγκλήματα σε μια απ' τις δεξιώσεις του Χένκερ, κι ο Μπατερουώρθ, ένας απ' τους λίγους προϊσταμένους που ήξεραν την σταδιοδρομία του Γκαίγουντ γύρισε προς τον νετεκτίβ χαμογελώντας και τον ρώτησε:

—Αναρωτιέμαι γιατί, στις περιπτώσεις που δεν μπορείτε να εξηγήσετε ένα έγκλημα, δεν δοκιμάζετε ένα μέντιο!

—Μπά! πετάχτηκε ο Χένς. Ο ύπνωτισμός και τα τραπέζακια είναι χρήσιμα για τα πάρτυ, αλλά όταν πρόκειται για έγκλημα, η αστυνομία δεν συλλαμβάνει ποτέ άνθρωπο έπειδή τον υπέδειξε ένα φάντασμα... Δεν είν' έτσι Γκαίγουντ;

Ο Τζών Γκαίγουντ σαλακώσε με το χέρι του την άκρη του τραπέζομάντρου.

—Κι όμως αυτό έγινε, είπε ήρεμα.

—Όλα τα μάτια στράφηκαν προς το μέρος του.

—Στηριχθήκατε στις πληροφορίες ενός φαντάσματος για να πιάσετε έναν άνθρωπο; ρώτησε ο Χένς. Και ποιάς το είχε δει;

—Έγώ, έκανε ο Γκαίγουντ απλά. Φαινόταν ν' αντιλαμβάνεται την έκπληξή τους. Ήταν το πιο πραγματικό φάντασμα που είδα ποτέ μου και το πιο λογικό... Μας βόηθησε να βρούμε έναν απ' τους πιο έξυπνους έγκληματίες που συνάντησα ποτέ. Ήταν η περίπτωση της Σούζαν Ράγκ.

Η ιστορία αρχίζει με τον Μόρνταντ Κούπερ, έναν απ' τους φημισμένους προσωπογράφους της εποχής εκείνης. Στο παρισινό «Σαλόν» γινόταν μια Διεθνής Έκθεσις Όμορφιάς. Διάσημοι καλλιτέχνες απ' όλες τις χώρες είχαν προσκληθεί να φτιάξουν το πορτραίτο μιας ώρας κοπέλας της χώρας τους, κι ο Μόρνταντ Κούπερ πήρε κι αυτός μια πρόσκληση. Ζωγράφιζε κάποιον καινούργιο δωρμένο εκείνη την εποχή, και μόλις τελείωσε πήγε στην Κορνουάλλη, ξεχνώντας την πρόσκληση του «Σαλόν».

Η κόρη όμως του δασκάλου του χωριού του την ξαναβόησε. Ο Κούπερ τη συνήτησε μ' ένα μέρα στους περιπάτους του. Τό δέρμα της και η εκπληκτική συμμετρία των χαρακτηριστικών της του γέννησαν την επιθυμία να βρεθεί μπροστά στο καβαλέτο του. Άλλα είχε αφήσει όλα τα πινέλα και τα χρώματά του στο σπίτι του.

Εντέλως το κορίτσι βαρύνονταν στον δάσκαλο για λίγες μέρες. Η ιδέα να στείλη το πορτραίτο της στο παρισινό «Σαλόν» δεν άφησε πια τον Κούπερ. Όταν γύρισε στην πρωτεύουσα, θυμήθηκε ένα μεγάλο ενοχλητικό καμπα που βρισκόταν εδώ και χρόνια στο ατελιέ του. Ήταν ένα από τα πρώτα του έργα, και δεν είχε ποτέ πουληθεί. Ο Κούπερ έσθεσε το προηγούμενο πρόσωπο μ' ένα στρώμα χρώματος, αφήνοντας μόνον ένα σκούρο φόντο για το καινούργιο πορτραίτο.

Δύο μέρες αργότερα έφτασε κ' η Σούζαν Ράγκ, κι απ' την επομένη κιόλας, ο Κούπερ άρχισε την προσωπογραφία της.

Θα νομίζετε πώς ο Κούπερ την έρωτεύθηκε, αλλά δεν συνέβη τίποτε τέτιο. Ο Κούπερ άγαπούσε περισσότερο από κάθε άλλον τον έαυτο του κ' έφτιαξε μια προσωπογραφία της Σούζαν Ράγκ που ήταν απλώς έμπνευσμένη.

Το πορτραίτο ήταν το «κλού» της Έκθεσεως. Οι κριτικοί δεν μιλούσαν παρα γι' αυτό. Οι καλλιτεχνικοί κύκλοι μιλούσαν για τον Κούπερ —κι όλος ο κόσμος μιλούσε για την Σούζαν. Σ' ένα μήνα είχε γίνει διάσημη. Την έρωτεύθηκε ο σερ Ρίτσαρντ Μπέλλιγκαμ.

Ο σερ Ρίτσαρντ αγόρασε τον πίνακα κι ο Κούπερ ώργάνωσε ένα μεγάλο πάρτυ για να γιορτάσει το γεγονός. Πριν τελειώσει η σαιζόν ο σερ Ρίτσαρντ και η Σούζαν είχαν αρραβωνιασθεί.

Η Σούζαν Ράγκ όμως είχε ένα ελάττωμα —τα δόντια της. Μόνον όταν χαμογελούσε το πρόσεχε. Τότε μόνον έβλεπες πώς τα μπροστινά επάνω δόντια της ήταν πολύ πυκνά, και πώς δυο πλάγια δόντια βρίσκονταν έξω απ' την γραμμή και χαλούσαν το στόμα της. Δεν είναι υπερβολή αν πώ, πώς ήταν σωστή τραγωδία, αν λάβει κανείς υπ' όψη του εκείνα που ακολούθησαν.

Ο Μπέλλιγκαμ παρετήρησε, φυσικά, το ελάττωμα, και η πρώτη σκέψη του ήταν να το διορθώσει. Απεφάνισε να βρή τον καλύτερο χειρουργό — οδοντίατρο που υπήρχε. Αυτός ήταν ο δόκτωρ Κάρλ Στράσσελτ. Τα δόντια δεν ήταν απλώς το επάγγελμά του, αλλά η μανία του. Όταν κανείς έπεφτε στα χέρια του, τον έπιασε διάθεση να χαμογελάει σ' όλη την υπόλοιπη ζωή του. Έκανε τα δόντια του ανθρώπου πραγματικά άγνωριστα.

Ο Μπέλλιγκαμ πήρε την Σούζαν και τη μητέρα της στη Βιέννη, παρέδωσε την Σούζαν στον Στράσσελτ και γύρισε στην Άγγλία να επιστατήσει στις προετοιμασίες του γάμου του.

Δεν είχε συμφωνήσει προθεσμία για την συμπλήρωση της εργασίας, αλλά ο Μπέλλιγκαμ είχε υπολογίσει ένα μήνα. Ο μήνας έγινε πέντε εβδομάδες, οι πέντε έγιναν έξη. Ο Μπέλλιγκαμ δεν μπορούσε πια να συγκρατήσει την ανυπομονησία του. Πήγε αεροπορικώς στη Βιέννη, φοβούμενος πώς κάτι κακό είχε συμβεί.

Πραγματικά κάτι είχε συμβεί. Άρκοψε να ρίξει κανείς μια ματιά στην Σούζαν για να το διαπιστώσει. Ο Στράσσελτ είχε, βέβαια, φανή αντάξιος της φήμης του. Τα δόντια της ήταν εξαιρετικά. Μόνο ένα στο πίσω μέρος του κάτω σαγονιού της χρειαζόταν βούλωμα, κ' η υπόθεση θα τελείωνε πιά. Αλλά η Σούζαν ήταν διαφορετική από κείνη που ο Μπέλλιγκαμ είχε αφήσει. Τα μάτια της είχαν μια πυρετώδη λάμψη, και το βλέμμα της ήταν κουρασμένο. Τα μάγουλά της είχαν ακόμα το χρώμα του ώριμου ροδακινίου, μα το χρώμα αυτό δεν ήταν δικό τους. Και φαινόταν πολύ πιο αδύνατη.

Η Σούζαν είπε στον Μπέλλιγκαμ πώς δεν συνέβαινε απολύτως τίποτε. Ο Στράσσελτ της είχε φερθεί πολύ ευγενικά, αν και δεν καταλάβαινε λέξη απ' τα γερμανικά του, γιατί δεν ήξερε την γλώσσα. Ήταν κουρασμένη, αυτό ήταν όλο.

Ο Μπέλλιγκαμ την πήγε στον Στράσσελτ για το τελευταίο της ραντεβού και κάθισε στην αθούσα αναμονή. Όταν γύρισε κοντά του, η νέα ήταν κατακόκκινη και άησχη. Ο Στράσσελτ εαφινιάστηκε όταν είδε τον Μπέλλιγκαμ, και καθώς το ζευγάρι γύριζε σπίτι, η Σούζαν είπε στον άρραβωνιαστικό της πώς ο Στράσσελτ την είχε αποχαρτήσει μ' ένα φιλί. Ο Μπέλλιγκαμ βρέθηκε σε άμηχανία, αλλά το έπισόδει ξεχάστους μέσα στις τελευταίες προετοιμασίες του γάμου.

Οι νεόνυμφοι έζησαν ευτυχισμένοι για κάμποσο καιρό. Ο χρόνος άριεμα την μορφή της Σούζαν, αλλά ο Μπέλλιγκαμ έγινε σιγά-σιγά φοβερά ζηλιάρης. Μια νύχτα τους άκουσαν να φι-

λονικούν στο δωμάτιο της Σούζαν. Ο Μπέλλιγκαμ έμοιαζε να την μαλλώνει, έπειτα να την άπειλη. Η Σούζαν έβαλε το χέρι της σ' ένα κουτί με σκληρές σοκολάτες, πήρε μια και την έσπασε με τα δόντια της. Γύρισε να πη κάτι στον άντρα της, μα ξαφνικά έπεσε χάλω, παρασύροντας μαζί της το κουτί με τις σοκολάτες, που σκορπίστηκαν στο πάτωμα. Ο Μπέλλιγκαμ έτρεξε προς το μέρος της. Έκείνη συνέλθε μια στιγμή, μα έπειτα έβαλε τα χέρια στο στομάχι της, σαν να νάνιαζε ένα τρομερό πόνο.

Ο Μπέλλιγκαμ έψυνησε τις υπηρέτριες και τηλεφώνησε νάρθη ένας γιατρός, μα η Σούζαν πήγαινε χειρότερα. Κρύος ιδρώτας έσταζε από το μέτωπό της, αν και τα χέρια της ήταν παγωμένα. Προσπάθησε να πη κάτι για δελόνες και καρφίτες, αλλά τα λόγια της ήταν άναρθρα. Βλέποντάς την ν' άγωνίζεται για ν' αναπνεύσει, ο Μπέλλιγκαμ την κάθισε σ' ένα καναπέ, βάζοντας μαξιλάρια πίσω από την πλάτη της. Λίγο μετά την άφιξη του γιατρού η Σούζαν ήταν νεκρή.

Η πρώτη διάγνωση του γιατρού ήταν όξεια δηλητηρίαση. Αλλά η ιατροδικαστική εξέταση δεν έδειξε το παραμικρό ίχνος δηλητηρίου, και κανείς απ' τους άλλους που είχαν φάει εκείνο το βράδυ μαζί της δεν είχε πάθει ούτε καν πονοκέφαλο. Η χημική ανάλυση δεν βρήκε τίποτε το ύποπτο στις σοκολάτες.

Ο θάνατος αποδόθηκε τελικά σε συγκοπή της καρδιάς. Πέρα από αυτό δεν μπορούσαν να πούν τίποτε. Ο ανακριτής δεν ήταν ικανοποιημένος, ούτε εγώ, φυσικά. Όλα τα συμπτώματα έδειχναν τροφική δηλητηρίαση, αλλά το μόνο πράγμα που βρέθηκε στο στόμα της κοπέλας ήταν ένα κομματάκι πορσελάνης —ένα βούλωμα που ξεκολλήθηκε από ένα δόντι της, καθώς μασούσε την σκληρή εκείνη σοκολάτα.

Ήμουν βέβαιος πώς η Σούζαν Ράγκ είχε δηλητηριασθεί κατά κάποιο παράξενο τρόπο. Άλλα λοιπό:

Ένα βράδυ που ξαναρωτώσα τον Μπέλλιγκαμ, το βλέμμα μου έπεσε να πέση στο πορτραίτο της Σούζαν που είχε κάνει ο Κούπερ και ήταν κρεμασμένο στην διλοιοθήκη του. Ξαφνικά κατάλαβα πώς έβλεπα κάτι περισσότερο από εκείνο που κοιτούσα. Στην γωνία του πορτραίτου, πίσω από τον άριστο άμο της Σούζαν, υπήρχε ένα άλλο πρόσωπο που έβγαине μέσα από το σκοτεινό φόντο, με κάτι άπαίσια, ύπουλα μάτια! Το θέαμα ήταν τόσο τρομακτικό, ώστε στηρίχτηκα σε μια γωνία του τραπέζου.

—Τό βλέπεις, Μπέλλιγκαμ; φώναξα, δείχνοντάς με τρεμάμενο δάκτυλο το πορτραίτο. Τό βλέπεις;

Ο Μπέλλιγκαμ πετάχτηκε από τη θέση του και προχώρησε προς το πορτραίτο. Όταν πλησίασε, είδα τα μάτια του να γουρλώνουν.

«Θεέ μου! είναι φοβερό!» ψιθύρισε. «Πρώτη φορά το παρατηρώ...»

Κοιτάξαμε πάλι κ' οι δυο αυτό το πρόσωπο, που έβγαине από τον φόντο του πορτραίτου σαν φάντασμα. Ξαφνικά, μου άρπαξε το χέρι.

—Τό ξέρω αυτό το πρόσωπο! φώναξε βραχνά. Τόχω συναντήσει πολλές φορές... Είναι ο Στράσσελτ! Ο δόκτωρ Κάρλ Στράσσελτ! Και μου διηγήθηκε για το ταξίδι της Σούζαν στη Βιέννη.

Τό ίδιο βράδυ, εξέτασα και πάλι εκείνο το κομματάκι της πορσελάνης. Ολόκληρη η επιφάνειά του ήταν εξαιρετικά λεία —δεν υπήρχαν γωνίες ή μύτερες άκρες, όπως βρίσκει κανείς σ' ένα κομματάκι σκληρής ουσίας που έχει σπάσει. Τό κοίταξα με τό μικροσκόπιο, κι ξαφνικά κατάλαβα τη σημασία της λείας επιφανείας του. Αυτό το κομματάκι είχε κατασκευασθεί έπίτηδες για να βη!

Η έπομένη ανακάλυψη μου ήταν ακόμη πιο τρομακτική: Αυτό το φαινομενικά άθωο κομματάκι της πορσελάνης ταίριαζε θαυμάσια με τό

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΕΝΟΣ ΖΕΥΓΑΡΙΟΥ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΥΝΗΣΙΩΝ

Το Χόλλυγουντ προσπαθεί ν'άνανεωθῇ
μέ ρυθμούς από τις Νότιες Θάλασσες

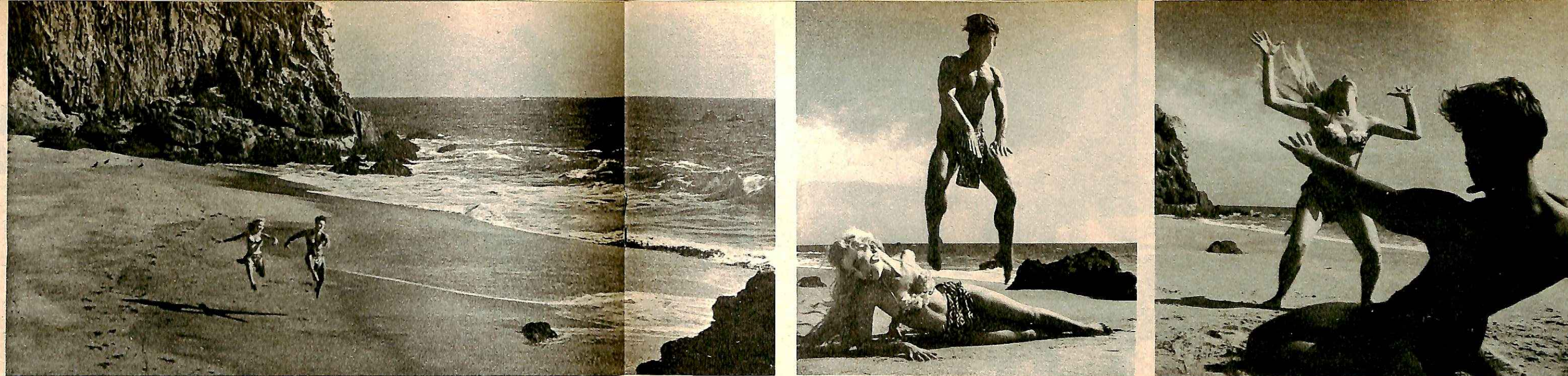
Πώς αρχίζουν οι πανάρχαιοι, οι πρωτόγονοι χοροί της Πολυνησίας; Μά, δπως άρχισε ό χορός. Ό καθένας τώ ξερεί: Ό χορός ήταν ή ομαδική επίκληση μιός φυλής στον προσάτη Θεό της. Τόν παρακαλούσε ανάλογα με τις συνθήκες — νά βοέξη για τώ χαράφια, νά ρίξη άστροπελέκια στους έχθρούς της, νά μὴν τὴν χωπήση με άρρώστιες καί συμφορές.

Άργότερα, οι διάφορες φυλές θέλησαν νά εκφράσουν τὴν έκστασή τους μπροστά στο μυστήριο τοῦ θανάτου. "Ετσι, γεννήθηκαν άλλου είδους χοροί, πού χορεύονταν συνήθως γύρω από τώ σώμα τοῦ νεκροῦ, με τελετουργικές, άργες κινήσεις καί συνωδεύονταν από τώ μονότονο ήχο τοῦ τάμ - τάμ. Μόλις όμως θάβαν τόν νεκρό, γύρω από τόν τάφο του στήνονταν χαρούμενοι χοροί, δλο σφρίγος καί ζωή. Οι χορευταί χωρίζονταν σε δυό ομάδες, απ' τή μια μεριά οι άντρες, άρματωμένοι καί με πλήρη πολεμική έξάρτηση, απ' τὴν άλλη οι γυναίκες, με τώ καλύτερα στολίδια καί φορέματα. Οι άντρες, σ' εκείνους τούς χορούς, δείχναν τὴν άντρεία, τὴν σκληρότητα καί τις πολεμικές τους άρετές. Οι γυναίκες απέβαλλαν κάθε ντροπή καί τόνιζαν με τις κινήσεις τους τὴ θηλυκότητα, τὴν άδυναμία καί τὴν θαλπωρή τὴς άγκαλιάς τους.

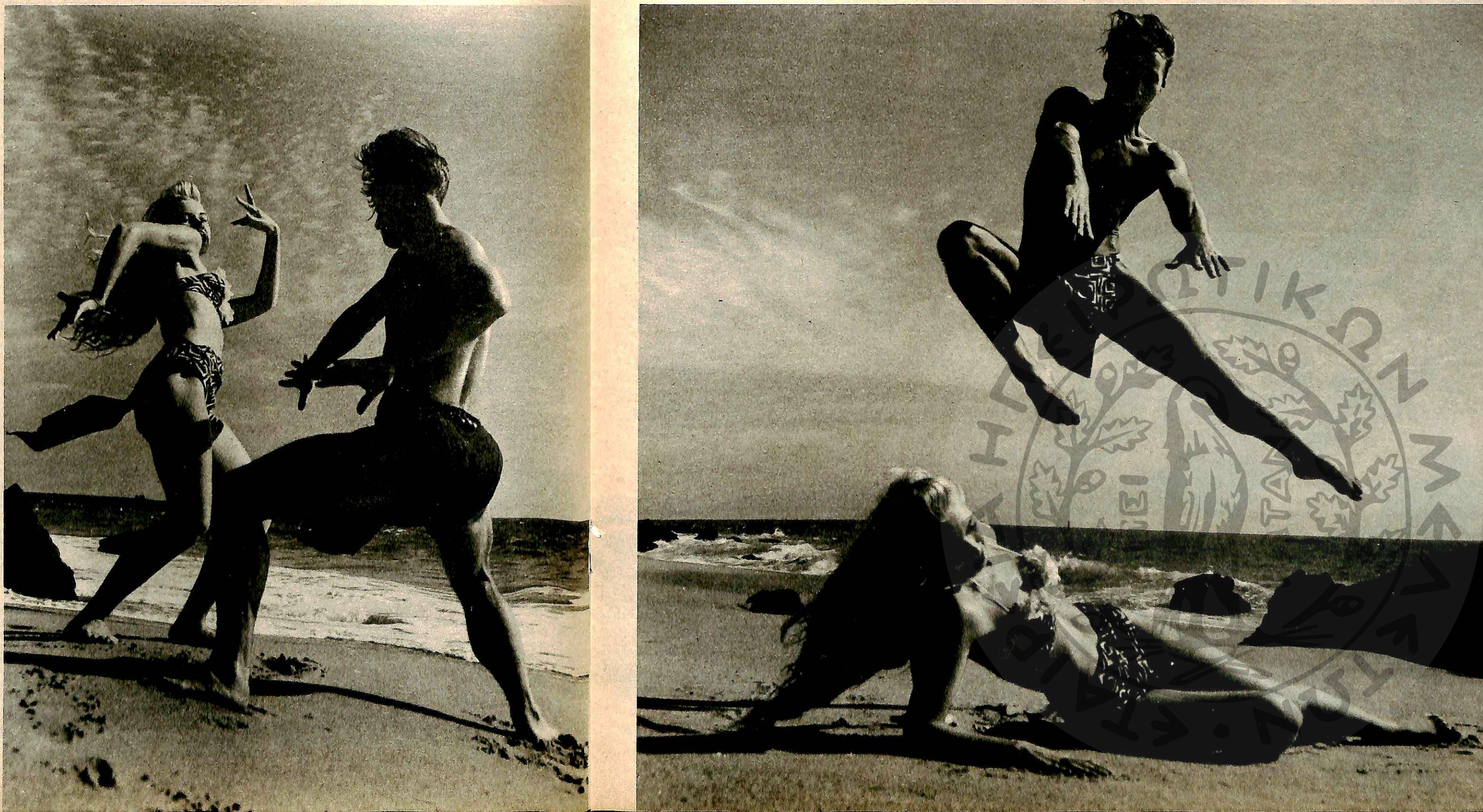
"Επειτα ξεχωρίζονταν δυό χορευταί: ένας πολέμαρχος καί μιá κόρη — οι παντρεμένες δέν είχαν δικαίωμα νά χορέψουν σε δημόσιο χορό. Καί άρχιζαν έναν έξαλλο χορό, πετώντας ένα - ένα τώ ρούχα πού, σαν φύλλα συκής, σκέπαζαν τὴ γύμνια τους. Τώ περίεργο είναι ότι ό χορός αυτός, δίπλα στον τάφο ενός νεκροῦ, κατέληγε σε γάμο — εκτός αν ή κοπέλα έδινε άρνητικά σημάδια στην σχετική πρόσκληση πού εκφραζόταν με μιá ώρισμένη φιγούρα...

Οι χοροί αυτοί εξακολουθοῦν νά χορεύονται καί σήμερα, με μερικές παραλλαγές, στην Πολυνησία.

Τώ Χόλλυγουντ, προσπαθώντας ν' άνανεώσει τώ χορευτικά νούμερα τών ταινιών του, γυρίζει στην άκτή της Καλιφόρνιας πολλές σκηνές από γνήσιους πολυνησιακούς χορούς με θέμα τὴν αλώνισία τελετουργία τών σχεσεων τοῦ "Ανδρα με τὴν Γυναίκα. Άπό τις σκηνές αυτές ενός έρωτικοῦ χοροῦ τών Νοτίων Θάλασσών προέρχονται οι άληθινά εντυπωσιακές αυτές φωτογραφίες πού δημοσιεύουμε.

ΚΑΝΕΝΑ ΜΟΥΣΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΔΕΝ ΣΥΝΟΔΕΥΕΙ ΤΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΥΝΗΣΙΑΣ ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ». ΑΚΟΥΝΕ ΜΟΝΟ ΤΗ ΒΟΗ ΤΟΥ ΠΥΡΩΜΕΝΟΥ ΠΑΘΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΗΧΟ ΤΟΥ ΚΥΜΑΤΟΣ ΠΟΥ ΣΚΑΖΕΙ ΡΥΘΜΙΚΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ!

Η ζωή του Στάλιν

Ο ΡΩΣΙΚΟΣ ΥΠΟΚΟΣΜΟΣ

Ο Έρικ Πλέζαντς αποκαλύπτει την ύπαρξη μιάς σκοτεινής οργάνωσης, που εμπορεύεται το έγκλημα μέσα στην σοβιετική κοινωνία. ■ Υπήρξε μέλος του συνδικάτου των Ρώσων «παρانونών» όταν, ύστερ' από μια σειρά περιπέτειες θρέθηκε αιχμάλωτος στα στρατόπεδα του Άρκτικού κύκλου. ■ Άγγλος την καταγωγή και γεννημένος τυχοδιώκτης, πυγμάχος τ'ό έπάγγελμα, ο Έρικ Πλέζαντς απέσπασε τόν θαυμασμό τών δεσμοφυλάκων του για τή σωματική του ρώμη. ■ Οι «Μπλαντού» τόν διέταξαν νά σκοτώνη.

Σκέφτηκα πώς ή τόλη αποτελούσε τήν καλύτερη στρατηγική. Πήγα στην καλύβα του και χτύπησα τήν πόρτα.

—Ποιός είναι; ρώτησε από μέσα τ'ό θυμα μου. —Ένας φίλος. Έχω ένα μήνυμα για σένα, είπα γερμανικά.

—Ποιό μήνυμα, και ποιός φίλος είσαι; φώναξε χωρίς ν' ανοίξη τήν πόρτα.

Τού είπα ένα όνομα πού μου είχαν δώσει και πρόσθεσα πώς είχε γίνει μιά ανταρσία στ'όνομα τού όρυχειού όπου δούλευε τήν ήμέρα. Ό άνεμος πού φυσούσε ανάμεσα στ'ά δέντρα μεταμόρφωνε τήν φωνή μου άρκετά. Ή πόρτα άνοιξε κ' είδα πώς κρατούσε τ'ό τσεκούρι του. Πρίν προλάβη ν' αντιδράση, τόν άρπαξα άπ' τόν λαιμό και τόν άνάγκασα νά σκύψη ως τ'ό ύψος τού στομαχιού μου. Τούδωσα τότε ένα δυνατό χτύπημα στην πλάτη, πού εξήρθωσε τήν σπονδυλική του στήλη. Τ'ό τσεκούρι έπεσε άπ' τ'ά χέρια του και σωριάστηκε νεκρός. Τόν έσυρα μέσα στην καλύβα του, και κάθησα σέ μιά καρέκλα κοιτάζοντάς τον καλά. Θάταν καμμία σαρανταριά χρονών κι άρκετά δυνατός άντρας. Στ'ό μπράτσο του υπήρχε ένα «ατουάζ»: Τ'ό σήμα τού Ές Ές. Τόν άφησα και δγίκα έξω. Όλα μου φαινόταν σαν όνειρο. Είχα γίνει ψυχρός και σκληρός σαν τήν παγερή κόλωση όπου ζούσα. Δεν άισθανόμουν καμμία συγκίνηση, καμμία τύψη, τίποτε.

Έπειτα από λίγες ώρες, τ'ό πτώμα του άνακαλύφθηκε άπ' τούς φίλους του, πού τ'ό άνέφεραν στις άρχές τού στρατοπέδου. Ένας γιατρός, πού τόν εξέτασε, δήλωσε πώς ό θάνατός του άφειλόταν σέ συγκοπή. Ή υπόθεση αυτή έκανε μεγάλη εντύπωση στους Μπλαντού, όχι μόνο έπειδή είχα σκοτώσει τόν Γερμανό χωρίς όπλο, μά κ' έπειδή τόν ξέκανα κατά τέτιο τρόπο, ώστε ό θά-

νατός πού νά φαίνεται ότι προήλθε από συγκοπή τής καρδιάς.

Μιά μέρα μετά τόν θάνατο τού Στάλιν, ένας άπ' τούς άρχηγούς τών Μπλαντού, ό Ίωσήφ Σαντάνωφ, μάς φώναξε όλους σέ σύσκεψη, κι άφού μάς παρουςίασε έναν άγνωστο, μάς είπε πώς ό ίδιος έπρεπε νά γυρίση στη Μόσχα, όπου συνέβαιναν γεγονότα πού θά επηρέαζαν τήν όργάνωσή μας. Ό άγνωστος, πού έμοιαζε πολύ μέ τόν Σαντάνωφ, λεγόταν Ίγκ'όρ Βασίλιεφ, κι ό Σαντάνωφ μάς είπε ότι κατά τήν άπουσία του ό Βασίλιεφ θά τόν άντικαθιστούσε μέ τ'ό όνομά του. Μάς εξώρκισε νά κρατήσωμε μυστική τήν πραγματική ταυτότητα τού Βασίλιεφ.

Ό Στάλιν και ή «Μπλαντού»

Όταν τ' άκουσα αυτά, χιλιάδες έρωτήσεις γεννήθηκαν στ'ό μυαλό μου. Ποιά ήταν ή άποστολή τού Σαντάνωφ; Πώς είχε κατορθώσει νά μεπαριθάση τόσο εύκολα τήν ταυτότητά του; Πώς θά ήταν αυτό δυνατόν, χωρίς τήν βοήθεια τής κυβερνήσεως; Τί σοβαρό συνέβαινε στη Μόσχα; Ποιές ήταν οι εξελίξεις πού θά μάς επηρέαζαν όλους; Ό ένας μετά τόν άλλον, όλοι οι Μπλαντού πέρασαν άπ' τ'ό τραπέζι κ' έσφιξαν τ'ό χέρι τού Σαντάνωφ. Ό Σαντάνωφ τούς άποχαιρετούσε και τούς συνιστούσε όλους στ'όν Βασίλιεφ. Όταν ήρθε ή σειρά μου, είπε:

—Αυτός είναι ό Άγγλος πούχει χέρια σαν σφυριά!

Συχνά μου είχε περάσει άπ' τ'ό νου ή ύποψία πώς ό Στάλιν μπορεί νά είχε κάποιο μυστηριώδη σύνδεσμο μέ τούς Μπλαντού. Τώρα άρχισα νά έχω άποδείξεις τής ύποψιάς μου.

Τά πράγματα άρχισαν ν' αλλάζουν για μάς

μετά τόν θάνατο τού Στάλιν. Τόν Ίούνιο, μιά ομάδα εργατών έβαλε σιδερένια κάγκελλα κ' έχτισε διπλό τοίχο γύρω από ένα παλιό παράπηγμα, κι όταν ή εργασία αυτή τελείωσε, ό διοικητής διέταξε νά παρελάση μπροστά του όλόκληρο τ'ό στρατόπεδο, κ' έλπε στους κρατούμενους πώς άπό δώ και πέρα, όλοι οι άνεπιθύμητοι θά κλείωνται σ' αυτή τήν καλύβα. Μιά ώρα άργότερα, δυό φύλακες μου είπαν νά πάρω μαζί μου τ'ό στρώμα μου και τ'ά σεντόνια μου. Ήμουν ό πρώτος πού έγκαινίασα τήν καινούργια φυλακή.

Οι Μπλαντού κατάλαβαν τή σημασία τής ενεργείας: Ίσοδυναμούσε μέ άνοικτή κήρυξη πολέμου έναντίον τους. Ό διοικητής άρχισε νά έκδικηται για χρόνια ταπεινώσεων. Γέμισε τήν καινούργια φυλακή μέ Μπλαντού και Μπαντέρος, καθώς και μέ μερικούς χαφιέδες. Ή θνησιμότης ανάμεσα στους κρατούμενους ήταν άφάνταστα μεγάλη. Πρώτος άπ' όλους θρέθηκε σκοτωμένος και άκρωτηριασμένος, στ'ά άποχωρητήρια, ένας νεαρός Ούκρανός. Έπειτα θρήκαν μαχαιρωμένο έναν Μπαντέρος. Αυτό σήμαινε πώς οι Μπλαντού είχαν μαχαίρι. Σέ λίγες μέρες ένας Μπλαντού θρέθηκε μέ σπασμένο τ'ό κεφάλι. Αυτό σήμαινε πώς οι Μπαντέρος είχαν άποκτήσει τσεκούρι. Τύλιξα ένα τούβλο σέ μιά κάλτσα και δήλωσα πώς όποιος πλησίαζε τ'ό κρεβάτι μου τ'ό θράδυ θά σκοτώνόταν.

Μία δικαστική άπόφαση

Ή θέση μου στ'ό παράπηγμα, πού τ'όλεγαν «φυλακή τού Διαδόλου», ήταν έπισφαλής. Ήμουν Μπλαντού, αλλά και φίλος τών Μπαντέρος. Ένα θράδυ έγινε μέσ' στ'ό σκοτάδι μιά γενική

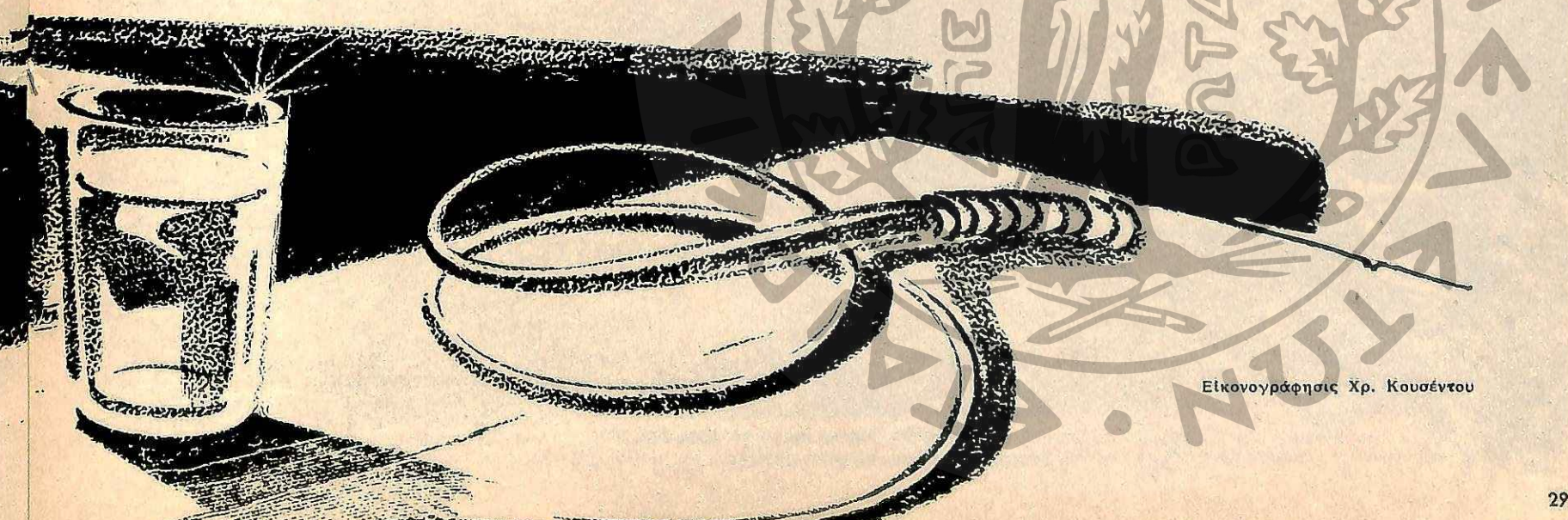
συμπλοκή, κι όταν έφτασαν οι φύλακες, όχτώ άντρες κείτονταν νεκροί και πολλοί άλλοι είχαν άκρωτηριασθή σοβαράτατα. Ό διοικητής έκανε μιά άστειοτάτη άνάκριση. Ήταν φανερό πώς θάθελε ν' άποδώση τόν θάνατο τών όχτώ ανθρώπων στις συνηθισμένες «φυσικές αίτίες». Στην άνάκριση, οι Μπλαντού μου φέρθηκαν ψυχρότατα, έπειδή είχα τήρησει ούδέτερη στάση στην συμπλοκή, κ' ένας φίλος μου μέ προειδοποίησε: «Νά κοιμάσαι έλαφρά και νάχης τ'ό όπλο σου πάντα έτοιμό!»

Μιά νύχτα, ένας άπό τούς άρχηγούς τών Μπλαντού και μερικά άλλα στελέχη, μέ κάλεσαν σέ μιά καλύβα πού θρισκόταν κοντά στη φυλακή τού Διαδόλου. Πάνω στ'ό τραπέζι θρισκόταν ένας μικρός κοκκάλινος σταυρός, μιά τράπουλα κ' ένα μαχαίρι. Κατάλαβα πώς μέ καταδικάζαν για τήν ούδέτερη στάση μου.

Ό «πρόεδρος» τού δικαστηρίου βγίκε μιά στιγμή άπ' τήν καλύβα. Τά μάτια όλων στράφηκαν πρ'ός τ'ό μαχαίρι. Άν, όταν θά γυρίζε, τ'ό στρεφε πρ'ός τ'ό μέρος μου, θά ήμουν ένοχος. Άν αντίθετως τ'ό έστρεφε άλλού, θάμουν άθώος. Ό δικαστής γύρισε, πήρε τ'ό μαχαίρι, τ'ό κράτησε στ'ό χέρι πού μερικά δευτερόλεπτα πού μου φάνηκαν αιώνας, κ' έπειτα τ'ό κάρφωσε στ'ό τραπέζι. Ήμουν ένοχος, αλλά τ'ό δικαστήριο μέ συγχωρούσε. Αυτό συνέβαινε πολύ σπάνια. Μερικοί άπό τούς Μπλαντού μούσφιζαν τ'ά χέρια, αλλά μερικοί μούρμούριζαν δυσάρεστημένοι. Άπό έδω και πέρα έπρεπε νά θρίσκωμαι σέ άδιάκοπη έπιφυλακή αν ήθελα νά γλυτώσω τή ζωή μου.

Άκόμη 20 χρόνια φυλακή

Μιά μέρα, ένας ψηλός, άδύνατος Μπλαντού, πού είχε τήν φιλοδοξία νά γίνει άρχηγός, μου-

Εικονογράφησης Χρ. Κουσέντου

«Τὰ χέρια μου ἔχουν ἀφαιρέσει τὴ ζωὴ δέκα ἀνθρώπων»

βαλε μιά τρικλοποδιά καὶ μ' ἔρριξε κάτω. Καθώς σηκώνομουν, ἄρχισε νὰ φωνάζει πῶς ἦμουν στραβός καὶ νὰ μὲ δρίζει αἰσχρά. Πήγα νὰ τοῦ ἀπαντήσω ὅπως ἄξιζε, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή τέσσερις σύντροφοί του, συνεννοημένοι ἀπὸ πρὶν, πετάχτηκαν ἀπὸ διάφορες μεριές κι ὤρμησαν ἀπάνω μου. Ἐνα χοντρὸ ξύλο ποῦ ἔπεσε μὲ δύναμη πάνω στὸ κεφάλι μου, λίγο ἔλειψε νὰ μὲ ρίξει κάτω λιπόθυμο.

Ἀρπάξα μιά μεγάλη μπουκάλια ποῦ βρισκόταν πεταμένη χάμω, χτύπησα τὸ κεφάλι ἐνὸς ἀπὸ τοὺς Μπλαντιού, κ' ἔπειτα ἔχωσα τὸ σπασμένο κομμάτι στὰ μούτρα τοῦ ἄλλου. Κάποιος πέταξε ἕνα κουρέλι γύρω ἀπὸ τὸ λαϊμό μου, προσπαθώντας νὰ μὲ στραγγαλίσει. Εὐτυχῶς, παρὰ τὴν πολὺχρονη παραμέληση κάθε ἐξασκήσεως, οἱ μὺς μου ἦταν ἀκόμη γεροί. Τοὺς τέντωσα ὅσο μποροῦσα, κι ὀρμώντας μὲ δύναμη, πέταξα τὸν ὑποψήφιο στραγγαλιστὴ μου πάνω ἀπὸ τὸ σῶμα μου. Ἀρπάξα τὸ κεφάλι του καὶ τὸ χτύπησα δυνατὰ σὲ μιά πέτρα. Ὁ καυχῶς ἔκανε τοὺς φύλακες νὰ τρέξουν.

Εἰκονογράφησις Χρ. Κουσέντου

Ὁ Δικαστὴς γύρισε πῆρε τὸ μαχαίρι κι' ἔπειτα τὸ κάρφωσε στὸ τραπέζι.

— Πῶς διάβολο τὰ καταφέρνει αὐτὸς ὁ θρωμοεγγλέζος; εἶπε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς. Σκότωσε δυὸ ἀνθρώπους κ' ἕνας ἄλλος εἶναι ζήτημα ἂν θὰ γλυτώσει τὴν ἀναπηρία!

Ὁ διοικητὴς πρόσθεσε στὴν ποινὴ μου ἄλλα εἴκοσι χρόνια, καὶ μ' ἔβαλε ἕνα μῆνα φυλακὴ στὸ ἀπομονωτήριο.

Ἡ ἰδέα τῆς ἀποδράσεως

Γιὰ πρώτη φορὰ σκέφθηκα ν' ἀποδράσω, ἀλλὰ ἡ ἀπόδραση ἀπὸ τὴν Ἰντα ἦταν πράγμα σπάνιο καὶ δύσκολο. Σχεδὸν πάντα τὸν ἔφεραν πίσω πεθαμένο οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς αὐτῆς τῆς Σιδηρίας ποῦ μοιάζουν κάπως μὲ τοὺς Ἑσκιμώους. Οἱ ἡμιάγριοι αὐτοὶ ἀνθρώποι ἔχουν γιὰ διασκέδασή τους τὸ κυνήγι τῶν δραπέτων.

Τὴν δουλειὰ αὐτὴ ἔκαναν γιὰ λογαριασμό τῶν Τσάρων κ' ἐξασκοῦντο νὰ τὴν κάνουν καὶ τώρα γιὰ τοὺς ἐρυθροὺς ἡγέτας τῆς Ρωσίας. Κά-

θε κυβέρνησις ποῦ διατηρεῖ στρατόπεδα συγκεντρώσεως στὴ Σιδηρία, μπορεῖ νὰ υπολογίσει στὴ βοήθειά τους. Ξέροντας τὴν ὑπαρξὴ τῶν αἰμοδόρων αὐτῶν ἐχθρῶν, καθυστέρουσα ὅσο μποροῦσα τὴν ἀπόπειρά μου.

Ἐνας πλοίαρχος τοῦ ρωσικοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ, ποῦ τοῦχαν ἀναθέσει νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν διαφυγὴ ἀερίων στὰ ὄρυχεία, κ' ἕνας Ἀρμένης, εἶχαν κάνει ἕνα σχέδιο νὰ σκάψουν μιά σύραγμα μέσα σὲ μιά ἐγκαταλελειμμένη στοὰ τοῦ μεταλλείου ποῦ εἶχαν ἀνακαλύψει, καὶ ν' ἀποδράσουν ἀπὸ κεῖ. Μοῦ εἶπαν πῶς δὲν θὰ γλύτωνα τελικὰ τὴν δολοφονία ἀπὸ τοὺς Μπλαντιού, καὶ πῶς τὸ καλύτερο ποῦ εἶχα νὰ κάνω ἦταν νὰ τοὺς βοηθήσω. Τοὺς βοήθησα γιὰ λίγο, μὰ μιά μέρα οἱ φύλακες ἔρριξαν στὴ μέση τοῦ στρατοπέδου τὸ πτώμα ἐνὸς νεαροῦ Ἰσπανοῦ, ποῦ εἶχε συλληφθῇ ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ δραπετεύσῃ, κι ἀποφάσισα πάλι νὰ περιμένω. Οἱ νέοι μου φίλοι νόμισαν πῶς ἦμουν κατὰσκοπος τῆς Νικαβεντέ καὶ θέλησαν νὰ μὲ σκοτώσουν, μὰ ἐγὼ τὸν ἔπεισα γιὰ τὸ ἀντίθετο μὲ τὸν πιὸ ἐντυπωσιακὸ τρόπο. Ἐνας ἀνθρώπος τῆς Νικαβεντέ ἀνακάλυψε πραγματικὰ τὴν δουλειὰ μας κ' ἐγὼ τὸν ἀκολούθησα σ' ἕνα ἀπόμερο σημεῖο τοῦ ὄρυχείου καὶ τὸν στραγγάλισα. Ἐπειτα ἔφερα τὸ πτώμα του στοὺς συντρόφους μου, καὶ φροντίσαμε νὰ πέσῃ ἀπάνω του ἕνας βράχος, ὥστε νὰ φανῇ ὅτι πῆγε ἀπὸ δυστύχημα.

Χρηματοκιβώτιο ὑπόπτων

Μιά μέρα, ὁ Βαλχῶφ θυμήθηκε τὸν ἰσχυρισμό μου πῶς ἦμουν ἄλλοτε εἰδικὸς στὶς διαρρήξεις χρηματοκιβωτίων, καὶ μοῦ ζήτησε ἐκ μέρους τῶν Μπαντέρος ν' ἀνατινάξω τὸ χρηματοκιβώτιο τῆς Νικαβεντέ στὸ στρατόπεδο, ὅπου ἵπνηρχαν κατ'ἀλλοι ὑπόπτων γιὰ ὑπονομευτικὴ δράση.

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελα νὰ τοὺς βοηθήσω, γιατί ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ πῆρα ἕνα γράμμα ἀπ' τὴ μητέρα μου. Εἶχα ἑπτὰ χρόνια νὰ πάρω εἰδήσεις ἀπ' τὴν οἰκογένειά μου καὶ ἡ ἀφιξη τῆς ἐπιστολῆς ἔκανε τόση ἐντύπωση στὸ στρατόπεδο, ὥστε τὴν ἔβαλα πάνω σ' ἕνα τραπέζι, γιὰ νὰ περᾶσουν καὶ νὰ τὴν δοῦν οἱ κατάδικοι ποῦ ἀμφέβαλλαν.

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῆμα τῶν Ἀγγλῶν στὴν προσπάθειά τους γιὰ νὰ πετύχουν τὴν ἀπελευθέρωσή μου. Ἄν βοηθοῦσα τοὺς Μπαντέρος καὶ ἀποτύχαινα, ἴσως νάχανα τὴ ζωὴ μου, τὶς παραμονὲς ἀκριβῶς τῆς ἐλευθερίας. Ἀλλὰ οἱ Μπαντέρος μοῦ εἶχαν σώσει τὴ ζωὴ, κ' ἔτσι τοὺς βοήθησα νὰ σπάσουν τὸ παλιὸ χρηματοκιβώτιο. Φαίνεται πῶς αὐτὰ ποῦ περιείχε εἶχαν μεγάλη σημασία, γιατί ἦσαν ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ Μόσχα νὰ κάνουν ἀνακρίσεις.

Αὐτοὶ οἱ ἀνακριταὶ ὑπαψίστηκαν τὸν ρόλο μου στὴ διάρρηξη, ἀλλὰ δὲν ἔκαναν τίποτε φανερά. Εἶπαν μόνον στοὺς φίλους τους, τοὺς Μπλαντιού, νὰ ἐπιταχύνουν τὴν ἐκκαθάρισή μου. Ἀλλάζει κρεβάτι κάθε βράδυ, κοιμῶμουν σὲ διαφορετικὲς καλύβες. Οἱ φίλοι μου ἀγρυπνοῦσαν καὶ ἐξέταζαν ὅλους ὅσους μὲ πλησίαζαν. Μιά μέρα, ὁ διοικητὴς ἔδωσε διαταγὴ νὰ ἐτοιμασθῶ γιὰ μεταφορά. Ἦμουν βέβαιος πῶς θὰ μὲ σκότωναν, ἀλλὰ πρὸς μεγάλη μου ἐκπλήξη βρέθηκα ὑπὸ συνοδεία σ' ἕνα τραῖνο ποῦ πήγαινε πρὸς τὴ Μόσχα.

Ἐκεῖ μὲ κράτησαν στὴ φυλακὴ, ἀλλὰ μοῦ δωσαν ἄφθονη τροφή. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἔλειπαν ἀκόμα 10 ὁκάδες ἀπ' τὸ κανονικὸ μου βάρος ὅταν οἱ Ρῶσοι μὲ πήγαν στὸ Βερολίνο καὶ μὲ παρέδωσαν στὶς βρετανικὲς ἀρχές. Στὸ μεταξὺ διεπίστωσα πῶς τὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς φυλακίσεώς μου θεωρήθηκαν ἀρκετὴ ἐξιλέωση γιὰ τὸ γεγονός ὅτι εἶχα καταταγῇ στὰ «Ἐς - Ἐς». Καὶ τώρα ἐργάζομαι σ' ἕνα νοσοκομεῖο ὡς φυσιοθεραπευτής. Ὅπως εἶπα καὶ στὴν ἀρχή, ἀναρωτιέμαι συχνὰ τί θὰ σκεπτόντουσαν οἱ ἀσθενεῖς μου ἂν ἤξεραν πῶς τὰ χέρια ποῦ τοὺς ἀνακούφιζαν ἀπὸ τοὺς πόνους ἔχουν ἀφαιρέσει τὴν ζωὴ δέκα ἀνθρώπων...

Τ Ε Λ Ο Σ

Εἰσιγμὲς

ἘΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΚΟΥΝΙΑ, ΟΣΟ ΠΙΟ ΨΗΛΑ, ΤΟΣΟ ΠΙΟ ΧΑΡΑ, ΤΟΣΟ ΠΙΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ Κ' ΥΠΕΡΦΑΝΕΙΑ. Ο ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΦΑΚΟΣ ΚΑΤΟΡΘΩΝΕΙ ΝΑ ΣΥΛΛΑΒΗ ΚΑΙ ΝΑ ΔΩΣΗ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΤΗΝ ΑΠΛΗ ΑΥΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ (Φωτ. Leo Aaron - Camera Press)

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΣΕ ΦΑΣΑΡΙΑ —Κ' Η 27ΧΡΟΝΗ ΝΟΒΕΛΛΑ

ΣΩΓΡΑΦΙΚΗ

Κατέκτησε τόν κόσμο μέ τήν παλέττα της!

΄Αναζητεί όμως τόν ...τέλειο άνδρα και δέν μπορεί ακόμη νά τόν βρῇ

ζωγραφίζει γυναίκες στο άτελιέ της Ρώμης.

Η Νοβέλλα χρησιμοποιεί ως μοντέλα όλων τών ειδών τὰ ώραία κορίτσια —φοιτήτριες, γραμματείς, επαγγελματίες μοντέλα, κομπάρσες του κινηματογράφου, πωλήτριες κοπέλες που συναντάει στο δρόμο κλπ.

Όλα τὰ πρόσωπα τῆς Παριτζίνι ἔχουν κάτι τὸ γατήσιο —λοξά, ἀμυγδαλωτά μάτια, πλούσια κυματιστά μαλλιά καὶ κάποια μοχθηρία στίς ἐκφράσεις τους. Πουλίζει τὰ πορτραίτα της στοὺς πλουσίους καὶ τοὺς διασήμους. Συχνὰ οἱ ἀγορές γίνονται σὲ πάρτυ πού ὀργανώνει στο ἄτελιέ της —στο ἔκτο πάτωμα ἑνὸς μεγάρου τῆς Βία Μαργκόντα, στὴν ἀριστοκρατικὴ συνοικία τῆς Ρώμης.

Όταν μπαίνει κανείς στο ἄτελιέ

της, ἔχει τὴν ἐντύπωση πὼς βρίσκειται σ' ἕνα φανταστικὸ κόσμο. Στὸ λίβινγκ-ρούμ κρέμεται μιὰ κούνια, ὅπου ἡ Παριτζίνι βυθίζεται σὲ στοχασμούς ὅταν ἔχη καιρὸ καὶ οἱ τοίχοι εἶναι στολισμένοι μὲ ἀγγελίες ταυρομαχιῶν, πίνακες, σκίτσα καὶ τοιχογραφίες. Στὶς γωνιές εἶναι ριγμένοι σωροὶ ἀπὸ βιβλία, ρούχα, περιοδικὰ καὶ σπνεργα ζωγραφικῆς. Τὸ ἄτελιέ ἔχει ἑκατοντάδες σκίτσα «αττήσιων» κοριτσιῶν σὲ διάφορες στάσεις σ' ὅλους τοὺς τοίχους.

Βλέπει κανεὶς ἐπίσης τὸ «νέο στυλ» τῆς Νοβέλλα. Ὁ τελευταῖος της πίνακας δείχνει μιὰ γυμνὴ κοπέλα μὲ φίδια γιὰ μαλλιά, μὲ λοξὰ πράσινα μάτια, μιὰ ἀράχνη στὴν καρδιά κ' ἕνα σαλιγκάρι πού σέρνεται στὸ λαιμό της. Ἕνας ἄλλος δείχνει ἕνα ὀλόγυμνο ἐπίσης γυναικεῖο

κορμί ξαπλωμένο σ' ἕνα ἀνάκλιτρο —ἀλλὰ μὲ κεφάλι ἀετοῦ ἀντὶ γιὰ πρόσωπο!

Ἡ Νοβέλλα ἀρνεῖται νὰ δώσει μιὰ ἐξήγηση γι' αὐτὲς τὶς φαντασίες της. Τί χρειάζεται, ἄλλωστε, ἡ ἐξήγηση, ἀφοῦ ὅ,τι ζωγραφίζει τὸ πουλάει;

Σὲ μιὰ ἡλικία πού οἱ περισσότεροι καλλιτέχνες, καὶ ἰδίως οἱ γυναίκες, ἀγωνίζονται γιὰ νὰ ζήσουν, ἡ Νοβέλλα ζωγραφίζει πορτραίτα πού της δίνουν μέχρι 80.000 δρχ. τὸ καθένα! Καὶ εἶναι πάντα πορτραίτα γυναικῶν. Ἔχουν ποζάρει γι' αὐτὴν ἡ Τζίνα Λολλομπρίτζινα, ἡ Ἀδα Γκάρντνερ κ' ἡ Σέλλεϋ Οὐίντερς.

Όταν πρωτάρχισε νὰ ζωγραφίζει γυναίκες, ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, ἡ Νοβέλλα ἦταν τόσο φτωχή, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ πληρώσει μοντέλο, καὶ ζωγράφιζε τὸν ἑαυτὸ της —γυ-

ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ, ΕΝΩ ΤΗΛΕΦΩΝΕΙ, ΚΑΘΙΣΜΕΝΗ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΥΝΙΣΤΗ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ

(Φωτ. Camera Press)

Η Νοβέλλα Παριτζίνι, ἡ ξανθὴ ζωγράφος τῆς Ρώμης πού, ἀν καὶ 27 μόνο ἔτῶν, ἔχει ἀποκτήσει διεθνή φήμη καὶ μεγάλη περιουσία χάρη στὰ φαντασιώδη πορτραίτα τῆς ὥραίων γυναικῶν μὲ «γατήσια» πρόσωπα, βρίσκειται καὶ πάλι στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς ἐπικαιρότητας.

Ἡ Γερμανίδα χορεύτρια μπαλλέτου καὶ μοντέλο, Λίτσα Σνάιντερ, τῆς ἔχει ὑποβάλει μήνυση γιὰ ἕνα πορτραίτο μισόγυμνης γυναίκας, πού κρεμάστηκε σὲ κάποιο καμπαρέ τῆς Ρώμης.

Ἡ Νοβέλλα, πού τὸ πρόσωπο καὶ τὸ σῶμα της εἶναι προκλητικὰ σὰν τῶν κοριτσιῶν πού μπαίνουν στὰ ἐξώφυλλα τῶν ἀμερικανικῶν περιοδικῶν, ἰσχυρίζεται πὼς τῆς παράγγειλαν νὰ φτιάξει ἕνα πορτραίτο τῆς Ζυλιέττ Γκρεκό, τῆς Γαλλίδας ἡθοποιοῦ μὲ τὴν παράξενη ὀμορφιά. Παραδέχεται πὼς χρησιμοποίησε τὴ Λίτσα γιὰ μοντέλο καὶ πηγὴ ἐμπνεύσεως, ἀλλὰ λέει ὅτι τῶκανε γιὰτὶ μοιάζει πολλὴ μὲ τὴν Ζυλιέττ.

Ἡ Λίτσα ὅμως λέει: ὅτι ποζάρησε μπροστὰ στὴ Νοβέλλα «ἐντελῶς φιλικὰ», καὶ ὅτι τὴ δυσφήμει τὸ γεγονός ὅτι τὸ μισόγυμνο πορτραίτο κρεμάστηκε στο καμπαρέ.

Τελευταία, ἡ Νοβέλλα Παριτζίνι πῆγε στο Λονδίνο, ὅπου ἔγινε μιὰ ἐκθεση τῶν ζωγραφικῶν της ἔργων.

Οἱ περσινὲς ἐκθέσεις τῆς Παριτζίνι στὴν Ἀμερικὴ εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία. Ἀλλὰ ἐκεῖνο πού προκάλεσε περισσότερο θόρυβο ἐκεῖ δὲν ἦταν ἡ ζωγραφικὴ της.

Στὴ Νέα Ὠόρκη ἡ Νοβέλλα δῆλωσε πὼς ἔψαχνε νὰ βρῇ «τὸν τέλειο άντρα» γιὰ νὰ τὸν ζωγραφίσει... γυμνὸ. Αὐτὸ ἦταν φυσικὰ καινοτομία, γιὰτὶ ἡ Νοβέλλα ζωγράφιζε πάντα γυναίκες. Δὲν βρῆκε τὸ τέλειο ἀντρικὸ μοντέλο τῆς στὴν Ἀμερικὴ, κ' ἐξακολουθεῖ τώρα νὰ

Η ΝΟΒΕΛΛΑ (ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ) ΜΕ ΔΥΟ ΦΙΛΕΣ ΤΗΣ ΣΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟ

ΦΩΡΩΝΤΑΣ ΜΙΑ ΜΑΥΡΗ ΦΑΝΕΛΛΑ ΚΑΙ ΧΑΤΣΕΣ ΝΑ-ΥΛΟΝ, Η ΝΟΒΕΛΛΑ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ. ΓΥΡΩ ΤΗΣ ΜΕΡΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΗΣ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΣΑΝ ΤΟΣΟ ΘΟΡΥΒΟ

μὸν ἐννοεῖται— σ' ἕναν καθρέφτη.

—Ἦμουν ἀναγκασμένη νὰ τὸ κάνα, εἶπε κάποτε. Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ πληρώσω, κ' ἔτσι χρησιμοποίησα γιὰ πηγὴ ἐμπνεύσεως τὸν ἑαυτὸ μου!

Οἱ φωτογράφοι τῶν ἰταλικῶν περιοδικῶν χρησιμοποιοῦν συχνὰ τὴ Νοβέλλα γιὰ τὰ ἐξώφυλλά τους. Στὸν τομέα αὐτὸν, συναγωνίζεται τὴν Τζίνα Λολλομπρίτζινα, τὴν Σοφία Λόρεν καὶ τὴν Ντ. Ἀνταμς.

Ἡ Νοβέλλα φαίνεται ἐξ ἴσου ὥραία μὲ μπικίνι στο Κάπρι ὅσο καὶ μὲ πουλόβερ καὶ παντελόνι σ' ἕνα μπάρ τῆς Ρώμης ἢ μὲ πολυτελὴ τουαλέττα σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο. Ἀλλὰ καλύτερη εἶναι ὅταν δέχεται στο μεγάλο της ἄτελιέ. Σὲ μιὰ τελευταία τέτια «δεξίωση», ἀντὶ γιὰ τριάντα άτομα πού εἶχε καλέσει, ἦρθαν τριακόσια, κι ὁ ἰδιοκτήτης καλέσει τὴν ἀστυνομία, γιὰτὶ φερόθηκε πὼς τὸ πάτωμα θὰ βούλιαζε.

Ἡ Νοβέλλα ἔχει ὅλο τὸν κόσμον στὴ Ρώμη —κι ὅλοι ἐξέρουν τὴ Νοβέλλα. Χιλιάδες ἀριθμοὶ τηλεφώνου καὶ διευθύνσεις εἶναι χαραγμένες στοὺς τοίχους τοῦ ἄτελιέ της. Ἀνάμεσα στοὺς φίλους της συγκαταλέγονται ὁ Ἐρρολ Φλύνν, ὁ Ἀλῆ Χάν, ὁ Τζόνυ Ραίη, ὁ Μέλ Φερρέρ, ὁ Γκάρνυ Κούπερ, κι ὅλοι οἱ καλλιτέχνες καὶ μποῆμ τῆς Ρώμης...

Παρ' ὅλη τὴ φήμη καὶ τὴ φαντασία της, ἡ Νοβέλλα φαίνεται τόσο σεμνὴ καὶ ἀπλή, ὥστε μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν πάρη γιὰ μαθήτριά του σχολείου. Εἶναι μάλλον κοντὴ —σχεδὸν 1,50 μ.— καὶ μοιάζει σὰν Ἀφροδίτη σὲ μικρογραφία...

Ἀλλὰ ὅταν παίρῃ ἐκεῖνο τὸ ἐλαφίσιο ὕψος της κι ἀρπάξει τὸ πινέλλο γιὰ νὰ ζωγραφίσει, εἶναι βέβαιο πὼς κάποια καινούργια «μτόμπα» θ' ἀναστατώσῃ τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον...

ΕΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Αυτή τη φορά ήταν ή σειρά της Έμμας να τον διακόψω.

—Χωρισμός; Τι θέλεις να πής, Χάμιλτον; Θά χωρίσαμε έμείς οι δύο;

—Ακριβώς, ακριβώς, μουμούρισε ο Γκρεβίλ με κακία.

—Πάντως, για το χατήρι του Νέλσωνος όσο και για το δικό μου, συνέχισε ο σέρ Ουίλλιαμ διαστικτά ρίχνοντας ένα θυμωμένο βλέμμα στον Γκρεβίλ, είμαι αποφασισμένος να κάνω ό,τι μου περνάει απ' το χέρι για να μη φθάσω στα άκρα.

—Μά, Χάμιλτον... άρχισε ο Γκρεβίλ ανήσυχος.

—Πάψε επιτέλους κι άφησέ τον να τελειώσει, παρατήρησε ή Έμμα αúστηρά διαπιστώνοντας με ίκανοποίηση πώς ο σέρ Ουίλλιαμ δέν άκολουθούσε πιστά τις οδηγίες του Γκρεβίλ.

Ό σέρ Ουίλλιαμ την κοίταξε μ' ευγνωμοσύνη.

—Ευχαριστώ, άγάπη μου. Φοβούμαι πώς δέν μου μένουν πολλά χρόνια να ζήσω, ίσως ούτε καν μήνες, γι' αυτό αποφάσισα — πρόσξε καλά τὰ λόγια μου, Έμμα — αποφάσισα να μη σ' άφίνω από τώρα και στο έξής να κυβερνάς έσύ τη ζωή μου, να μου λές τι να κάνω και τι να μην κάνω καί... ναι, μὰ την άλήθεια, Έμμα, να με μεταχειρίζεσαι σὰ νάμουν κανένα παιδί.

Όρθιος τώρα, στηριζότανε με το ένα χέρι στο τραπέζι και με τ' άλλο χειρονομούσε ζωηρά.

—Τώρα, στα έβδομήντα δύο, πήρα την απόφαση να ξαναγίνω κύριος του έαυτού μου και να περνάω τον καιρό μου κατά το κέφι μου.

«Όμολογώ πώς πολλές φορές ή σκέψη του χωρισμού... έριξε μιὰ κλεφτή ματιά στον Γκρεβίλ —πέρασε από το νού μου σάν ή μόνη επιβαλλόμενη λύση, αλλά, όπως είπα»...

Η φωνή του έτρεμε, ήταν αφάνταστα ταραγμένος.

...όπως είπα, ξανάρχισε και κοινοστάθηκε πάλι. Μά τί έχω; είπε σέ λίγο σαστισμένος. Έχασα έντελώς τὰ λόγια μου...

Σωριάστηκε έξουθενωμένος στην καρέκλα του και με τους άγκωνες άκουμπισμένους στο τραπέζι έκρυψε το κεφάλι του μέσ' στα χέρια του. Φαίνονταν τόσο γέρος και άδύνατος, πού ή Έμμα τον καταλυήθηκε. Βάζοντας τὰ κλάματα, βρέθηκε μ' ένα πήδημα κοντά του. Έκείνος σήκωσε το κεφάλι και την κοίταξε στα μάτια.

—Κλαίς, Έμμα; Για μένα;

—Όχι δά! Έκανε ο Γκρεβίλ περιφρονητικά.

—Στο Μέρτον έχουμε ήσυχια τώρα, είπε ή Έμμα. Ζούμε μιὰ έξοχική ζωή, μ' όλη τη σημασία της λέξεως. Σηκωνόμαστε νωρίς το πρωί, πέφτουμε νωρίς να κοιμηθούμε το βράδι. Νά μας έβλεπες από μιαν άκρη, έμένα να φροντίζω τις άγελάδες, τη μαμά να τσιζή τις κόττες, τον Νέλσωνα τὰ γουρουνόπουλα! Και ό άέρας τὰ πρωινά είναι τόσο έλαφρός κ' εύχριστος με το γρασίδι ποτισμένο ακόμη με το νυχτερινό αγιάζι! Ό, είναι πολύ πιό όμορφα από το Λονδίνο! Έλα στο Μέρτον, Χάμιλτον, κι άφησέ με να σε περιποιηθώ για λίγο καιρό.

Για μιὰ στιγμή ο σέρ Ουίλλιαμ φάνηκε διαστακτικός.

—Τί γλυκό πλάσμα πού είσαι, Έμμα! είπε,

αλλά παίρνοντας άμέσως ύφος σοβαρό, συνέχισε: Πάντως, δέν είναι ώρα για αισθηματισμούς, Έννοά να ζήσω τη ζωή μου, κι αν έρθω μαζί σου θά το κάνω γιατί θέλω να έρθω μαζί σου. Συνεννοήκαμε, Έμμα;

—Ασφαλώς!

—Σύμφωνοι, λοιπόν, θά έρθω, αναστέναξε ο σέρ Ουίλλιαμ. Στο κάτω—κάτω, ίσως να είναι πιό φρόνιμο για όλους μας να έξακολουθήσουμε να ζούμε όπως ζούσαμε παρά να δημιουργήσουμε νέες καταστάσεις.

—Φυσικά, συμφώνησε ή Έμμα.

—Σωστά, Έμμα, σωστά. Θά κάνω ύπομνη, λοιπόν. Τι λές κ' έσύ, Γκρεβίλ;

Έλλά, για μιὰ φορά, ο Γκρεβίλ είχε χάσει τη λαλιά του.

Όστερ' από μιὰ έβδομάδα, πού την πέρασε στο κρεβάτι, ο σέρ Ουίλλιαμ ξάφνιασε όλο τον κόσμο στο Μέρτον, κάνοντας μιαν άπροσδόκητη έμφάνιση στο τραπέζι. Γιατί, ρώτησε θυμωμένα, ήταν όλα τόσο ήσυχια στο Μέρτον Πλαίης τον τελευταίο καιρό, τόσο ήσυχια πού νόμιζε κανείς πώς βρισκότανε σέ νεκροταφείο;

Ποτέ δέν ήμουν τόσο καλά, δήλωσε, και λαχταρώ λίγη ευθύμια γύρω μου.

Ό Νέλσων παράτησε την έφημερίδα του.

—Αυτή ή ψευτοειρήνη δέν θά κρατήσει πολύ, είπε. Ό, το ξέρω πώς οι έφημερίδες είναι γεμάτες διαδόσεις, αλλά κάτω από τις διαδόσεις υπάρχει κάποια άλήθεια. Άν θέλετε ν' αλλάξωμε τρόπο ζωής και να ευθυμίσωμε λιγάκι, πρέπει να βιαστούμε. Σέ λίγο θά είναι πολύ άργά.

Η προφητεία του βγήκε άληθινή. Την άλλη μέρα κιόλας το πρωί, πήρε έντολή να παρουσιαστή στο Ναυαρχείο. Και ο σέρ Ουίλλιαμ, νευρικός και με τὰ μάγουλα φλογισμένα απ' τον πυρετό, έπέμενε να τον συνοδέψει στο Λονδίνο. Όθελε—είπε—να ρίξη μια ματιά στού Κρίστι για κάτι βιβλία πού έλειπαν από τη συλλογή του. Άργά το άπόγευμα, ο Νέλσων γύρισε στο Μέρτον μόνος. Ό σέρ Ουίλλιαμ είχε αποφασίσει να μείνει στο Λονδίνο για να συμπληρώσει την καταγραφή των βιβλίων του και να παρευρεθί σέ μιὰ συδρίαση της Φιλολογικής Έταιρίας, έξήγησε ο Νέλσων στην Έμμα. Σέ μιὰ έβδομάδα, το πολύ δύο, μόλις θά τελείωνε τις δουλειές του, θά ξαναγύριζε στο Μέρτον.

—Και τὰ δικά σου νέα; ρώτησε ή Έμμα.

—Κανείς δέν είναι σέ θέση να ξέρη αν θά έχουμε ειρήνη ή πόλεμο. Μου έπαιν να είμαι έτοιμος. Άν γίνη πόλεμος θά μου αναθέσουν την άρχηγία του στόλου στη Μεσόγειο.

—Τόξερα πώς ο παράδεισός μας στο Μέρτον δέν ήταν παρά ένα όνειρο, ψιθύρισε ή Έμμα θλιμμένα.

—Ένας παράδεισος πού θά μας περιμένει πάντα, Έμμα! Μην το ξεχνάς αυτό ποτέ!

Ό σέρ Ουίλλιαμ έμεινε δυο έβδομάδες στο Λονδίνο, γύρισε στο Μέρτον για μιὰ έβδομάδα και ξανάφανε, ανήσυχος και ταραγμένος, με το πρόσωπο κατακίτρινο, τὰ χαρακτηριστικά του τραηγμένα, τὰ μάτια βαθουλωμένα.

Τρεις μέρες άργότερα έφθανε ένα βιαστικό

μήνυμα σταλμένο από τον Γκρεβίλ. Ό Νέλσων το μεταβίβασε στην Έμμα.

—Ό σέρ Ουίλλιαμ, Έμμα... κάτι έπαθε... είναι βαρεία άρρωστος.

Ό σέρ Ουίλλιαμ κουνήθηκε άνεπαίσθητα, άνοιξε τὰ μάτια και κοίταξε γύρω του με βλέμμα όνέκφραστο. Τά ξανάκλεισε μ' ένα μικρό βογγητό για να τ' άνοίξη πάλι άμέσως, με μιὰ έκφραση τρόμου τώρα.

—Θεέ μου, πού βρίσκομαι; μουμούρισε.

Η Έμμα του έξήγησε γλυκά πώς βρισκότανε στο κρεβάτι του, στο σπίτι του. Ό σέρ Ουίλλιαμ έρριξε πάλι ένα βλέμμα όλόγυρα. Ό φόβος είχε φύγει από τὰ μάτια του. Άπλωσε το χέρι του και, άρπάζοντας έξαλλα το χέρι της Έμμας, το έσφιξε με δύναμη πού το έκανε να πονέση.

—Ό Νέλσων είναι εδώ; ρώτησε. Και ή μητέρα σου;

—Ναί, Χάμιλτον, όλοι είμαστε εδώ. Πήγαμε να τρελλαθούμε απ' την άγωνία.

Το σφίξιμο του χεριού του χαλάρωσε.

—Και ο Γκρεβίλ;

—Ό Γκρεβίλ έρχεται κάθε μέρα να μάθη νέα σου, άποκρίθηκε ή ή Έμμα. Θέλεις να... Θέλεις να τον δής; Μπορούμε να τον είδοποιήσωμε άμέσως να έρθη.

—Όχι, όχι, ο Γκρεβίλ θά έρθη, είτε τον καλέσωμε είτε όχι, είπε ο σέρ Ουίλλιαμ.

Μια πονηρή λάμψη φώτισε για μιὰ στιγμή τὰ μάτια του.

—Είναι κι αυτός, όπως όλοι σας, τρελλός από άγωνία, πρόσθεσε.

—Έγινε μιὰ μικρή σιωπή και σέ λίγο ο σέρ Ουίλλιαμ ψιθύρισε:

—Φυσικά, αυτό είναι το τέλος, το ξέρω.

—Όχι, Χάμιλτον, όχι! Μη μιλάς έτσι!

—Γλυκειά μου Έμμα, ώστε, παρ' όλ' αυτά, ενδιαφέρεσαι για μένα; Άνόητος πού ήμουνα να ζηλεύω τον Νέλσωνα, έγω πού δέν είμαι παρά ένας άχρηστος γέρος, ένας πατέρας για σένα και τίποτε περισσότερο!

—Έλα τώρα, Χάμιλτον, προσπάθησε να γελάσει ή Έμμα. Ποτέ σου δέν ήσουν ζηλιάρης!

—Ήμουνα, Έμμα. Και ή ζήλεια μου δέν ήταν ζήλεια ενός πατέρα, μπορώ τώρα να σου το έξομολογήθω.

—Χάμιλτον, τὰ λόγια σέ κουράζουν. Ήσυχασε τώρα! είπε ή Έμμα.

—Όχι, Χάμιλτον, δέ φάνηκε να την άκουσε.

—Άκούη κι όταν έφτασα στο σημείο να μην μπορώ να είμαι παρά ένας πατέρας για σένα, ή ζήλεια μ' έτρωγε. Ήταν ένα αίσθημα παράξενο... γιατί αγαπούσα και θαύμαζα τον Νέλσωνα, όπως τον αγαπώ και τον θαυμάζω ακόμα και τώρα. Πολλές φορές περιφρονούσα τον έαυτό μου.

Γέλασε σιγανά.

—Θυμάσαι την ήμέρα πού πήρα την άνάκλησή μου από τη Σικελία; Είχα κάνει τον στενοχωρημένο τότε, αλλά κατά βάθος ήμουν εύχαριστημένος. Όμολογώ τώρα πώς την είχα ζητήσει μόνος μου εκείνη την άνάκληση, πριν δυο χρόνια. Θά μου πής, ζήλευα τον Νέλσωνα από τότε; Όχι, όχι ακριβώς! Άπεναντίας, ήθελα να τον έμποδίσω να κηλιδώσ τ' όνομά του. Στο τέλος, όταν αποφάσισε να έρθη μαζί μας στην Άγγλία, σκέφτηκα πώς δέν μου έμεινε τίποτε άλλο να κάνω παρά ν' αφήσω τη μοίρα ν' άκολουθήσει το δρόμο της.

—Όποτε ήξερες την άλήθεια όλα τούτα τὰ χρόνια; ψιθύρισε ή Έμμα.

—Δέ σ' άκούω, μιλά πιό δυνατά, άγάπη μου.

Τα μάτια του Χάμιλτον είχαν σπηλωθί πάλι άνέκφραστα στο κενό. Η Έμμα του είπε ξανά, ξεφωνίζοντας, τὰ λόγια πού είχε ψιθυρίσει — τί γελοία πού άκούστηκαν, Θεέ μου! αλλά εκείνος σά να είχε θυμηθί άξφανα κάτι καταχωνιασμένο στο βάθος του σκοτισμένου μυαλού του, μουμούρισε:

—Όταν ήξερες την άλήθεια όλα τούτα τὰ χρόνια; ψιθύρισε ή Έμμα.

—Δέ σ' άκούω, μιλά πιό δυνατά, άγάπη μου.

Τα μάτια του Χάμιλτον είχαν σπηλωθί πάλι άνέκφραστα στο κενό. Η Έμμα του είπε ξανά, ξεφωνίζοντας, τὰ λόγια πού είχε ψιθυρίσει — τί γελοία πού άκούστηκαν, Θεέ μου! αλλά εκείνος σά να είχε θυμηθί άξφανα κάτι καταχωνιασμένο στο βάθος του σκοτισμένου μυαλού του, μουμούρισε:

—Ήταν στην έκρηξη του 71. Όλοι με παίρνανε για τρελλό. Το ποτάμι της λάδας δέν είχε ακόμη κρυνώσει καλά-καλά κ' έγω ανέβαινα στο θηαίστειο... Άλλά πώς το γλεντήσα εκείνο το άνέβασμα! Ό, ναι, το γλεντήσα με την ψυχή μου.

—Χάμιλτον...

—Σε παρακαλώ, είδοποίησε τους δικηγόρους μου να έρθουν άμέσως. Η διαθήκη μου... Πρέπει να κάνω κάτι. Θέλω να... —άλήθεια, τί ήθελα να κάνω; (Ένα χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του): Μά δέβαια! Το θυμήσκα! Θέλω ν' αφήσω κάτι στον άγαπημένο μου φίλο Νέλσωνα.

Πειθόηνα ή Έμμα κάλεσε άμέσως το συμβολαιογράφο πού έφτασε, κατά σύμπτωση, άκριβώς τη στιγμή πού έρχότανε ο Γκρεβίλ.

«Τον κακομοίρη τον Γκρεβίλ!» σκέφτηκε ή Έμμα, βλέποντας την ανήσυχη έκφραση πού πή-

ρε άμέσως το πρόσωπό του. «Νομίζει πώς κατάφερα τον Χάμιλτον ν' αλλάξει τη διαθήκη του. Πού να ξέρη πώς πρόκειται μονάχα για μιὰ μικρή δωρεά για τον Νέλσωνα».

Μετά την αναχώρηση του συμβολαιογράφου, ο σέρ Ουίλλιαμ βυθίστηκε σ' έναν ήσυχο ύπνο. Τὰ πρώτα του λόγια όταν ξύπνησε άργά τ' άπόγευμα ήταν:

—Αισθάνομαι περίφημα, ποτέ δέν ήμουν καλύτερα. Άκούω το βουητό του Βεζουβίου μεσ' στ' αυτιά μου. Άύριο το πρωί θά κάνω έναν περίπατο ως το άστεροσκοπείο...

Οι γιατροί κούνησαν μελαγχολικά το κεφάλι. Δέν πίστευαν πώς ο άρρωστος θά έδγαζε τη νύκτα. Η Έμμα κι ο Νέλσων άγρύπνησαν στο προσκέφαλό του. Η κ. Κάντογκαν, κλαίγοντας σπαρκακτικά, έμεινε κάτω με τον Γκρεβίλ, έναν Γκρεβίλ παράξενα συγκινημένο τώρα κ' έτοιμο να δάλη τα κλάματα.

Λίγο πριν απ' εα ξημερώματα ο σέρ Ουίλλιαμ άνοιξε τὰ μάτια. Έκείνη τη στιγμή ή Έμμα ήταν μόνη κοντά του. «Έφτασε το τέλος», σκέφτηκε, βλέποντας τον έτοιμοθάνατο να σαλεύη τὰ χείλη, σά να έβγαζε την τελευταία του πνοή. Άξφανα όμως ο σέρ Ουίλλιαμ άρχισε να μιλά καθαρά.

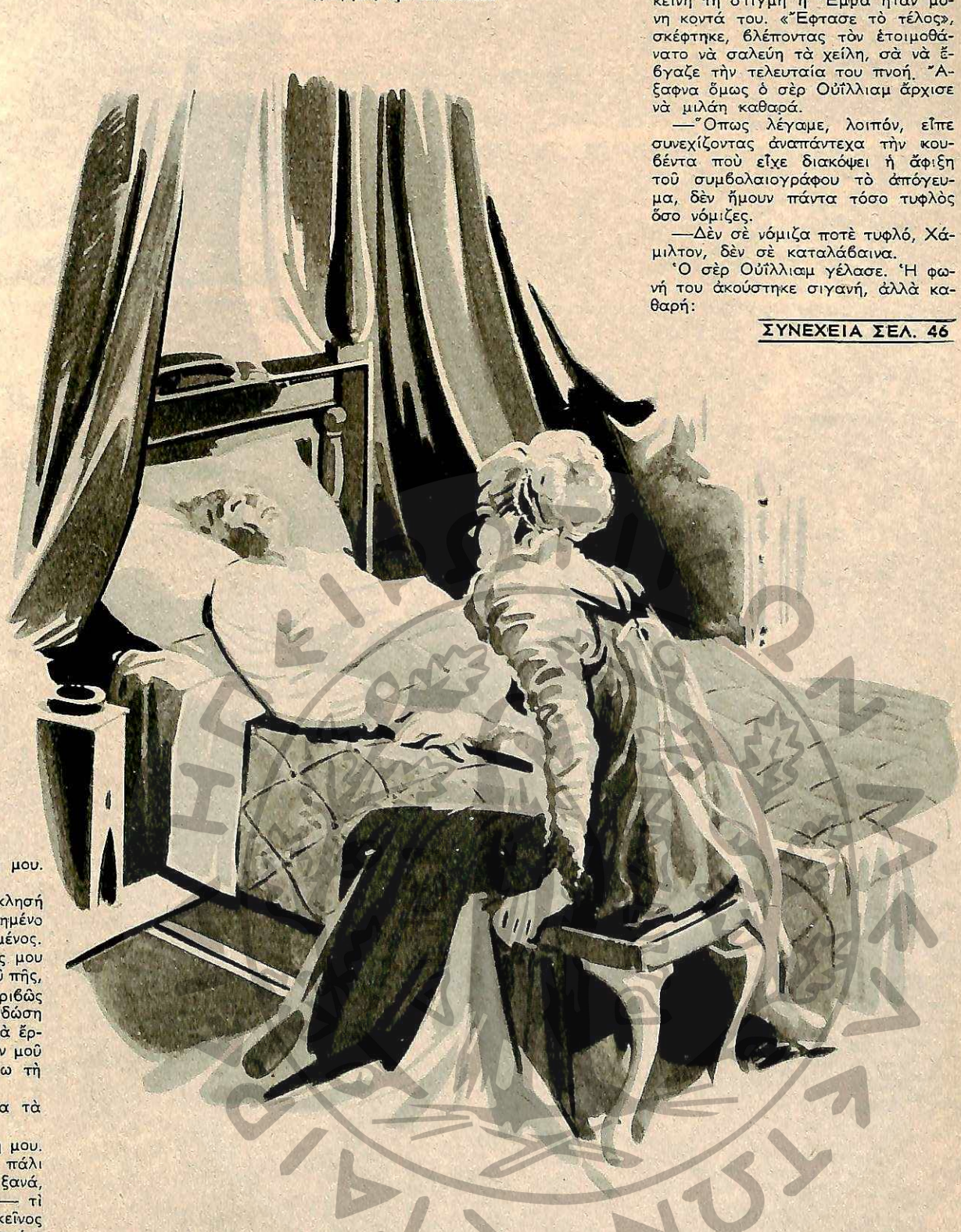
—Όπως λέγαμε, λοιπόν, είπε συνεχίζοντας αναπάντεχα την κουβέντα πού είχε διακόψει ή άφιξη του συμβολαιογράφου το άπόγευμα, δέν ήμουν πάντα τόσο τυφλός όσο νόμιζες.

—Δέν σε νόμιζα ποτέ τυφλό, Χάμιλτον, δέν σε καταλάβαινα.

Ό σέρ Ουίλλιαμ γέλασε. Η φωνή του άκούστηκε σιγαή, αλλά καθαρή:

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 46

Εικονογράφει Χρ. Κουσέντου

Ό σέρ Ουίλλιαμ κουνήθηκε άναπείσθητα.

ΤΟΥ Σ. KENYON

48

Δέν είμαι πιά νέος, Έμμα, είπε. Στην ηλικία μου, λίγη άνάπαυση είναι άπαραίτητη. Για το καλό και των δύο μας πρέπει να πάρω με μιαν απόφαση.

Ξερόβηξε. «Παπαγαλίζει σά μαθητής τὰ λόγια πού του μάθανε», σκέφτηκε ή Έμμα. Έώρα θά τὰ χάσει κι' ο Γκρεβίλ, πού τον δασκάλεψε, θά σπείση να τον βοηθήσει».

—Δέν μπορώ να ζω άπομονωμένος στην έξοχή και να έχω κάθε δράδυ στο τραπέζι μου δεκατέσσερες ή και περισσότερους καλεσμένους, συνέχισε ο σέρ Ουίλλιαμ. Βαρέθηκα πιά και...

—Άσε το έξοδο, πέταξε πάλι το λογάκι του ο Γκρεβίλ.

...και όμολογώ πώς κουράστηκα, έξακολούθησε ο σέρ Ουίλλιαμ ζωρώνοντας τὰ φρύδια, έκνευρισμένος με τη διακοπή. Βλέπω τώρα πώς όλη ή προσοχή της γυναίκας μου είναι συγκεντρωμένη στο λόρδο Νέλσωνα και πώς ή μόνη της φροντίδα είναι να παίξει τον ρόλο της οικοδέσποινας στο σπίτι του.

—Έτσι είναι, έτσι είναι, έπιδοκίμασε ο Γκρεβίλ.

—Δέν άμφιβάλλω για την άγνότητα των αισθημάτων του Νέλσωνος για τη γυναίκα μου...

—Μμ... ξερόβηξε ο Γκρεβίλ.

Σίγουρα τὰ λόγια αυτά δέν ήταν δικά του.

...για τη γυναίκα μου καί... Σε παρακαλώ, άγαπητέ μου Γκρεβίλ, μη με διακόπτεις όλη την ώρα, με έκνευρίζεις τρομερά... Λοιπόν, τί έλεγα; Ό, ναι... για τη γυναίκα μου και ξέρω πόσο δυσάρεστη θά είναι ή θέση του καλού μας φίλου όταν δη πώς ο χωρισμός είναι άναπόφευκτος...

«ΠΡΙΝ ΑΡΧΙΣΩ ΤΟ ΖΥΜΩΜΑ, ΠΡΟΣΕΧΩ ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΣΗ ΠΟΛΥ ΝΕΡΟ»

«ΕΠΕΙΤΑ ΤΙΣ ΓΕΜΙΖΩ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΕΡΙΧΥΝΩ ΜΕ ΠΗΧΤΗ ΜΑΓΙΟΝΕΖΑ»

‘Η Σοφία ξέρει ακόμη και νὰ ...μαγειρεύη!

‘Υπερηφανεύεται γιὰ τὶς Ναπολιτάνικες τῆς πίττες, ἡ πιὸ προκλητικὴ ἰταλίδα στάρ

«ΧΩΝΩ ΤΟ ΠΗΡΟΥΝΙ ΝΑ ΔΩ ΑΝ ΕΧΟΥΝ ΓΙΝΕΙ ΚΑΙ ΤΙΣ ΓΥΡΙΣΩ»

«ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΤΙΣ ΔΟΚΙΜΑΖΩ. ΤΙ ΩΡΑΙΑ, ΑΛΗΘΕΙΑ, ΠΟΥ ΜΑΓΕΙΡΕΥΩ!»

Η κουζίνα... Κάθε μέρα χιλιάδες γυναίκες σὲ χιλιάδες πολιτείες αντικρύζουν τὸ... γνώριμο τοπίο μ' ἓνα θαθὺ ἀναστεναγμό: τὰ ράφια, ὁ νεροχύτης, οἱ κατσαρόλες, τὰ τηγάνια, τὰ γουδοχέρια, ὁ φούρνος, τὰ λαχανικά, τ' ἀλεύρια, τ' ἀλατοπίπερα, τὸ γλυκὸ ποὺ κᾶηκε, τὸ κρέας ποὺ εἶναι σκληρό, τὸ γάλα ποὺ χάλασε, τὸ πιλάφι ποὺ δὲν πέτυχε.

Εἶναι ζωὴ αὐτὴ γιὰ μιὰ γυναῖκα, καὶ μάλιστα μιὰ ὁμορφὴ γυναῖκα; Μήπως θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ τὰ θρονιῇ κάτω ὅλα μὲ μιάς, ἓνα ὠραῖο πρωῒ, νὰ πάρῃ τὴν θαλίτσα τῆς, νὰ θρῇ ἓναν καλὸ «μάνατζερ», νὰ γυρίσῃ μιὰ δοκιμαστικὴ ταινία, νὰ κλείσῃ ἓνα θαυμάσιο συμβόλαιο μὲ τὸ Χόλλυγουντ, (ἢ ἔστω μὲ μιὰν ἀπὸ τὶς ἐταιρίες τῆς Σινετσιτά), νὰ γίνῃ διάσημη, νὰ τὴν θαυμάζουν ὅλοι νὰ ἔχῃ γοῦνες καὶ διαμαντικὰ καὶ αὐτοκίνητα καί... μιὰ ὠραία κουζίνα;

Γιατί —κακὰ τὰ ψέματα— στὴν κουζίνα τοὺς ξαναθερμαίνουν τὴν χαρὰ οἱ διασημότητες τοῦ κινηματογράφου, ἀκόμη καὶ ἡ περιλάλητη, πολυπόθητη Σοφία Λω.

‘Ενα ζωντὸ γαλάκι ωαίζει οἶγκ - οἶγκ

Χωρὶς ρακέττα -χωρὶς παρτεναὶρ

Ας εἶναι γατί. ‘Όλοι στὸ σπῖτι τὴν φωνάζουν «Τέτυ - Μπέρυ» —ἀρκούδι! Γιατί; θὰ πῇτε. ‘Ετσι θέλησε ἡ μικρὴ, ἡ δεκάχρονη κόρη. ‘Αλλωστε τὸ γατί ἦταν δώρο μιᾶς φίλης τῆς, καταδικὸ τῆς, μπορούσε νὰ τὸ δώλῃ ὅπως τῆς ἄρεσε. Καὶ τὸ δόξαλε ἀρκούδι...

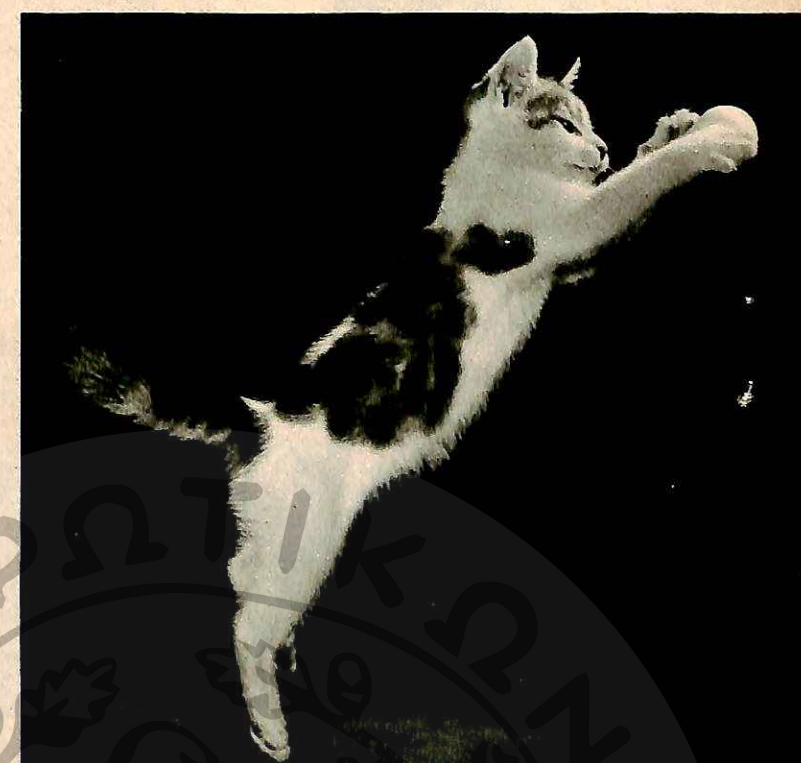
Μεγαλώνοντας τὸ «ἀρκούδι», παρ' ὅλη τὴν περιποίηση καὶ τὰ χάδια ποὺ τῆς κάνουν ὅλοι στὸ σπῖτι, φαίνεται νὰ γίνεταὶ ἀτίθασο. ‘Αντιπαθε τοὺς μαλακοὺς καναπέδες καὶ σπάνια καθόταν στὰ «τσάγια» ποὺ ἔδινε γιὰ τὶς φίλες τῆς ἡ μικρὴ Ντόλλυ, ἡ κυρά του.

—Εἶναι φίλαθλη, ἔλεγαν τὰ κορίτσια.

—Κ' ἡ μαμὰ τὸ ἴδιο λέει γιὰ μένα, πετάχτηκε ἓνα ἀγοροκόριτσο. Προτιμῶ τὸ μπάσκετ ἀπ' τὸ πιάνο.

Εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε τὴν ἐξέλιξη τῆς «Τέτυ - Μπέρυ». Τὴ βλέπετε. Τὸ «ἀρκούδι» εἶναι σήμερα πρωταθλήτρια τοῦ πῖγκ - πὸγκ πιασάν τὸν... γατιῶν τῆς ὑψηλίου...

(Φωτ. Camera Press)

ρέν, ποὺ θρίσκειταὶ στὴν ‘Ελλάδα γιὰ τὸ γύρισμα τῆς νέας ταινίας τοῦ Νεγκουλέσκο «Τὸ παιδί καὶ τὸ δελφίνι». Οἱ φίλοι τῆς θὰ ἔχουν ἄραγε τὴν εὐκαιρία νὰ δοκιμάσουν τὴν μαγειρικὴ τέχνη τῆς ποῦ, ὅπως λένε ὅσοι τὴν γνώρισαν, εἶναι ἐφάμιλλη μὲ τὴν ἔβδομη τέχνη, ποῦ μὲ τόση ἐπιτυχία διακονεῖ ἡ ὁμορφὴ ἰταλίδα στάρ;

Τὶ μαγειρεύει ὁμως ἡ Σοφία; «Πίτσες»!

Εἶναι δὲ οἱ «πίτσες» κάτι πίτες ναπολιτάνικες, μὲ τυρὶ στὸ φούρνο (ὄχι, πρὸς Θεοῦ, τηγανιτό! συμβουλεύει ἡ Σοφία Λωρέν) καὶ ντομάτες καὶ μπόλικο σκορδάκι καὶ ἄλλα πολλὰ μυρωδικά.

Γιατί μπαίνει σ' ὅλην αὐτὴν τὴν ταλαιπωρία ἡ Σοφία Λωρέν; Γιὰ γούστο μόνον;

Γιὰ χάρη τῶν φωτογράφων; «‘Όχι», λέει ἡ ἴδια.

Κυρίως γιατί ἡ κουζίνα εἶναι ὁ παράδεισος μιᾶς σωστῆς γυναῖκας, —κι ὅσο περισσότερη γυναῖκα εἶναι, τόσο ἀγαπáει τὴν κουζίνα τῆς...

(Φωτ. Camera Press)

16

Ο άρρωστος αρχίζει ν' αναπνέει με δυσκολία και πέφτει σε κωματώδη κατάσταση που διαρκεί ως το τέλος. Τεχνητές αναπνοές και καρδιοτονωτικά δεν ωφελούν σε τίποτε, γιατί η νικοτίνη έχει την ιδιότητα να επιδρά κατ' ευνόχιστον στον εγκέφαλο και να παρολύνει τα νεύρα... Θέλω να πω, κ. Χάλσεϋ, πώς ο θάνατος από δηλητηρίαση με νικοτίνη και ο θάνατος από αποπληξία παρουσιάζουν πολλές φορές τα ίδια συμπτώματα.

Μιά έκφραση θυμού και απελπισίας ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Χάλσεϋ. "Εμεινε για λίγο σιωπηλός. Ήταν φανερό πώς ήθελε να ζυγίσει προσεκτικά τον υπαινιγμό του Κάσελμαν πριν αποφασίσει να μιλήσει. Τέλος, κοιτάζοντας ψυχρά τον νεαρό γιατρό, είπε:

—Δεν αμφιβάλλω πώς έχετε σοβαρούς λόγους να ενδιαφέρεστε προσωπικά γι' αυτή την υπόθεση, Κάσελμαν. Άλλα δεν ξέρετε πρόσωπα και πράγματα. Βγάζετε τα πιάτα έξω φρενικά συμπεράσματα, χωρίς να έχετε κανένα βάσιμο στοιχείο. Καταλαβαίνετε το κακό που μπορείτε να κάμετε μ' αυτή σας τη στάση;

Χωρίς να δώσει καιρό στον Μάρκ ν' απαντήσει, συνέχισε με πάθος:

—Ο Φλέτσερ και οι δικοί του δε θα σταματήσουν μπροστά σε τίποτε για να δώσουν στο χέρι τον Φίλ. Για την ώρα, όπως έχουν τα πράγματα, μπορούμε ακόμη να τους αναχαιτίσουμε, γιατί δεν έχουν αρκετά στοιχεία εις βάρος του. "Αν όμως φτάσουν στ' αυτιά τους οι υπαινιγμοί σας—οι εντελώς άσχημοι υπαινιγμοί σας—θα αποχαλινωθούν, θ' αφηνιάσουν.

—Ο Φλέτσερ δεν πρόκειται να μάθει τίποτε από μένα, διαμαρτυρήθηκε ο Μάρκ ξαναμμένος. Μιά έξοχισητική εξέταση όλων των γεγονότων μαζί σας, εδώ στο γραφείο σας, δε μπορεί να βλάψη τον Φίλ... έκτός αν είναι ένοχος. "Αν πάλι οι εικασίες μου αποδειχθούν αβάσιμες, δεν καταλαβαίνω σε τι θα μπορούσαν να επηρεάσουν την τελική έκδοση της υπόθεσής.

—Το βλέπω πώς δεν καταλαβαίνετε. Αυτό είναι το κακό. (Ο έγκυρις του Χάλσεϋ ήταν τώρα πιά έντονος): Ο Φλέτσερ και η σπείρα του δε θα μπορέσουν, βέβαια, ν' αποδείξουν τίποτε

μ' αυτά τα γράμματα που χάθηκαν, αλλά θα έπωφεληθούν απ' την ευκαιρία για να θολώσουν τα νερά. Θα θελήσουν να μάθουν λεπτομέρειες για τη ζωή της Εύας, κάνοντας ερωτήσεις γεμάτες υπονοούμενα. Κ' εμείς δε θα είμαστε σε θέση να τους αντικρούσουμε. "Η μαρτυρία μας για το ήθος μιάς νεκρής θα είναι η μόνη άμυνα μας.

—Μα για σταθίτε... άρχισε ο Μάρκ με ύφος διαλλακτικό.

—Άλλα ο Χάλσεϋ δεν τον άφησε να τελειώσει.

—Κι' αυτή η ιστορία που βγάδετε στη μέση, δημιουργώντας ζήτημα γύρω απ' το θάνατο του δικαστή Λάντμπρουκ—συνέχισε—θα επιβαρύνει τη θέση του Φίλ ακόμη περισσότερο. Ο Φίλ ήταν, βλέπετε, το μόνο πρόσωπο που είχε συμφέρον να πεθάνη ο δικαστής πριν κάνει νέα διαθήκη. Ο Φλέτσερ θα θελήσει να εκμεταλλευθεί αυτό το σημείο... Θα μπορούσαμε, φαντάζομαι, να ζητήσουμε την έκταξη του νεκρού, αν φθάσει το ζήτημα στα δικαστήρια. Νομίζετε πώς, αν πρόκειται πραγματικά για δηλητηρίαση, τα ίχνη θα φαίνονται ακόμη;

—Δεν ξέρω, είπε ο Μάρκ. "Η νικοτίνη είναι οργανική ουσία και πέρασαν από τότε πάνω από δέκα χρόνια. Μπορεί να υπάρχουν ίχνη, μπορεί και όχι. Δεν είμαι σε θέση να σας πω αυτή τη στιγμή.

—Βλέπετε, λοιπόν; "Αν γίνει η έκταξη και δεν βρεθούν ίχνη νικοτίνης, δε θα είναι εύκολο ν' αποδειχθεί ότι ο θάνατος του δικαστή δεν ήταν φυσικός... Δε θα ένοχοποιήσουν, βέβαια, τον Μίναρ, αλλά... Δεν το καταλαβαίνετε κ' εσείς; "Όταν μια φορά σου κολλήσουν μια ρετσινιά, είναι τρομερά δύσκολο ν' απαλλαγής απ' αυτή. Ο Μίναρ θ' αθωωθεί «έλλειψι» έπαρκών στοιχείων, χωρίς όμως να μπορέσουμε εμείς, απ' τη δική μας πλευρά, ν' αποδείξουμε την αθωότητά του. Θα μένουν πάντα μιά αμφιβολία.

—"Η αμφιβολία υπάρχει και τώρα, κ. Χάλσεϋ. Τον σπόρο της τον έριξε ο Φλέτσερ. Κι' αν ακόμη κατορθώσετε ν' ακυρώσει η μήνυση έναντιον του Μίναρ, η σκιά της αμφιβολίας θα τον κληγιάνη σ' όλη του τη ζωή. Ο μόνος τρόπος για να τον απαλλάξουμε απ' αυτήν, είναι να ανακαλύψουμε την αλήθεια.

Το πρόσωπο του Χάλσεϋ σκοτεινίαισε. —Φά πάωμε όλα μας τα μέτρα για να προστατεύσουμε τον Φίλ, είπε με τόνο που δεν επιδεχόταν καμιά αντίρρηση. Προσέξτε, Κάσελμαν, η αχαλίνωτη φαντασία σας μπορεί να γίνει

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

THE ROSEMARY KUTAK

πρόξενος μεγάλης δυστυχίας. "Η δική σας ανάμιξη στην υπόθεση έληξε με το θάνατο της Εύας. Θεωρώ καθήκον μου να σας παρακαλέσω, για το καλό της οικογενείας, να εγκαταλείψετε τις έρευνές σας.

—Δεν αμφιβάλλω πώς θα κάνετε ό,τι χρειάζεται για να προστατεύσετε τα συμφέροντα του Φίλ, αποκρίθηκε ο Μάρκ με θερμότητα. Τί θα γίνει όμως με τον δολοφόνο;

—Αυτό είναι δουλειά της αστυνομίας, είπε ο Χάλσεϋ.

Ο Κάσελμαν σηκώθηκε.

—Όταν ήρθα στο γραφείο σας, κ. Χάλσεϋ, σας είπα πως τρεις ήταν οι λόγοι που με παρακινούν ν' ασχοληθώ μ' αυτή την υπόθεση. "Ακούσατε τους δύο. Ο τρίτος είναι ο πιο σημαντικός. "Αν δεν βρεθεί ο δολοφόνος της Εύας, η φήμη της κλινικής "Ωκλαουν κινδυνεύει. "Όπου, λοιπόν, να μάθω γιατί σκοτώθηκε η Εύα Μίναρ και ποιός την σκότωσε, δεν πρόκειται να εγκαταλείψω τον αγώνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16ο

«Έτσι, λοιπόν. Με πέταξαν έξω κι' από το δυό στρατόπεδα», συλλογιζόταν ο Μάρκ Κάσελμαν καθώς κατέβαινε με το ασανσέρ στο ισόγειο του μεγάρου Μάρβιν Τζόνσον. «Κανείς δε μου δίνει σημασία... μονάχα ο Πότς».

Η ανάμνηση του Πότς και του παράξενου όνειρου του με το αλλόκοτο πουλί, του έφερε τύψεις. Άλλα όχι, δε θα γύριζε στο "Ωκλαουν τώρα. Έπρεπε να δώσει πρώτα λύση στο μυαλό του.

Τα γράμματα, η εξαφάνισή τους, η σχέση ανάμεσα στα δύο εγκλήματα—δω το οικοδόμημά του είχε καταρρεύσει με μια τόσο απλή εξέγηση. Δεν του έμενε τίποτε πια—μονάχα ένας φοβερός κεφαλόπονος και μια λιγούρα στο στομάχι. Διόλου παράξενο. Ήταν περασμένη μία και δεν είχε βάλει τίποτε στο στόμα του απ' το πρωί.

Είθε ένα εστιατόριο στη γωνία του δρόμου. Μπήκε, κάθισε σ' ένα σκαμνί του μπάρ και παράγγειλε κάτι, μ' όλο που δεν είχε όρεξη να φά. Το κεφάλι του πονούσε αφάνταστα, σ' αν του τριβέλιζε κάποιος το μυαλό μ' ένα αιχμηρό εργαλείο.

Εκείνο που έπρεπε να κάνει ήταν να παύση

για λίγο να σκέπτεται την υπόθεση Μίναρ—να τη βγάλει ολότελα απ' το νου του—και να συγκεντρώσει την προσοχή του σε κάτι άλλο.

Με βλέμμα αψηχημένο άρχισε να παρακολουθεί την κοπέλα του μπάρ που ετοίμαζε μια παραγγελία. Σ' ένα μακρουλό γυάλινο δισκάκι η κοπέλα έβαλε πρώτα μια μπιανάνα χωρισμένη στα δύο: έπειτα, ανάμεσα στα δυο κομμάτια, έβαλε δυό βουγαλάκια παγωτό—φράουλα και σοκολάτα—έπάνω στο ένα βουγαλάκι έριξε κρέμα σοκολάτα και στ' άλλο σαντιγύ. Με μεγάλη επιμέλεια, περιέχυνε όλο το συγκρότημα με μπόλικο κοπανισμένο καρύδι και το στόλισε με κεράσια εδώ κ' εκεί. Έσπρωξε έπειτα το άριστο γημά της πάνω στον πάγκο ως την άλλη άκρη του μπάρ, όπου το παρέλαβε μια σερβιτόρα και εξαφανίστηκε. Ο Μάρκ αναρωτήθηκε με θαυμασμό για ποιών να προωριζόταν ο περίφημος αυτός δίσκος.

«Σίγουρα για μια γυναίκα» αποφάσισε. Καμιά μεσόκοπη που οι πλουσίες καμπύλες της θα μαρτυρούν πώς δεν σκοτίζεται για θερμίδες και για σιλουέτες. Θα φοράει ένα κόκκινο μπλουζάκι από ζωρζέτα κ' ένα μικρό καπέλλο με δέλο». Το δημιούργημα αυτό της φαντασίας του τον διασκέδαζε. Τώρα πιά ήταν βέβαιος πώς η γυναίκα αυτή καθότανε σ' ένα τραπέζακι στο πίσω μέρος του καταστήματος κ' έτρωγε λαίμαργα κρέμες, σοκολάτες και σαντιγύ γλείφοντας τα χείλη.

Άλλα όχι, στη ζωή όλα γίνονται ανάποδα. Κι' αφού, κανονικά, μάλλον μια γυναίκα θάπρεπε να είχε παραγγείλει την μπιανάνα με το παγωτό, στην πραγματικότητα θα το είχε παραγγείλει σίγουρα ένας άντρας. Ένας συντηρητικός, μικροκαμωμένος άντρας με ματογυάλια, που είχε κρυφή αδυναμία στις λιχουδιές.

«"Η γυναίκα με το κόκκινο μπλουζάκι» ή «Ο άνθρωπος με τα ματογυάλια»—δε βάταν άσχημος τίτλος για αστυνομικό μυθιστόρημα, σκέφτηκε ο Μάρκ, καθώς η κοπέλα του μπάρ τον πλησίαζε για να του δώσει τον δίσκο. Και συμπλήρωσε την σκέψη του γελώντας από μέσα του: «Τί να γίνει; Θα μείνει κι αυτό άλυτο μυστήριο, όπως η εξαφάνιση της σμαραγδένιας καρφίτσας της θείας Σοφίας».

Στο άνωματόν, το κατάστημα είχε κάπως αδειάσει κι ο Κάσελμαν πήρε τον καφέ του και κάθισε σ' ένα κοντινό τραπέζακι. Άνιψε ένα τσιγάρο και ξαναρχισε να σκέπτεται την υπόθεση Μίναρ. Τώρα μπορούσε να την εξετάσει πιο νηφάλια.

«Αν πάρη κανείς όλα τα σημεία της ένα-ένα, σκέφτηκε, θα μπορούσε να τα εξηγήσει ως τυχαία περιστατικά, ως συμπτώσεις. Συγκεκριμένα όμως όλα μαζί, δεν μπορούν ν' αποδοθούν στην τύχη και να αγνοηθούν. "Η δολοφονία της Εύας, η δολοφονία του Κράιν, τα χαμένα γράμματα, η κ. Χ. ο θάνατος του Λάντμπρουκ (έναν θάνατος που συμπίπτει ακριβώς με την εποχή που ο δικαστής αποφασίζει ν' αλλάξει τη διαθήκη του) και η άμεση σχέση του με την ψυχολογία της Εύας... όλα αυτά πρέπει να κρύβουν κάτι. Άλλα τί;»

Φέρνοντας στο νου του τα πρόσωπα του δράματος, ο Μάρκ τα φαντάστηκε στροβιλιζόμενα μπροστά του σ' έναν τρελό χορό. Ένας απ' αυτούς τους ανθρώπους ήταν ο δολοφόνος! Ποιός όμως; Όλοι μαζί σχημάτισαν έναν κύκλο γύρω του κι ο Μάρκ άρχισε τη μακάβρια επιθεώρησή του. Είθε νοερά τον Σκότ, τον άνθρωπο με τις παρωπίδες, τον τυφλωμένο απ' τη φανταστική αφοσίωση στην αδελφή του· είθε τη Μάντ, τη χάρτινη κούκλα, να γυρίζει τ' όμορφο κεφάλι της και να τον κοιτάζει καθώς περνούσε από μπροστά του τον Χάλσεϋ, να τον κεραυνοβολή με το έταστικό βλέμμα των πονηρών ματιών του... Νά η Σίσου—ο δόν Κιχάτης με το γε-

λοίο πρόσωπο και τη φλογερή ψυχή. Και η Μπάρμπαρα, η απλή και ίσορροπημένη γυναίκα. Και πίσω της ο άντρας της, ο Φίλ, το μεγάλο αίνιγμα... Και στο κέντρο του κύκλου που σχημάτιζαν όλοι αυτοί οι άνθρωποι που στροβιλιζόνταν, άχνουφινόντανε μια άορατη μορφή—η μορφή της Εύας. Γύρω απ' αυτήν είχε στηθεί ο εξαλλος χορός.

Ο Μάρκ προσπάθησε να φανταστεί την Εύα, να σχηματίσει την εικόνα της συναρμολογώντας ένα-ένα τα κομματάκια που είχε μαζέψει εδώ εκεί. Άλλα η τα κομματάκια δεν ταίριαζαν το ένα με το άλλο, ή έλειπαν μερικά. Το κλειδί σε αυτή την υπόθεση ήταν η προσωπικότητα της Εύας και όλα είχε ακούσει γι' αυτήν ο Μάρκ ήταν άοριστα και αντίφατικά. Προσπάθησε να συλλάβει τη μορφή της μέσ' από τη θύμηση εκείνων που την είχαν γνωρίσει πριν από χρόνια. Άλλα ο καθένας απ' αυτούς την έβλεπε διαφορετικά. Ο καθένας την έβλεπε όπως ήθελε να τη δώ—αφοσιωμένη αδελφή, σύζυγο, κόρη φανατική ιδεολόγο, γυναίκα με κρυφή έρωτική ζωή, σειρήνα που ξελογιάζει τον άντρα της καλύτερης φίλης της, έρωμένη του Κράιν.

Ένα μόνο ήταν βέβαιο. "Η Εύα είχε βρεθεί σ' ένα τρομερό αδιέξοδο—ένα αδιέξοδο που είχε

γίνει αίτια να χάσει πρώτα τα λογικά της και, τέλος, τη ζωή της. Τόσο η προσωπικότητα της Εύας, όσο και η αίτια της δυστυχίας της ήταν θαυμάσια κρυμμένες κάτω απ' το πυκνό πέπλο δέκα δολοφονιών χρόνων. Άλλα και κάποιος άλλος είχε βρεθεί μπλεγμένος μαζί της τότε. Κάποιος που γνώριζε το παρελθόν. Και μ' αυτόν τον κάποιον ο Μάρκ είχε μιλήσει.

«Αν η Εύα είχε γράψει εκείνα τα γράμματα, ο άντρας της δεν ήταν ο μόνος που είχε ένα κίνητρο για να σκοτώσει τον Κράιν. Στην αρχή μάλιστα ο νους του Μάρκ είχε πάει στον Σκότ. Τώρα όμως έβλεπε πώς το πεδίο ήταν ακόμη πιο ευρύ. Γιατί, αν η Εύα είχε προσπαθήσει να πείσει στα δίκτυα της τον Φρέντυ Χάμπερ και άγαπούσε τον Κράιν, ασφαλώς θα είχε κι άλλες έρωτικές περιπέτειες... Κι' ο Τζέφ Χάλσεϋ θα μπορούσε να είναι ένας απ' τους έραστές της... Όλες οι εικασίες αυτές ξεκινούσαν απ' το ήθος και τον χαρακτήρα της Εύας. Εκεί ήταν το μεγάλο έρωτηματικό.

Όστόσο, υπήρχε ένα σημείο θετικό. Το πρόσωπο που είχε γράψει εκείνα τα γράμματα στον Χάλ ήταν πιθανότατα το ίδιο με την γόρσα που είχε πάρει τα μυαλά του Φρέντυ. Άρα η Σίσου Χάμπερ ήξερε ποιά ήταν η κ. Χ.

«Αν η Σίσου ήθελε να κάνει τη μυστηριώδη

Εικονογράφησης Χρ. Κουσέντου

Πήρε τον αριθμό της Σίσου...

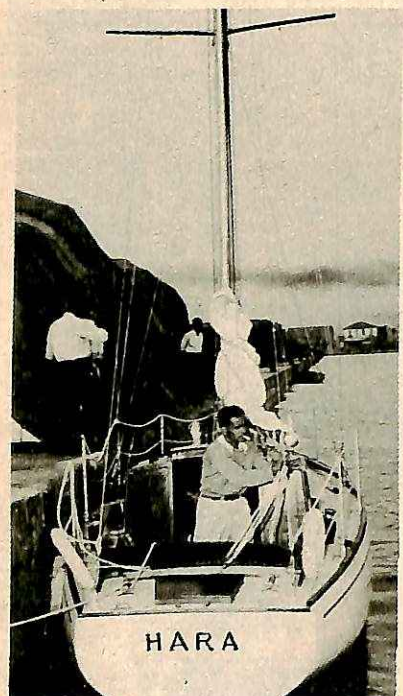
με τις σιωπές και τις υπεκφυγές της, δικαιώματός της, στον καιρό η Εύα ζούσε ακόμη. Άλλα τώρα είχε γίνει ένα εγκλημα και ο καιρός της σιωπής είχε περάσει. Ο Μάρκ ήπιε την τελευταία γουλιά του καφέ του και προχώρησε στο βάθος του καταστήματος όπου ήταν το τηλέφωνο.

Πήρε τον αριθμό της Σίσου. Σε λίγο, μια άεστη φωνή απ' την άλλη άκρη του σύρματος του είπε πώς ναι, εκεί ήταν το σπίτι της κ. Χάμπερ, αλλά η κυρία ήταν απασχολημένη. Θάθελε ο κύριος ν' αφήσει κανένα μήνυμα;

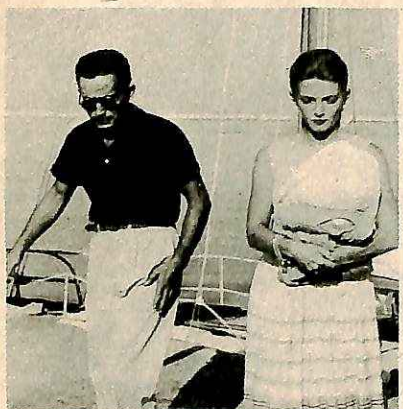
—Εδώ ο γιατρός Κάσελμαν, είπε ο Μάρκ. Ρωτήστε, παρακαλώ, την κ. Χάμπερ αν θα μπορούσα να τη δω σήμερα τ' απόγευμα.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Εδω κι' Εκει

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΣΚΑΦΟΣ «Χαρά» του Γεωργίου στα ελληνικά νερά, έπειτα από 80 ημερών πάλι με τα κύματα του Ατλαντικού ωκεανού.

Ο ΣΑΒΒΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ και η νεαρή Αμερικανίδα σύζυγός του μετά τον εκπληκτικό άθλο τους, τόν διάπλου του Ατλαντικού με μικρό κότερο, όκτώ μέτρων μήκους.

● **ΕΝΑΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ** τής Λογικής προσπαθεί να διδάξη στο γιό του τις αρχές τής καθαρής σκέψης και τήν ανάγκη τής ακριβολογίας. Του δείχνει το ρολόι του τοίχου που μόλις έκτύπησε τήν ώρα.

—Και τώρα, τόν έρωτά, εάν πάρω ένα σφυρί και σπάσω το ρολόι, θα μπορούσαν να με συλλάβουν με τήν κατηγορία ότι έκτόττωσα τόν χρόνον;

—Όχι, απάντησε ο μικρός αδιάτακτως. Γιατί πρόκειται περί αυτοαμύνης.

—Ο καθηγγητής συνωφρυσθή.
—Πώς τō φαντάζεσαι αυτό;
—Γιατί τō ρολόι έκτύπησε πρώτο...

● **ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ** κλαίει απαρηγόρητα.

—Γιατί κλαίς, μικρέ μου; τō ρώτησε συγκινημένη μιά κυρία.

—Η μαμά είναι πολύ κακιά, είπε τō παιδάκι, ανάμεσα σε δύο λυγμούς. Έπνιξε δύο γατάκια.

—Καημένο, παιδάκι. Κ' εσύ τὰ ήθελες, βέβαια...

—Όχι, όχι, κυρία. Ήθελα να τὰ πνίξω εγώ.

● **Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ** Τζαίμς Ούιτσερ εξώδευε πολύ περισσότερα από όσα είχε. Αποτέλεσμα ήταν ότι τόν κυνηγούσαν οι πιστωτάι του. Ή εμφάνισή των δεν τόν ένωχλούσε καθόλου και τούς έδεχτο με μεγάλην έγκαρδιότητα.

Μιά φορά, ένας επίμονος πιστωτής ήλθε να εισπράξη ένα γραμμάτιο. Ο Τζαίμς δεν έπληρωσε μὲν τὸ γραμμάτιο, άλλα τὸυ προσέφερε σαμπάνια.

—Μὰ ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ πληρώσης τὴν χρέη σου, πὼς μπορεῖς νὰ πίνης σαμπάνια;

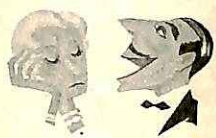
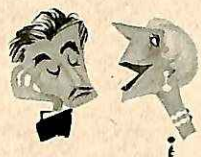
—Άδικα ἐκνευρίζεις, τὸυ ἀπάντησε ὁ Τζαίμς. Οὔτε αὐτὴ τὴν ἔχω πληρώσει.

● **Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ** προϊστάμενος ρωτὰ τὸν ὑποψήφιο ὑπάλληλο:

—Καπνίζετε;
—Όχι.
—Πίνετε;
—Όχι.
—Τότε, λοιπόν, θὰ περνάτε τὸν καιρὸ σας με κοριτσιίστικες συντροφιές.

—Ο νεαρὸς κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.
—Άστε, λοιπόν, δὲν ἔχετε κανένα ἐλάττωμα;

—Ω, ἔχω! Λέω ψέματα...

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ... Συχνὰ συμβαίνει νὰ λένε, ὅταν φθάνη τὸ φθινόπωρο, ὅτι «δὲν κατάλαβαν» τὸ καλοκαίρι ποῦ πέρασε. Ἐφ'ετος δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ἔχουν τέτιο παράπονο. Ἀναφε ἡ ἀσφαλτος καὶ ἔβρεχε φλόγες ὁ πυρῶμενος οὐρανός, καὶ μόνον ἡ νύκτα προσέφερε κάποια ἀνακούφιση στοὺς ταλαιπωρημένους Ἀθηναίους. Ἡ ἐφετεινὴ χρονιά τοποθέτησε λαμπρὲς βάσεις σὲ ὅσους πωλοῦν «αἶρ κοντίσιονίγκ», μηχανήματα ψύξεως... Τὴν ἀνοιξὴ τοῦ χρόνου, νὰ ἀρχίσουν ἀπὸ νωρὶς νὰ λένε ἀπλῶς: «Καλοκαίρι φθάνει... θυμῶστε τί τραβήξατε πέρυσι;» καὶ θὰ πωλοῦν ἑκατοντάδες ἀπὸ αὐτὰ τὰ σωτήρια μηχανήματα... Ἡ Ἰσπανικὸ ἀνέκδοτο... Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τζὼν Σμιθ, Ἀμερικανοὶ περιηγηταί, φθάνουν στὴ Σεβίλλη, παίρνουν θέση στὴν ἀρένα καὶ παρακολουθοῦν τὴν πρώτη τους ταυρομαχία μετὰ μέγαλο ἐνδιαφέρον. Κόσμος, μουσικὲς, παρέλαση τῶν τορέρο, ἐμφάνιση τοῦ ταύρου, πρώτες ἀψιμαχίες, παρουσίαση τῶν «επικαντόρ», τοποθέτηση τῶν βελῶν ἐπάνω στὸν μανιασμένο ταῦρο, ἐμφάνιση τοῦ τορεαντόρ, μονομαχία κλασσικῆς μορφῆς μεταξύ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ζώου, νίκη τοῦ τορεαντόρ, θάνατος τοῦ ζώου. Τελειώνει ἡ πρώτη κορίντα, παίρνουν τὸν ταῦρο, ξαναρχίζει ἡ παρέλαση, ἐμφανίζεται πάλι ἡ μουσικὴ καὶ σηκώνεται ὁ κ. Σμιθ: «Πάμε, λέει στὴν κ. Σμιθ, χρυσό μου, ἔδω ἤρθαμε...» Ἡ Ὁρισμοί... Ραδιόφωνο: Εἶναι ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν τίποτε νὰ πουν, ποὺ τὸ λένε βαρετὰ σὲ ἄλλους ποὺ δὲν τοὺς ἀκούνε... Ἡ Τί χαρά!... Τὰ καπέλλα τοῦ 1956—57 εἶναι, ἀν μὴν μπορῇ κανεὶς νὰ τὸ πιστέψῃ, ἀσχημότερα ἀπὸ τὰ περυσινὰ. Κουβαδάκια φουντωτὰ ἀναποδογυρισμένα, καπακάνουν ὡς τὰ φρύδια καὶ ἀσχημίζουν τὰ ωραιότερα μαννεκέν... Καταλαβαίνει κανεὶς τί θὰ ἐμφανίσουν, ἐὰν τολμήσουν νὰ τὰ φορτωθοῦν οἱ ἄλλες... Ἡ Ἰνστιτούτα, προισοχή!... Εἶδαμε ἀπὸ κοντὰ, καὶ κοιτάξαμε μετὰ ἐνδιαφέρον τὴν κ. Σάββα Γεωργίου, ἡ ὁποία, ὅπως ξέρετε, εἶχε περάσει τρεῖς μῆνες στὸν ὠκεανὸ, χωρὶς ἄλλη σκιά ἢ προστασία ἀπὸ τὸ καπρίτσιο ἐνὸς μικροσκοπικοῦ πανιοῦ. Ὁλη μέρα στὸν ἥλιο, πλῆσιμο, φυσικά, με νερὸ θαλάσσης, ἀέρας, βοῶντες, δουλειὰ καὶ κούραση. Λοιπόν, εἶχε ἕνα δέριμα ὠραιότατο, ἀπαλὸ, δροσερὸ, καὶ μόλις χρυσωμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο... Ἡ Τελευταῖο ἀνέκδοτο: Ἐρωτῶν τὸν κ. Νυτεν: — Ἐσεῖς πιστεύετε ὅτι κατοικεῖται ὁ Ἄρης; — Νόου! ἀπαντὰ ψυχρὰ! θὰ εἴχαμε ἀποικίαι... Ρωτοῦν τὸν κ. Αἰζενχάουερ: — Ἀδύνατον! θὰ μὲν εἶχαν ζητήσει οικονομικὴ βοήθεια... Ρωτοῦν τὸν στρατάρχη Τίτο: — Δὲν φαντάζομαι... Θὰ μὲ εἶχαν προσκαλέσει... Καὶ ρωτοῦν καὶ τὸν κ. Καραμνίλη Ἀσφαλῶς ὀχι... Θὰ μὲ εἶχε προτείνει ὁ κ. Κασσιμάτης νὰ πάη...

444

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΣΚΟΒΟΛΙΑΣ, στοὺς τελευταίους Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Ἑλσίνκι, ἡ Ρωσίδα Νίνα Πονομάρεβα, κατηγορήθηκε ὅτι ἔκλεψε πέντε καπελλάκια ἀπὸ ἕνα κατάστημα τοῦ Λονδίνου. Οἱ ἀρχὲς θέλησαν νὰ τὴν συλλάβουν, ἀλλ' ἐκεῖνη ἐξαφανίστηκε. Ἡ Πονομάρεβα εἶχε μεταβῇ στὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ μετὰσχη στὴν συνάντηση ἀθλητισμοῦ στίβου ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν Ἀγγλίας—Ρωσίας. Σὲ ἐνδειξη διαμαρτυρίας γιὰ τὴν κατηγορία ἐναντίον τῆς Ρωσίδος πρωταθλητρίδας, ὁλόκληρη ἡ ρωσικὴ ὁμάς ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα καὶ οἱ ἀγῶνες ματαιώθηκαν.

■ **ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ** παντρεύτηκε πρὸ ἡμερῶν ὁ στρατιώτης Ντανιέλ Μέρλ, σωφὲρ τοῦ συναγματοῦρχου Κάτε. Ὁ συναγματοῦρχος ὀχι μόνον παρεῖρεθη στὴν τελετὴ, ἀλλὰ ἀδήγησε ὁ ἴδιος τοὺς νεονύμφους στὸ σπίτι τους μετὰ τὸ αὐτοκίνητό του.

● **Ο ΝΕΑΡΟΣ** ρωτὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του:

—Ἀγάπη μου, εἶμαι ὁ πρῶτος ἀνδρας ποὺ φίλησες;

—Οὐόλλισα, ἀπαντὰ ἡ νεαρὴ Ἀμερικανίδα. Πρὶν προχωρήσουμε, θὰ ήθελα νὰ σοὺ κάμω μερικὲς ἐρωτήσεις: Ἔρεῖς ὅτι ὁ πατέρας μου εἶναι πολυεκατομμυριούχος καὶ ὅτι εἶμαι ἡ μόνη κληρονόμος του; Ἔρεῖς ἐπίσης ὅτι ἔχω δικά μου τρία ἑκατομμύρια λίρες;

—Ναί.
—Τότε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ λὲς ἀνοσιές. Τί θὰ ἄλλαξε ἂν εἶχα φίλησει καὶ χίλιους ἄλλους πρὶν ἀπὸ σένα;

● **ΕΝΑΣ** γκάγκστερ μπαίνει σὲ ἕνα ἐστιατόριο τοῦ Κάνσας Σίτυ καὶ ἀρχίζει μιά πολὺ σύντομη καὶ εὐγενικὴ εἰδοποίηση:

—Κύριε καὶ κύριοι, ὅποιος ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ βῇ ἀπὸ δῶ ζωντανός, παρακαλεῖται νὰ σηκώσῃ τὰ χέρια του.

● **ΕΝΑΣ** ἀστρνομικός, περνώντας ἀπὸ μιά γέφυρα, ἀντιλαμβάνεται κάποιον ποὺ εἶναι ἔτοιμος νὰ αὐτοκτονήσῃ πέφτοντας στὸ ποτάμι.

—Στάσου, φίλε, τοῦ λέει. Ἄν πέσης, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πῶ κ' ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ σώσω καὶ ὕστερα, περιμένοντας τὸ αὐτοκίνητο τῶν πρώτων βοηθειῶν, εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ ἀρπάξωμε καμμιὰ πνευμονία καὶ νὰ πεθάνουμε. Σὰν καλὸ παιδί ποὺ εἶσαι, λοιπόν, πήγαῖνε στὸ σπίτι σου καὶ κρεμάσου μοναχός σου.

● **ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ** πλησιάζει τὸ μικρὸ ἀδελφάκι τῆς ποὺ τρώγει καραμέλλες καὶ τοῦ ζητὰ μία.

—Όχι, ἀπαντὰ ὁ μικρός. Θὰ σοὺ χαλάσουν τὰ δόντια.

—Ἐσὺ δὲμὸς τρώς.

—Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ χαλάσουν καὶ τὰ δικά σου.

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ἀνωφερείας αὐτοκινήτων τῆς Πάρνηθος Πέτρος Νομικός, ποὺ ἐπέτυχε νέον ἑλληνικὸν ρεκόρ, τραυματίστηκε σοβαρὰ, ἀμέσως μετὰ τὸν τερματισμό, τὴν στιγμή ποὺ προσπάθησε νὰ φρενάρῃ. Τὸ αὐτοκίνητό του, μιά «Ζάγκουαρ», ἀνετράπη καὶ ὁ νικητὴς τοῦ ἀγῶνος τραυματισμένος ἀρκετὰ σοβαρὰ μετεφέρθη σὲ νοσοκομεῖο τῆς Ἀθήνας.

● **Σ' ΕΝΑ** κέντρο τοῦ Μπιρλίτζ, ἕνα ἀδέξιο γκαρσόνι ἀναποδογύρισε ἕνα ποτήρι γεμάτο ποτὸ ἐπάνω στὸ φῶμα μιάς πελάτισσας. Αὐτὴ ἀμέσως ἔβαλε τίς φωνές. Ὑστερα ἠσύχασε λίγακι.

—Ἐλπίζω, εἶπε, νὰ μὴ λεκιάξῃ. Τὸ γκαρσόνι ποὺ ἦταν ἀπρόσεκτο, ἀλλὰ καὶ προικισμένο μετὰ προσόντα διπλωμάτου, τὴν καθησυχάσε.

● **ΜΙΑ ΒΕΝΤΕΤΤΑ** τοῦ Χόλλυγουντ παντρεύτηκε γιὰ πέμπτη φορὰ. Τῶρα ἐδιόδεξε ἕναν Ἰσπανὸ ποὺ φαίνεται πρελὰ ἐρωτευμένος μαζί της.

—Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες μιά φίλη τῆς τὴν ρωτᾷ:

—Λοιπόν, πὼς σοὺ φαίνεται ὁ καινούργιος σου ἄντρας;

—Ἀξιολάτρευτος!
—Ἀλήθεια;
—Βεβαίως. Ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς θὰ παντεύωμαι μόνον μετὰ Ἰσπανούς!

ΤΙ ΛΕΝΕ:

Ἡ γυναικεία διαίσθηση εἶναι κάτι ποὺ κάνει τὴ γυναῖκα νὰ νομίζῃ πὼς ἔχει δίκιο, ἀκόμη κι ὅταν ἔχῃ ὀδικο.

Ἐλλιοτ Λῶρενς

Τὰ χρόνια ποὺ ἀφαιρεῖ μιά γυναῖκα ἀπ' τὴν ἡλικία τῆς δὲν πᾶνε χαμένα: Τὰ προσθέτει στὴν ἡλικία ἄλλων γυναικῶν.

Οὐώρρεν Χάμμερ

Ὁ ἅγιος εἶναι πλούσιος χωρὶς περιουσία. Τὰ κατέχει ὅλα καὶ τίποτε δὲν τὸν κατέχει.

Ἀραβικὴ παροιμία

Η ΕΦΕΤΕΙΝΗ ΝΙΚΗΤΡΙΑ τοῦ πρωταθλήματος τένις Ἀνατολικῆς Μεσογείου Ἐντα Μπούτινγκ.

Pin Kίρμπυ

23

Pin Kίρμπυ

24

Η Ζωή μας

... τώρα αρχίζει να τονίζεται σε ρυθμούς απαλότερους, με κάτι σύννεφα στ' ανοικτά της Σαλαμίνας, με κάτι φύλλα που τ'α παίρνει ο άνεμος, με κάτι νέες αγάπες που προσπαθούν να στηλωθούν πριν φτάση ή βαρυχειμωνιά.

• Φθινόπωρο, και μ' όλη την διακριτικότητα, αλλά και με τον ενθουσιασμό που τους υποδεχθήκαμε την Άνοιξη, αποχαιρετούμε —πρόσκαιρα, ελπίζω— καλή μου φίλη, τους Γυμνούς σας Όμους. Θα τους καλύψουν και πάλι τα ταγιέρ, οι γούνες, τα παλτά, —και μόνον στις βραδινές σας εξόδους πλέον θα λάμπουν, άσπροι ξανά, χειμερινοί, στα φώτα των χορών και των δεξιώσεων. Ήσαν, πάντως, κι αυτό το καλοκαίρι, πανδασία αισθητική τα πλούσια περιθώρια της περιβολής σας, που όλο λυτρώνεται, όσο προχωρεί ο καιρός, και πάλι να συναντήση τα κλασικά της πρότυπα: τις Καρυατίδες, την Αφροδίτη της Μήλου, τις Μαντόνες του Ροϋμπενς και του Ραφαήλ. Κι αν η στήλη αυτή δεν φοβότανε μήπως συνθλιβή από καμμιάν ομοβροντία μερμηρισμών προελεύσεως «Λυκόδρουσης» ή Ζαχαρατόπου θα έδημοσίευε δολέπληρο το Εικοσάπτυχο του Γυναικείου Κορμού που μας προσφέρει η «Αίρ Φράνς» σε κείνην την, καταπληκτικής καλαισθησίας, έκδοση της «Επιθεωρήσεως» της, την αφιερωμένη στο Κύλισμα του Καιρού. Ό Γκόγια και ο Ματίς, ο Ντελακρουά κι ο Μοντλιάνι, ο Φουκέ και ο Γκομέρ, και οι «Πολύ Πλούσιες Ώρες του Δουκάς ντε Μπερϋ», και η Δούκισσα ντε Βιλλάρ με την αδελφή της Γκαμπριέλ ντ' Εστρέ στο λουτρό (τί χάση, τί χιούμορ, τί φως έχει αυτή η Σχολή του Φονταίνεμπλώ του 17ου αιώνας!) και, ολοσέληνη, γλυκυτότη, παρθενικόωτατη, η Αγία Άγαθη του Λουίβι φέρνοντας σε διακοπότητα την ανατομική προσφορά της στην λατρεία του Ίησού...

Περιοριζόμαστε στον Πικάσσό, καλή μου φίλη. "Όχι γιατί είναι ο ώραιότερος, μά γιατί είναι ο... άθωότερος —στην γραμμική του απλότητα. Μέχρις ότου μας ξαναφέρετε η ίδια, κοντά μας, ανάγλυφη, την πλούσια όπτασία, σε μιάν άκρογιαλιά, ένα πρωί, ξανά, του χρόνου το καλοκαίρι...

• Του χρόνου το καλοκαίρι... Πού θα ήμαστε άραγε, πώς θα ήμασταν, τί θα έχη μεσολαδήσει: ως την περιέργη εκείνη μέρα, τη ζεστή, που το άλμυρό νερό θ' άρχισή ξανά να στέλνη μιά κλήση επιτακτική, που το κορμί ξανά θ' άρχισή να γιορτάζει τις πανσελήνους στις άμμουδιές και στα μουράγια των νησιών θ' αντιλαλούνε οι σκοποί του Μάνου Χατζηδάκης;

• Τί θα μάς δώση άραγε και τούτο το δεκάμηνο ο Μάνος Χατζηδάκης; Ώς τώρα, έρχεται πρώτος σε παραγωγή, αλλά και πρώτος σε ποιότητα, γιατί έχει βρή το μυστικό ν' άντλή συνεχώς από την πλούσια έλληνική πραγματικότητα, και να υφαίνει μέσα στην μουσική του όλον τον κραδασμό της ζωής, —είτε για την «Μήδεια» πρόκειται, είτε για την «Λατέρνα». Θα μπορούσε να είναι πάντα έτσι πρωτότυπος και να βασίζεται στην ηχηρά έμπνευση, χωρίς να καταφύγει στην ρουτίνα; Ή μήπως κι αυτή η ίδια η ρουτίνα γίνη έμπνευστική; Ό Μότσαρτ, μην το λησμονούμε, πετύχαινε τις καλύτερες μελωδίες του ρίχνοντας τα ζάρια.

• Ό καημένος ο Μότσαρτ! "Αν ζούσε σήμερα, πόσο θα είχαν άποιοινηθί τα μουσικοποιητικά του προβλήματα. Στις ώρες της τεμπελίας του ή της συνθετικής του λειψυδρίας, θα είχε έμπρός του ένα σατανικό ηλεκτρονικό μηχάνημα που το λένε «Βέρθα» και που μπορεί να παράγη 1.000 μουσικούς σκοπούς την ώρα ή ένα σύνολο 10.000.000.000 μουσικών παραλλαγών, άρκετών, δηλαδή, για να καλύψουν σε μιά μέρα τις ανάγκες δωδεκάδων γενεών.

Πού είναι τώρα εκείνη η γυναίκα των ποιητών μας, άπου ήταν πιασμένη για την μουσική; Θα χόρταινε και, φυσικά, θα πέθαινε, γιατί δεν είχε πιά τί να ζητά...

Index

• Ο ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΩ έδέχθη-κε μιά μέρα την έπίσκεψη ενός νεαρού συγγραφέα που του έ-ζητήσε συμβουλές.
—Νά διαβάσετε. Νά διαβάζε-τε πολύ, του είπε. Ύπάρχουν τόσες νέες ιδέες στα παλιά βι-βλία.

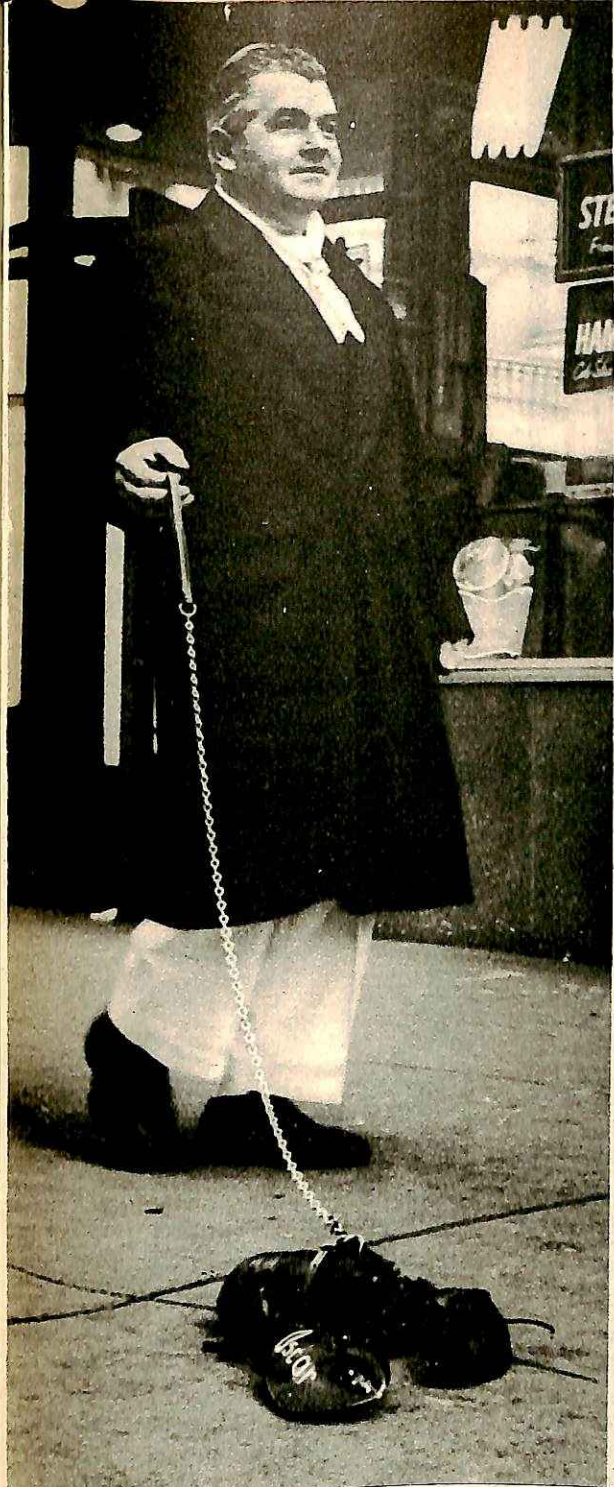
• Ο ΜΙΚΡΟΣ ζυγνά την ήμέ-ρα των γενεθλίων του και ρω-τά την μαμά του:
—Μαμά, δεν είναι καλύτερα νά μου φτιάξης ένένα τούρτε-με ένα μόνο κερί, αντί μιά τούρ-τα με ένένεα κεριά;

ΔΥΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ από τα έγκαίνια της Έκθέσεως των «Έκδόσεων Ά. θηνών» στην αίθουσα του Συνδέσμου Βιομηχάνων (Ξενοφώντος 5), όπου εκτίθενται τα δύο πρώτα βιβλία του νέου αυτού έκδοτικού οργανισμού «Μα- νοηλή Πανσέληνος, ο ζωγράφος του Άγίου Όρους» και «Βυζαντινά Μνημεία Άττικής και Βοιωτίας», καθώς και δολέπληρη ή σειρά των σχε- δίων, των αντίγραφων, καθώς και ή μέθοδος έκτυπώσεως. Τόν «Πανσέ- ληνο» συνδεύει έκτενές εισηγητικό κείμενο του καθηγητού κ. Α. Ευγγο- πούλου. Τα «Μνημεία» επιμελείται ο έφορος αρχαιοτήτων κ. Μ. Χατζηδάκης

ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΩΝ Α. Α. Μ. Μ. ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ έγιναν τα έγκαίνια της στοάς του Άττάλου. Διακρίνεται ο διευθυντής της άμερικανικής Σχολής Κλασικών Σπουδών κ Κάσκυ υποδεχόμενος τούς "Ανακτας πρό της τελέ- σεως του αγιασμού. Μεταξύ των όμιλητών, κατά την τελετήν, ήσαν ο διευ- θυτής των άνασκαφών κ. Τόμσον, ο δήμαρχος κ. Κατσώτας, ο έπιτε- τραμμένος των Η.Π.Α. κ. Θέροστον και ο κ. Κάναντεϋ, ο όποιος ανέγνω- σε μήνυμα του κ. Άϊζενχάουερ, του όποιου ήτο προσωπικός άπεσταλμένος

ΕΝΑΣ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΑΣΤΑΚΟΣ ΕΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗΝ ... ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ!

και κόβει βόλτες στη Ν. Υόρκη με το άφεντικό του

Ο Τέντ Μίλλερ, αρχιμάγειρος σ' ένα έ- στιατόριο της Νέας Υόρκης, δεν πολυ- χάνει τους σκύλους, τους γάτους και τ' άλλα οικιακά ζώα, άς την ήμέρα που τοϋ- στείλαν άπ' το Μαίην τόν «Όσκαρ» —έναν τεράστιο άστακό— που ζύγιζε πάνω άπό μιά- μισο όκά: Ό Μίλλερ κοίταξε τόν άστακό, ο άστακός κοίταξε τόν Μίλλερ, κι' άπό κεί- νη τη στιγμή άναπτύχθηκε άνάμεσά τους μιά

ώραία φίλια... Ό "Όσκαρ άκούει στ' όνομά του, τρώει άπ' το χέρι του Μίλλερ χωρίς να τοϋ... τρώη και το χέρι, και κάθε τόσο ο Μίλλερ τόν θιάζει περίπατο έξω άπ' το έ- στιατόριο, στα πεζοδρόμια της Ν. Υόρκης, πρός μεγάλη κατάπληξη των πεζών. Όταν οι περίεργοι ρωτούν τόν Μίλλερ γιατί θιά- ζει τόν άστακό περίπατο, εκείνος έχει έτοιμη την άπάντηση: «Είμαστε φίλοι! Κι έλλωστε είναι πιά πολύ μεγάλος για... μαγειρέμα...»

«ΔΗΜΙΟΣ ΚΑΙ ΘΥΜΑ», ο άρχιμάγειρος Τέντ Μίλλερ και ο «ήλικιωμένος» άστακός του Όσκαρ, βγαίνουν συχνά μαζί περίπατο στους κεντρικούς δρό- μους της Νέας Υόρκης. Ό "Όσκαρ έχει μάθει να ποζάρη μπροστά στο φακό των φωτογράφων, να σέβεται τις κυρίες και να τρώη την ώρα του συσσιτίου.

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΑ δάκρυα δεν στεγνώνουν τόσο γρήγορα. Κ' έχουν...

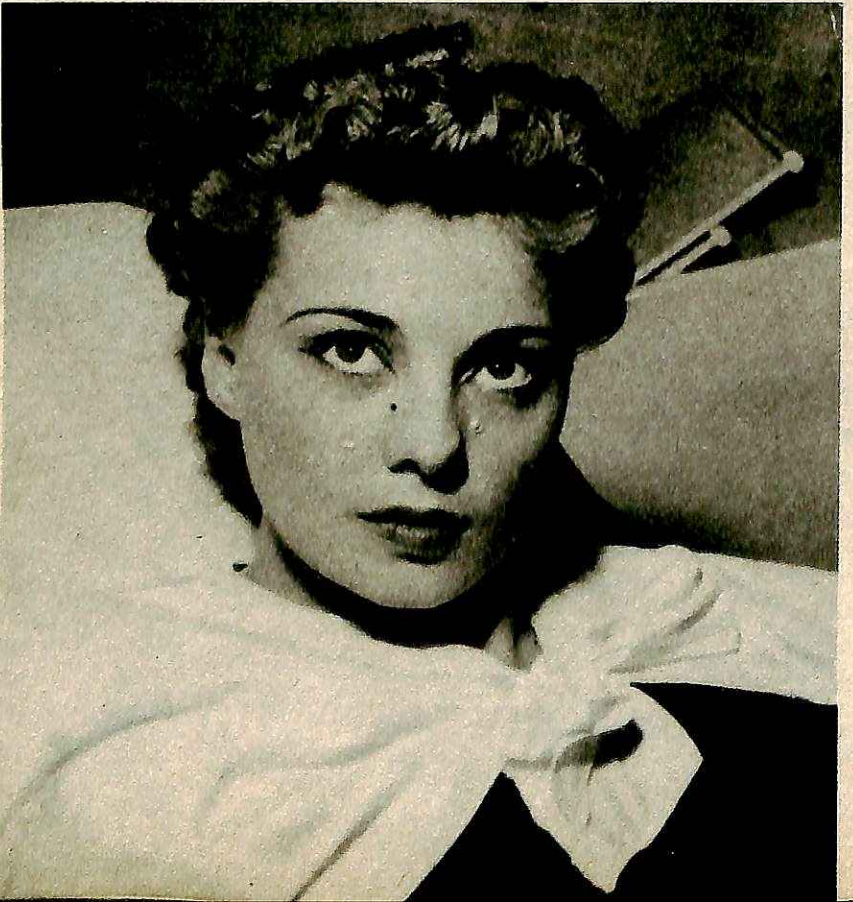
Κροκοδείνια δάκρυα μ' αλμυρινά διαμάντια

ΤΟ ΠΙΟ ΑΚΡΙΒΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Οι άντρες πιστεύουν ότι οι γυναίκες έχουν τα δάκρυα φτηνά. Κ' ίσως δεν έχουν άδικο... Τα δάκρυα όμως της Έλεν Ρεμύ, της νεαρής Γαλλίδας στάρλετ που γυρίζει τώρα στην 'Ιταλία το έβδομο φιλμ της, δεν υπάγονται, πράγματι, στον πανάρχαιο αυτόν κανόνα. Είναι ακριβά. Τα πιο ακριβά, μάλιστα, που μπορούν να γίνουν. Στοιχίζουν το κα-
θένα 500.000 φράγκα. Είναι από διαμάντι ενός καρτιού, ταγιαρισμένο από τον γνωστό Παρισινό κοσμηματοπώλη Καρτιέ. Με ειδική κόλλα προσαρμόζονται στα μάγουλα και δι-
νουν στο πρόσωπο της «άπαρηγόρητης» στάρλετ μιάν άπα-
ράμιλλη γοητεία. Έπι πλέον, έχουν το προσόν ν' απαλλάσ-
σουν την ήθοποιό από την προσπάθεια να κλάψι στ' αλή-
θεια και από το ένοχλητικό ξέπλυμα του μακιγιάζ.

(Φωτ. Atlantic Press)

...το μεγάλο προτέρημα να μην ξεπλένουν το μακιγιάζ στα μάγουλα.

Φέτος ή επίσημη ίσως αναγ-
γείλη μια έντελως ακριβή και
ασφαλής μέθοδος προγνώσεως του φύ-
λου ενός αγέννητου παιδιού. Οι επί-
στημονες σε τέσσερις διαφορετικές
περιοχές του κόσμου έχουν φανεί
πλησιάζει πολύ στη λύση του προ-
βλήματος. Όταν θα την αναγγεί-
λουν, θα πρόκειται για μια απ' τις
σημαντικότερες ανακαλύψεις στην
ιστορία της μαιευτικής.

Ανέκαθεν οι επίσημοι κ' οι
κομπογιανίτες διατύπωναν θεωρίες
όχι μόνο για το πώς να προβλέπε-
ται το φύλο του αναμενόμενου παι-
διού, αλλά και πώς να προκαθορί-
ζεται ή να ελέγχεται το φύλο του.
Κάθε πέντε ή δέκα χρόνια, διακη-
ρύσσονται δηθεν «αλάθητα» συστή-
ματα, που έπειτα αποδεικνύονται
τελείως λανθασμένα. Το αποτέλε-
σμα ήταν ν' ακούει ο γιατρός με
δυσπιστία κάθε σχετικό ισχυρισμό
— ακόμη και στην εποχή μας, που
δίνεται τόσες και τόσες προόδους.

Όμως φαίνεται σχεδόν βέβαιο
πώς τα νέα πειράματα, που άφο-
ρούν την κυτταρική φύση του άμνι-
ωτικού υγρού στην έγκυο γυναίκα,
δρίσκονται επί τέλους στο σωστό
δρόμο. Ός τώρα, η εργασία αυτή
θεωρείται βιολογική και ιατρική ύ-
γιής, και τ' αποτελέσματα υπήρξαν
100% ακριβή. Οι ειδικοί στα γυναι-
κολογικά συμφωνούν ότι η λύση έ-
νός απ' τα παλαιότερα προβλήμα-
τα που αντιμετώπιζε ο άνθρωπος έ-
χει μάλλον δρεθή.

«ΔΕΞΙΑ» ΚΑΙ «ΑΡΙΣΤΕΡΑ»

Μια απ' τις παλαιότερες μεθό-
δους για την διάγνωση του φύλου του
παιδιού είναι η θεωρία του «δεξιού»
και του «αριστερού». Το χτύπημα
προς τη δεξιά πλευρά της κοιλιάς
σημαίνει πως το παιδί είναι άρσε-
νικό, ενώ προς τ' αριστερά σημαίνει
πως είναι θηλυκό. Απ' τον Ε' αί-
ωνα π.Χ., ο Έλλην φιλόσοφος Παρ-
μενίδης ισχυρίστηκε πως τ' άρσε-
νικά παιδιά σχηματίζονται στο δεξί
μέρος της μήτρας, ενώ τα θηλυκά
στο αριστερό. Την εποχή εκείνη, η
ανάτομος του ανθρώπινου σώματος
ήταν άπαρηγόρητη. Ο Παρμενίδης
στήριζε τη θεωρία του στο γεγονός
ότι η μήτρα μερικώς ζώνω είχε δύο
τμήματα. Στην πραγματικότητα, ό-
μως, η γυναίκα μήτρα δεν έχει
κανένα χάρισμα.

Οι σύγχρονοι «γενετιστάι» ξέ-
ρουν πως ο πατέρας μεταδίδει το
γόνο που προκαθορίζει το φύλο του
παιδιού. Άλλ' ακόμα και στην έ-
ποχή του Άριστοτελ, στα 375—
322 π.Χ., οι Έλληνες είχαν μετα-
τοπίσει τη θεωρία του «δεξιού - άρ-
στερού» στον άρρενα: Άν η προέ-
λευση του αναπαραγωγικού σπέρ-

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΠΙΑ ΝΑ ΞΕΡΟΥΝ
ΤΙ ΠΡΟΚΕΙΤΑ ΝΑ ΦΕΡΟΥΝ ΣΤΟ ΚΟΣΜΟ:

'Αγόρι ή κορίτσι;

Έπειτα από 2.500 έτών άπατηλές έλπίδες, προλήψεις και δεισιδαιμονίες
ή έπιστήμη βρήκε μια έδοδο που δίνει κατηγορηματικήν άπάντηση

ματος είναι από τα δεξιά, το παι-
δι θα είναι αγόρι, αν από τ' αρι-
στερά, κορίτσι. Άλλ' αυτό αποδεί-
χτηκε έσφαλμένο όταν άνδρες, των
οποίων είχε αφαιρεθή ή άριστερή ή
δεξιά σπέρματοθήκη, απέκτησαν και
άρσενικά και θηλυκά παιδιά.

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΒΙΚΕΝΝΑ

Δεκαέξη αιώνες άργότερα, ο Ά-
δικέννας, ένας Άραβας γιατρός,
συμβούλευε τις μητέρες που ήθελαν
άρσενικό παιδί να γυρίζουν απ' το
δεξί πλευρό εύθως μετά τον έρωτα,
ώστε το αναπαραγωγικό υγρό να
πέφτει στο δεξί τμήμα της μήτρας.
Ο Ράμλεϋ Ντώουσον, μέλος του
Συμβουλίου της Γυναικολογικής
Έταιρίας του Λονδίνου, έγραψε σ'
ένα βιβλίο του στα 1917 πως οι
ώοθιες της μητέρας είναι ο μονα-
δικός καθοριστικός παράγων του
φύλου του παιδιού. Η δεξιά ώοθήκη
παράγει αγόρι, η άριστερή κορί-
τσι. Σύμφωνα με τον Ντώουσον, οι
13 «ώοτοκίες» που παρατηρούνται
κάθε χρόνο στη γυναικεία συμβαίνου-
ν κάθε 28 μέρες από αντίθετες διαδο-
χικά ώοθιες. Έτσι—ισχυρίζεται—
αφού γεννηθή το πρώτο παιδί, οι
γονείς δεν έχουν παρά να λάβουν
υπ' όψη τους το φύλο του και το μή-
να που είχε συλληφθή για να μπο-
ρούν να ελέγχουν το φύλο όλων των
επομένων παιδιών.

Ός τα 1923, ένας ύπολοιγιστής
του φύλου, βασίζόμενος σ' αυτή
την έσφαλμένη θεωρία, άποτέλούσε
έφοδιο όλων σχεδόν των Άγγλων.
Κάθενα απ' τα 500.000 περίπου
σπέρματοζώαρια που έκτινάζονταν
στη μήτρα μεταφέρει από ένα φυλε-
τικό χρωμόσωμα, Α ή Β, σε άκρι-
βώς ίσο αριθμό. Άν ένα σπέρμα-
τοζώαριο που μεταφέρει χρωμόσω-
μα Α εισδύσει και γονιμοποιήση το
άαριο, το παιδί θα είναι θηλυκό.
Άν εισδύσει πρώτο ένα Β, το παιδί
θα είναι άρσενικό. Δεδομένου ότι
το άαριο της μητέρας περιέχει ένα
μόνο φυλετικό χρωμόσωμα, πάντα
το Α, εκείνο που άποτελεί τον κα-
θοριστικόν παράγοντα είναι το
σπέρματοζώαριο Α ή Β.

Κι' όμως, ακόμα και σήμερα ύ-
πάρχουν γυναίκες που κοιμούνται απ'
το δεξί πλευρό, έλπίζοντας πως θ'
άποκτήσουν έτσι άρσενικό παιδί.
Και στην ύπαιθρο της Πενσυλβανί-
ας (Ην. Πολιτεία) μερικοί άνδρες
κρεμούν τα ρούχα τους στο δεξί στή-
λο του κρεβατιού αν θέλουν γιό, ή
στον άριστερό αν θέλουν κόρη.

ΤΙ ΕΛΕΓΕ Ο ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

Άλλά οι προκαταλήψεις για το
φύλο είναι, όπως είπαμε, παλαιάτα-
τες. Ο Ιπποκράτης νόμιζε πως για

ν' άποκτήσει μια γυναίκα αγόρι, ο
έρωτας πρέπει να λάβη χώρα άμέ-
σως μετά τα έμμηνα, ενώ τα κορί-
τσια προέρχονται από έρωτες που
γίνονται είτε κατά τη διάρκεια των
εμμηνών, είτε πολλόν καιρό άργότε-
ρα. Αυτή η άποψη εξακολουθεί να
έχει πολλούς που την πιστεύουν.
Μια άλλη άρχαία προκατάληψη,
που εξακολουθεί να ισχύει, είν' εκεί-
νη που σχετίζεται με το σχετικό
σφρίγος ή το πάθος των γονέων.

Απ' τις πρώτες άρχες του πολι-
τισμού, έπίσης, ο άνθρωπος πίστε-
ψε πως τα φυσικά φαινόμενα έχουν
κάποια μυστηριώδη ικανότητα προ-
καθορισμού του φύλου. Ο Άριστο-
τέλης συμβούλευε τους γονείς που
ήθελαν αγόρι να προτιμούν «τους
βορείους άνέμους» τη στιγμή του έ-
ρωτα. Οι Ρώσοι χωρικοί πιστεύουν
σήμερα πως οι δυνατό άνεμοι βο-
ηθούν στη σύλληψη αγοριού.

Σε μερικά μέρη της Γαλλίας και
των Ην. Πολιτειών πιστεύεται πως
τ' αγόρια συλλαμβάνονται πριν απ'
τα μεσάνυχτα, ενώ τα κορίτσια
μετά.

Η «ΜΑΓΙΚΗ ΒΕΡΑ»

Άκόμα όμως και φέτος, η 'Υδών
ντέ Κάρλο κ' η Βάντα Χέντριξ, δυο
γνωστές ήθοποιόι του Χόλλυγουντ
που περιμέναν παιδί, άποτάθηκαν σε
μια μαμή, ζητώντας να καθορίση το
φύλο των παιδιών τους με τη «μα-
γική βέρα» της. Η μαμή πέρασε τη
βέρα σε μια κλωστή, άρχισε να κου-
νάνη την κλωστή κ' η βέρα μετατο-
πίστηκε προς τη δεξιά κατεύθυνση,
πράγμα που σήμαινε αγόρι!

Στα 1859, μια ιατρική έφημερί-
δα έγραψε πως το φύλο του παιδιού
μπορούσε να καθορισθή απ' το ρυθ-
μό των χτύπων της καρδιάς του έμ-
βρύου, που διαπιστώνεται εύκολα ό-
ταν ακουμπήση κανείς το στήθος-
κόπιο στην κοιλιά της έγκυου. Μετα-
γενέστερες έρευνες έπέδειξαν πως οι
χτύποι της καρδιάς δεν έχουν καμ-
μία σχέση με το φύλο του παιδιού.

ΤΟ ΑΜΝΙΩΤΙΚΟ ΥΓΡΟ

Τα τελευταία πειράματα με το ά-
μνιωτικό υγρό, αν και βρίσκονται ά-
κόμα στο στάδιο της έρευνας, άρ-
χίζουν να λαμβάνονται σοβαρά ύπ'
όψη, για δυο λόγους που έλειπαν
απ' τις προηγούμενες έρευνες. Πρώ-
τα - πρώτα, πέντε ιατρικές ομάδες,
κι όχι απλώς ένας ή δυο μεμονω-
μένοι γιατροί, εργαζόμενες έντελως
ανεξάρτητα ή μια από την άλλη,
κατέληξαν στα ίδια συμπεράσματα
και στις ίδιες ακριβώς προγνώσεις.
Κ' έπειτα, γιατί αυτή καθευτή ή

μέθοδος στηρίζεται σε λογικά δεδο-
μένα.

Η θεωρία του άμνιωτικού υγρού
στηρίζεται στο γεγονός, που άπο-
δείχτηκε για πρώτη φορά στα 1953,
ότι μπορεί κανείς ν' ανακαλύψη στα
άνθρώπινα κύτταρα, χρησιμοποιών-
τας ισχυρό μικροσκόπιο, μια ού-
σία που λέγεται «φυλετική χρωμα-
τίνη». Συγχρόνως αποδείχθηκε πως
τα θηλυκά κύτταρα έχουν μεγάλες
ποσότητες χρωματίνης που μπορεί
εύκολα ν' ανακαλυφθή, ενώ στους
κυτταρικούς πυρήνες των άρρένων ή
ουσία αυτή δεν είναι έμφανής. Αυ-
τή ή οργανική σεξουαλική διαφορά
ύπάρχει στα κύτταρα του σάλιου,
του αίματος, του δέρματος και, όπως
άπέδειξαν τώρα οι πέντε ομάδες των
έρευνών, στα κύτταρα του άμνιω-
τικού υγρού, δηλαδή του υγρού που
περιβάλλει το αγέννητο μωρό μέσα
στη μήτρα (άμνιον είναι ο ύμενος
που περιβάλλει το έμβρυο σε ώρι-
σμένα θηλαστικά, ανάμεσα στα ό-
ποια συγκαταλέγεται κι' ο άνθρω-
πος).

Η ΧΗΜΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Χρησιμοποιώντας έλαφρώς διαφο-
ρετικές τεχνικές, οι έρευνήται κατάρ-
θωσαν να βγάλουν μικρές ποσότη-
τες του υγρού αυτού από έγκυες
γυναίκες σε κλινικές και μαιευτήρια
Έβαλαν το υγρό σ' ένα κεντροφυ-
γα σωλήνα και τον έβαλαν να γυρί-
ση. Τα κύτταρα που έμειναν στο δά-
θος του σωλήνα άδειάστηκαν σε μια
γυάλινη πλάκα, αναμίχθηκαν με μια
χημική διάλυση, κ' έπειτα από μια
νέα ανάμιξη τους με οινόπνευμα κι
άπεσταγμένο νερό, στεγνωθήκανε,
δυστίστηκαν σε λάδι και παρατηρή-
θηκαν μ' ένα μικροσκόπιο.

Έγιναν τέτια πειράματα σε 50
γυναίκες στη Ν. 'Υόρκη. Και στις
50 οι προγνώσεις δείχτηκαν σω-
στές. Στην 'Ιερουσαλήμ, ανάλογη
έπιτυχία παρατηρήθηκε και στις
20 περιπτώσεις γυναικών που εξέ-
τάστηκαν, και το ίδιο συνέβη στη
Μινнесότα, στο Άμστερνταμ και
στην Κοπεγχάγη.

Η δυσκολία έγκειται στην εξα-
γωγή του άμνιωτικού υγρού που,
προς το παρόν, εξαγεται με σύ-
ριγγα από την κοιλιά της έγκυου.
Άλλως, πρέπει να περιμένη κανείς
την στιγμή που «σπάσουν τα ύδρα»,
δηλαδή 48 ώρες πριν απ' τον το-
κετό ή και λιγώτερο. Τόσο άργα
όμως ή πρόγνωση δεν έχει αξία,
αφού έτσι κι αλλιώς οι γονείς θα
μάθουν σε λίγες ώρες αν το παιδί
τους θα είναι αγόρι ή κορίτσι.

ΩΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ ο Φόρτιουν έσκόπευε να γίνη γιατρός. Η δουλειά
του κομπάρσου όμως φαίνεται να είναι πιο εύκολη και πιο άποδοτική.

'Από γυαλρός, ρέκορντμαν και, λέγος, κομωάρσος...

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΑΘΛΗΤΟΥ

Στην θριαμβευτική πρεμιέρα του φιλμ «Ο Αλγύπτιος», ένας γεροδεμένος, δημ-
όφιλος άνδρας έγινε αντικείμενο τάσων ύστερικών εκδηλώσεων στην Άμε-
ρική, ώστε θα έλεγε κανείς ότι ήταν ένας από τους πρωταγωνιστές του. Και ό-
μως, ο συμπαθής αυτός κύριος εμφανίστηκε σε τρεις μόνον σκηνές, που συνολικά
κράτησαν λιγώτερο από τριάντα δευτερόλεπτα, ως άρχηγός της σωματοφυλακής
της Τζην Σίμμονς. Άν όμως ο Φόρτιουν Γκόρντιεν είναι κομπάρσος στον κινημα-
τογράφο—που τον βοηθά να θιάζι το φαμί του—στο άθλητικό στερέωμα είναι
πρωταγωνιστής πρώτου μεγέθους. Γιατί ο «αρχαίος Φόρτιουν» (που άποίου το μικρό
δύναμα σημαίνει «αυχερός» ή «μολούσιος») είναι από το 1953, κάτοχος του παγκο-
σμίου ρεκόρ της δυσκοβολίας με την καταπληκτική βολή των 59,28 μέτρων.

Οι φίλαθλοι, που τον ξέρουν, τον λατρεύουν, γιατί ο Φόρτιουν αντιπροσωπεύει
έκείνο το άπιαστο όνειρο του κοινού ανθρώπου—την άσκητη δόξα. Σε μια έποχή
όπου η θεωρία «ζάτοπεκο» στον άθλη-
τισμό έχει κάνει τους άθλητές να προ-
πονούνται πρωί-άπογευμα, με τις ώ-
ρες, κάθε μέρα, ο Γκόρντιεν αντιθέτως
δεν προπονείται καθόλου. Ούτε σκέπτε-
ται για την διατήρα του, που τόσο τα-
λαιπωρεί τους άλλους και τρώει ό,τι του
κινήσει. Καπνίζει σάν φουγάρο, και ή
μόνη του παραχώρηση στο άθλητικό L
δεσφές είναι ότι δεν καπνίζει στον στί-
βο μέσα. Ο παλμός του είναι πρωτό-
γονος και κάνει τον «προπονητή» του,
τον περίφημο Νικ Τέμπλετον, να υπέ-
σεται να άμολογήση ότι, έστω και τυ-
πικά, ο Φόρτιουν είναι μαθητής του. Ά.
ναλόγως με τα κέφια του, ρίχνει 48 μέ-
τρα και καταρρίπτεται τελευταίος ή 59
μέτρα και καταρρίπτεται το παγκόσμιο
ρεκόρ...

Η ιστορία του παγκοσμίου ρεκόρ
της δυσκοβολίας άποδεικνύει μίαν άλ-
λη πλευρά του χαρακτήρα του Γκόρ-
ντιεν—το άφάνταστο πείσμα του.
Για πρώτη φορά, ο Γκόρντιεν φάνηκε
στους διεθνείς στίλους το 1948, λίγο
πριν από τους Όλυμπιακούς άγώνες
στο Λονδίνο. Μερικές καλές βολές του
έξασφαλίζουν την πρόκρισή του, ως μέ-
λος της ομάδας των 'Ηνωμένων Πολι-
τειών, και το ταξίδι στο Λονδίνο. Στους
Όλυμπιακούς, όμως, άγώνες, έρχεται
τρίτος, ενώ τον τίτλο του Όλυμπιονί-
κου εξασφαλίζει ο τότε κάτοχος του
παγκοσμίου ρεκόρ 'Ιταλός Κονσάλιν.
Άμέσως μετά τους τελικούς, ο Γκόρ-
ντιεν έβήλασε στους δημοσιογράφους
ότι το επόμενο έτος θα κατέρριπτε το
παγκόσμιο ρεκόρ...

Στις άρχες του 1949, ο Γκόρντιεν
ρίχνει 56,46 μέτρα, καταρρίπτοντας το
ρεκόρ του Κονσάλιν (55,33), ενώ λί-
γους μήνες άργότερα, για περισσότερη
ασφάλεια, ρίχνει 56,97 μέτρα. Και, έ-
πι 4 δολιχόρα χρόνια, επαναπαύεται
στις δόφνες του, άδισφορώντας και γι'
αυτούς ακόμη τους Όλυμπιακούς του
1952, όπου παρ' όλύγον να ήττηθή και
από τον δικό μας τότε Νίκο Σάλλα.

δόντι απ’ τὸ ὅποιο εἶχε ἀποσπασθῇ, καὶ ποὺ τὸ εἶχαμε φυλάξει μετὰ τὴν ἱατροδικαστικὴ ἐξέταση. Ταίριαζε τόσο τέλεια, ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ εἶχε σπᾶσει τὸ δόντι μόνο του τόσο συμμετρικά. Ἦταν φανερό πὼς τὸ δόντι τῶν δόκτορα ἐπί- τηδες, με κάποιον συγκεκριμένο σκοπὸ!

Τ’ ἄλλο πρωὶ ξεκίνησα γιὰ τὴ Βιέννη. Πα- ρουσιάστηκα στὸν δόκτορα Κάρλ Στράσσεφελτ (ἀφ’ οὗ πρῶτα εἶδα τὸν διοικητὴ τῆς ἀστυνομίας τῆς Βιέννης) ὡς συλλέκτης πορσελάνης, ποὺ εἶ- χε τὴν περιέργεια νὰ δῇ τίς δικές του πορσελά- νες τῶν Σεβρών. Τὸ ὀγκώδες πρόσωπό του ἐ- μοιαζε φοβερά μ’ ἐκείνη τὴν μορφή ποὺ ὑπῆρχε στὸ πορτραῖτο τῆς Σούζαν, πίσω απ’ τὸν ὄμο τῆς...

‘Ο Στράσσεφελτ δὲν εἶχε μεγάλη συλλογὴ, ἀλλὰ ἕνα-δυὸ ὀράκια πράγματα τὸν λίγο ἔλειπε νὰ μὲ κάνουν νὰ ξεχάσω τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψι- μού. Τὸ ἐνδιαφέρον μου φάνηκε νὰ τὸν ἐνθου- σιάσῃ.

—Εἶναι ἐξαιρετικά αὐτὰ τὰ κομμάτια, ἀγα- πητέ μου, εἶπε γαλλικά. Ποῦ ἄλλοι θὰ βρῆτε τό- ση τέχνη, τόσο καλὴ ἐργασία.

—Θὰ σὰς δείξω ἀμέσως! φώναξε φροντίζον- τας νὰ ὑπάρχῃ ἀνάμεσά μας ἕνα φαρδύ τραπέζι. ‘Ορίστε ἕνα κομμάτι τόσο τεχνικά κατασκευασμέ- νο, ὥστε μπορᾷ νὰ πῶ πῶς δὲν ἔχω δῇ ποτὲ ἄλλο παρόμοιο του.

—Εἰχῶσα τὸ χέρι μου στὴν τσέπη μου καί, θγά- ζοντας τὸ δόντι, τοῦ τῶδεῖσα πάνω στὴν ἀνοιχτὴ μου παλάμη. ‘Εκείνος ὀπισθοχώρησε μὲ φόβη.

—Εἶναι νεκρὸς! φώναξε. Πέθανε ἀπὸ δηλητη- ρίωση! Καὶ αὐτὸ τὸ κάνατε σεις! ‘Οπως κάνατε κι αὐτὸ ἐδῶ τὸ δόντι...

Γιὰ μιὰ στιγμή, μιὰ ἐκφραση θανάσιμου φόβου ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό του, μὰ ἔπειτα κατάρ- θωσε πάλι ν’ αὐτοκυριαρχηθῇ, καί μὲ κοίταξε ψυ- χρά, μ’ ἕνα βλέμμα γεμάτο μίσος.

—‘Ομολογῶ πὼς δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἄρ- γά. Αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ λέτε πὼς εἶναι νεκρή... ἦταν μήπως κανένας ἐρωτᾷς σας;

Προχώρησε πρὸς τὸ τραπέζι, ἐνῶ ἐγὼ παρα- κολουθοῦσα τὶς κινήσεις του μὲ προσοχή. Πῆρε μιὰ καρέκλα καὶ κάθισε γελώντας μοχθάρῃ.

—Δὲν θὰ μοὺ ἐξηγήσετε τί συμβαίνει; ἔκανε μὲ ἀπειλητικὸ τόνο.

Κάθισα ἀπέναντί του κ’ ἔβαλα τὸ δόντι πά- νω στὸ τραπέζι.

—Ἕνα πρωῒν τοῦ ‘Οκτωβρίου, ἄρχισα ἄρ-

γά, ἕνας Ἀγγλος εὐγενής, ὁ σὲρ Ρίτσαρντ Μπέλ- λιγκαμ, εἶχε ραντεβὸ μαζὶ σας. ‘Επρόκειτο γιὰ μιὰ κυρία, κ’ ἡ ἀμοιβή σας θάταν ἀρκετὰ μεγά- λη.

»Στὴν ἀρχὴ δὲν σὰς ἐνδιέφερε παρὰ τὸ δόν- τι τῆς. ‘Επειτα, ἀρχίσατε νὰ πυκνώνετε τὰ ραν- τεβό σας. ‘Ο πόθος μεγάλωνε μέσα σας. Σὰς ἔγινε ἔμμονη ἰδέα. Παρ’ ὅλο τὸ ἐμπόδιο τῆς γλύ- κας, τῆς δώσατε νὰ καταλάβῃ τὰ αἰσθηματά σας. ‘Εκείνη ἐθαπνίστηκε, καὶ σὰς δώσατε μὲ ἀγα- νάκτηση τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς.

»Ἡ ἀρνήσή της μεγάλωσε τὸν πόθο καὶ τὴ ζήλεια σας, κι ὁ φόβος ὅτι θὰ μπορούσε νὰ σὰς καταστρέψῃ κοινωνολογώντας τὰ αἰσθηματά σας πρὸς τὸ πρόσωπό της, γέμισε τὴν ψυχὴ σας μὲ μίσος κ’ ἐκδικητικὴ ἰδέα.

»Αφ’ οὗ δὲν μπορούσατε νὰ τὴν ἔχετε ἐσεῖς, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἔχη κανένας ἄλλος. Μὲ διαβο- λικὴ πονηριὰ καρταρίστας τὸ σχέδιό σας. Κα- τασκευάσατε ἕνα κομμάτι πορσελάνης καὶ φροντίσατε νὰ τὸ κάνατε νὰ ἐμφανισθῇ ἀπόλυτα ἀπάνω σ’ ἕνα ἀπὸ τὰ πίσω δόντια τοῦ κάτω σαγονίου της, ποὺ τὸ λιμάρατε ὅσο ἀκριβῶς χρει- αζόταν. Κάτω απ’ αὐτὸ τὸ βούλωμα, ἡ μάλλον τὸ κάλυμμα, μέσα στὸ ἴδιο τὸ δόντι, ἀνοίχτηκε μιὰ μικρὴ τρυπίτσα, ὅπου βάλατε τὸ δηλητη- ριο... Ξέρατε ὅτι ὄχι ἀμέσως, ἀλλὰ κάποια μελ- λοντικὴ μέρα, αὐτὸ τὸ καλυμματάκι θάβγαине καὶ θὰ ξεσκέπαζε τὸ δηλητήριό, ἀφήνοντάς το νὰ ἐνεργήσῃ ἐλεύθερα. Ἀρκεῖ νὰ μασοῦσε κάτι σκληρὸ γιὰ νὰ γίνῃ τὸ κακὸ —μύγδαλα, λόγιου χάρη, ἢ σοκολάτες. Τὸ σπᾶσιμο ἑνὸς δοντιοῦ στὶς περιπτώσεις αὐτὲς εἶναι πράγμα συνήθιστο, καὶ δὲν δημιουργεῖ καμιά ὑποψία. Καὶ ἡ ἀ- κονιτίνη προκαλεῖ ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς τρο- φικῆς δηλητηρίασης. Ἀκόμη καὶ τὰ ἀντίδοτα εἶναι τὰ ἴδια, μὲ μίαν μόνο ἐξάιρεση: Τὸ θῆμα δὲν πρέπει νὰ καθίσῃ. ‘Ο Μπέλλιγκαμ μοὺ εἶπε πῶς τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ, σπριζώντας τὴν σὲ μαξιλάρια. Ἀν ἐπρόκειτο γιὰ συνήθισμένη τρο- φικὴ δηλητηρίαση, αὐτὴ ἡ μικρὴ πράξη καλωσύ- νης δὲν θὰ τὴν εἶχε σκοτώσει. Ἀλλὰ ἡ δηλητη- ρίαση μὲ ἀκονιτίνη εἶναι ἡ μόνη στὴν ὁποία τὸ κάθισμα εἶναι μοιραῖο...

»Χωρὶς νὰ τὸ βέλη, ὁ Μπέλλιγκαμ βοήθησε τὰ σχέδιά σας. Ξέρατε πὼς κάποιοι σας θὰ σὰς βοηθοῦσαν ἀπὸ ἀγνόη. Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ βρεθῇ ἡ ἀκονιτίνη στὸ σῶμα μετὰ τὸν θάνατο...

Ξαφνικά ὁ Στράσσεφελτ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ

κάθισμά του καὶ ἀπλώσε τὸ χέρι του πάνω στὸ τραπέζι γιὰ ν’ ἀρπάξῃ τὸ δόντι.

—Κάθαρμα! φώναξε, ὀρμώντας ἀπάνω μου μὲ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τὸ μίσος. Θὰ σὲ πνίξω γιὰ νὰ μάθῃς νὰ λές αὐτὲς τίς ψευτιές!

Τὸ χέρι μου πρόφτασε νὰ πιᾶσῃ τὸ δόντι πρὶν τὸ δικό του πέσι στὸ τραπέζι μὲ σιδηρενία δύναμη. ‘Εσφίξα στὴν κλειστὴ παλάμη μου αὐτὸ τὸ μοναδικὸ πειστήριο τῆς ἐνοχῆς του, ἐνῶ τὸ ἄλλο χέρι μου βρέθηκε τὸν λαιμὸ του. Γιὰ μιὰ φοβερὴ στιγμή παλαίψαμε σιωπηλοί. ‘Επειτα ξαναβρέκα τὴ φωνή μου, καὶ φώναξα δυνατὰ βο- ῆθεια. Ἡξερὰ πὼς ὑπῆρχαν ἔξω ἄνθρωποι μου. Δυὸ χεροδύναμοι χωροφύλακες ὤρμησαν στὸ δω- μάτιο, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιό ποὺ εἶχαμε κάνει. Τὸ πρόσωπο τοῦ γιαντοῦ ἐδείχνη διαβολικὴ λύ- πη, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ τὰ θγάλῃ πέρα μὲ τρεῖς ἄνθρώπους. Τὸν πῆραν, τοῦ πέρασαν τὶς χειροπέδες ἐνῶ θλαστήμους, κ’ ἐγὼ τοὺς ἀκο- λούθησα.

—Πολὺ ἐνδιαφέρον, εἶπε ὁ Χένς. Μὰ δὲν ἐ- ξηγήσατε πὼς βρέθηκε τὸ πρόσωπό του στὸ πορ- τραῖτο.

‘Ο Γκαίγουντ χαμογέλασε.

—Εἶναι ἀπλό, εἶπε. Πρὶν ὁ Κούπερ γίνῃ δι- ἄσμος, ὅταν ἔπαυσε νὰ βρῇ μόντελο γιὰ τοὺς πίνακές του, συνήνησε τὸν Κάρλ Στράσσεφελτ στὴ Βιέννη κ’ ἔκανε μιὰ μεγάλη προσωπογραφία του. ‘Ο Στράσσεφελτ δὲν ἦταν κι αὐτὸς τότε διά- σμος. Ἀλλὰ ὁ Κούπερ μοὺ εἶπε πὼς τὸ πρό- σωπό του εἶχε κάτι τὸ συνταρακτικό. Ἀλλὰ τὸ πορτραῖτο δὲν πωληθῆκε ποτέ. ‘Ο Στράσσεφελτ δὲν τ’ ἀγόρασε γιὰτὶ δὲν τὸ ἄρεσε ἡ ἐκφραση ποὺ τοῦχε βάλεϊ στὰ μάτια του. Ὅταν, λοιπόν, ὁ Κούπερ θέλησε νὰ ζωγραφίσῃ τὴν Σούζαν Ράγκ, σκέφτηκε ν’ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ ἐνοχλητικό αὐτὸ πορτραῖτο, καὶ ἀφήνοντάς μόνον τὸ μαῦρο φόντο, ἐσθίσε τὸν Στράσσεφελτ μ’ ἕνα στρώμα χρώματος κι ἄρχισε νὰ κἀνῃ τὸ πορτραῖτο τῆς. Τὸ ἀναπόφευκτο ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι, μετὰ ἕνα διάστημα, τὸ πρόσωπό ἄρχισε νὰ διαφαίνεται πίσω απ’ τὸ δικό της.

—Συμπῆψε, ἔκανε ὁ Χένς. Μὰ ὁ Μπαττερουὼρ κούνησε τὸ κεφάλι του. —Μοῖρα! εἶπε. Εἶναι ἀδύνατο ν’ ἀποδώσῃ κανεὶς ἕνα τέτοιο γεγονός στὴν τύχη...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΜΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 35)

—Μὲ διασκέδαζε νὰ σὲ κρατῶ σὲ αμφοι- λία. Συγχώρησέ με. Δὲν σοὺ κάνα φάρπαγμα τώρα, οὔτε σοὺ κρατῶ κακία... Καί, φυσικά, φρόντισα γιὰ σένα. Κοίταξε ν’ ἀρπάξῃς μὲ τὰ δυὸ σου χέρια τὴν εὐτυχία, Ἔμμα, καί, ἂν μπο- ρῇς, νὰ τὴν κρατήσῃς. Ἀλλὰ, Ἔμμα, ἀγαπη- μένη μου...

—Ναί, Χάμιλτον; —Τὸ παιδί... φρόντισε νὰ μὴ λείψῃ τίποτε ἀπ’ τὴ μικρὴ Ὁράτια.

—Ὅποτε κι’ αὐτὸ τῶδερες; —Τὸ ὑπνωτισμόν μου. Τώρα, φυσικά, βεβαιώ- θηκα.

Σάπασε. Ἡ Ἔμμα νόμιζε πὼς τὸν εἶχε ξα- ναπάρει ὁ ὕπνος, ἢ πὼς εἶχε θυσιάζῃ σὲ κῶμα, ὅταν ὅμως ἡ πόρτα ἀνοίξε κι’ ὁ Γκρεβὶλ μπῆκε στὴν κἀμαρα στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ εἶπε ἥρεμα: —‘Α, καλῶς ἦρθες, Γκρεβὶλ. Ἡ Ἔμμα κ’ ἐ- γὼ κοουεντιάσαμε. Ἀσφαλῶς θὰ σ’ ἐνδιαφέρῃ ν’ ἀκούσῃς ποτὶς.

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἐμμης ἔγινε ἄσπρο σὰν πανί.

—Ἡ Ἔμμα φοβάται αὐτὸ ποὺ θὰ πῶ, συ- νέχισε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ, καρφώνοντας ἐπάνω τῆς τὸ βλέμμα του.

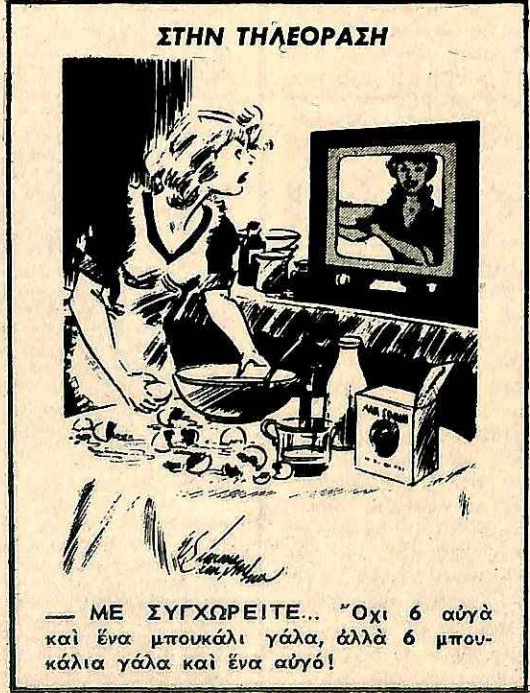
—Ὅχι, Χάμιλτον, ὄχι.

—Πές μου, Ἔμμα, μετάνιωσες ποτὲ ποὺ ἐ- φυγες ἀπ’ τὸν Γκρεβὶλ κ’ ἦρθες σὲ μένα;

—‘Ομολογῶ, Χάμιλτον, πὼς ἡ ἐρώτηση αὐ- τή... διαμαρτυρήθηκε ὁ Γκρεβὶλ.

—Εἶναι κακοῦ γούστου, τὸ ξέρω! εἶπε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ σαρκαστικά. Λοιπόν, Ἔμμα; Με- τάνιωσες ποτὶς;

Μέσα σ’ ἐκεῖνο τὸ λεπτό, δλόκληρο τὸ πα- ρελθὸν ξαναζωντάνεψε μπροστὰ στὰ μάτια τῆς Ἐμμης. Θυμήθηκε τὸν Ἐντζουαρ Ρόντ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ εἶχε αἰσθανθῇ τότε γιὰ τὸν Γκρεβὶλ. Ναί, εὐγνωμοσύνη, ὄχι ἀγάπη, ὅπως εἶ-

θηκε ὅλα καὶ ἡ καρδιά τῆς ξεχειλίσαι ἀπὸ τρυφε- ρότητα. Δάκρυα ἀνάβλυσαν στὰ μάτια της.

—Ὁ, Χάμιλτον, ποτέ, ποτέ. Ὅτι εἶμαι, ὅτι ἔχω, τὸ χρωστῶ σὲ σένα.

—Εὐχαριστῶ, Ἔμμα, εἶπε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ ἀναστενάζοντας θαθεῖά. Μὲ κάνεις πολὺ εὐτυχι- σμένο.

Ἐκλείσε τὰ μάτια του. —Ἔμμα... ἄρχισε ὁ Γκρεβὶλ. —Ναί, Γκρεβὶλ; —Ὁ, τίποτε, τίποτε, μουμύρισε ὁ Γκρε- βὶλ.

Ἡ Ἔμμα κοίταξε τὸν σὲρ Οὐίλλιαμ, ποὺ κοίτονταν ἀκίνητος. Φαινόταν ἡσυχὸς τώρα. Ἕνα ἀνεπαίσθητο χαμόγελο φτερούγιζε στὰ χεῖλιν του.

Λίγες ὥρες ἀργότερα, στὶς δέκα τὸ πρωῒ, ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ ἄφηνε τὴν τελευταία του πνοή.

Στὸ δωμάτιό της, στὸ σπῆτι τοῦ Πικαντίλ- λυ, ἡ Ἔμμα περίμενε νὰ τὴν φωνάξῃ ὁ Γκρεβὶλ μόλις θὰ ἐρχότανε ὁ συμβολαιογράφος γιὰ νὰ διαβάσῃ τὴ διαθήκη τοῦ σὲρ Οὐίλλιαμ. Μ’ ὅλο ποὺ εἶχε περάσει ἕνας μῆνας ἀπ’ τὸ θάνατο τοῦ σὲρ Οὐίλλιαμ καὶ δυὸ ἐβδομάδες ἀπ’ τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας, ἡ Ἔμμα ἦταν ἀκόμη ζαλι- σμένη. Δὲν εἶχε χάσει μονάχα ἕνα σούζου ποὺ τὰ τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του εἶχε σταθῇ στὸ πλευρὸ τῆς σὰν ἕνας ἀφωσιωμένος ἡλικιω- μένος προστάτης, ἀλλὰ καὶ τὸν καλύτερο φίλο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ συναντήσῃ στὴ ζωὴ τῆς. Τώρα τὸ καταλάβαινε. Καὶ μέσα της, μιὰ φωνὴ τῆς ἔλεγε: «Ἔμμα, ἔρταίξες! Εἶσαι ἀσυγχώ- ρητὴ! Πὼς μπορούσες νὰ τὸν ἀπατάς τόσο χρόνια;»

Καὶ ὁ Νέλσον ἦταν λυπημένος καὶ βασα- νιζόταν ἀπὸ τύψεις. Ἡ Ἔμμα τὸν περίμενε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. Τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ πὼς θὰ παρευρισκόταν στὴν ἀνάγνωση τῆς διαθήκης.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΣΤΡΑ

Γιὰ τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ 24 ἕως 30 Σεπτεμβρίου 1956

ΚΡΙΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Μαρτίου-20 Ἀπριλίου: Μὴ παραμελῆτε τίς κοινωνικὲς σας ὑποχρεώσεις. Στὴ ζωὴ εἶναι προ- τिमότερο νὰ ἔχετε καλοὺς φίλους παρὰ νὰ δημιουργήτε ἀδιόφορες σχέ- σεις. Σκεφθῆτε καὶ τοὺς ἄλλους. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τετάρτη, ἀριθ. 5.

ΤΑΥΡΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Ἀπριλίου - 20 Μαΐου: Οἱ πράξεις σας θὰ σὰς δάλουν σὲ ἐννοίαι, ἂν δὲν φροντίσετε νὰ προ- γραμματισθῆτε τὸ ταχύτερον. Δὲν πρέπει νὰ ταλαντεύεσθε ὅταν πρό- κειται γιὰ ἐπαγγελματικὲς ὑποθέσεις. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τρίτη, ἀρ. 9.

ΔΙΔΥΜΟΙ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Μαΐου - 21 Ἰουνίου: Κάποιο χαρτί θὰ ἔλθῃ σὲ ἀκατάλληλη ὥρα. Οἱ ἐπιδιώξεις σας δὲν πρέ- πει νὰ καθυστεροῦν ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ ἐμφάνιση. Νὰ ἔχετε αὐ- τοπεποίθηση καὶ θὰ ἐπιτύχετε Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Δευτέρα, ἀριθ. 2.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 22 Ἰουν. - 22 Ἰουλίου: Θὰ βρεθῆτε ἀντιμέτωπος μὲ δύσκολες στιγμῆς. Τὸ ἀδιέξοδο δὲν πρό- κειται νὰ παραμερισθῇ ἂν χάσετε τὴν ψυχραιμία σας. Θὰ σὰς βοηθῇ- σουν μερικοὶ καλοὶ σας φίλοι. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Σάββατο, ἀριθ. 6.

ΛΕΩΝ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Ἰουλίου - 22 Αὐγούστου: Κάθε σας πράξη θὰ στέφεται ἀπὸ ἐπιτυχία τὸ ἐρχόμενο δεκάημερο. Οἱ αἰσθηματικὲς ἐπιτυχίες θὰ ὀλοκληρῶσιν τὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ ὀνειρεύε- σθε γιὰ νὰ ἡρεμήσῃτε ψυχικά. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Πέμπτη, ἀριθ. 7.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Αὐγ. - 22 Σεπτεμβρίου: Οἱ μεταπτώσεις στὶς ἐπαγγελματικὲς σας ἀσχολίες θὰ σὰς ταλαιπω- ρήσουν. Μὴν ἀρχίσετε τίποτε καινούργιο ὅσο εὐρίσκεισθε ὑπὸ τὴν κακὴν ἐπιρροὴν τῶν ἀστρων. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Κυριακή, ἀριθ. 1.

ΖΥΓΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Σεπτ. - 22 Ὀκτωβρίου: Πρέπει νὰ παύσετε νὰ ζῆτε μὲ δνείρα. Ἡ πραγματικότης εἶναι σκληρή, ἀλλὰ δὲν ἀπογοητεύει ποτέ ἐκείνους ποὺ μποροῦν νὰ τὴν ἀντιμετωπί- σουν σταθερὰ καὶ θαρραλέα. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τρίτη, ἀριθ. 5.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Ὀκτ. - 22 Νοεμβρ.: Μία νέα ἐμφάνιση θὰ σὰς δάλῃ σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Πρέπει νὰ κυ- ριερῆσθε τῶν αἰσθημάτων σας γιὰ νὰ μὴ μπλεχθῆτε σὲ περιπέτειες. Προσέξτε πολὺ τοὺς φίλους. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Παρασκευή, ἀριθ. 3.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Νοεμ. - 21 Δεκεμβρ.: Κάποτε βοηθήσατε ἄνθρώπους ποὺ βρισκόντουσαν σὲ κίνδυνο. Τώρα εἶ- ναι καιρὸς νὰ ἀπολαύσετε τοὺς καρποὺς τῆς καλῆς σας αὐτῆς πράξε- ως. Θὰ κάνετε κάποιο ταξίδι. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Σάββατο, ἀριθ. 8.

ΑἶΓΟΚΕΡΩΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 22 Δεκ. - 19 Ἰανουαρ.: Μοιθαίνετε ἐκπληκτικὰ νέα. Τὰ οἰκογενειακά σας ζητήματα θὰ λυθοῦν ὀφεισ ἐπιθυμοῦσατε. Ἔτσι θ’ ἀποφύγετε ἀπογοητεύσεις καὶ καυγάδες πα’ θὰ σὰς στενοχωροῦσαν πολὺ. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τετάρτη, ἀριθ. 9.

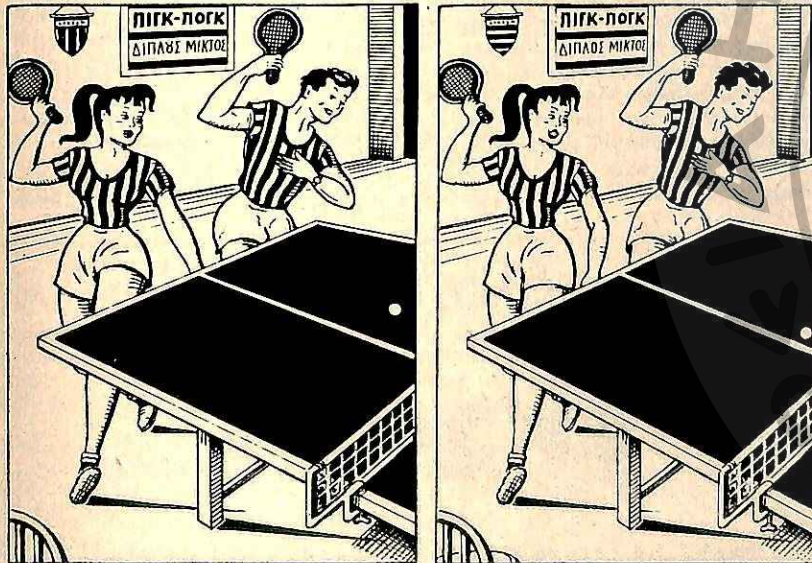

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 20 Ἰαν. - 18 Φεβρ.: Σὰς ἐπιβάλλονται χωρὶς λόγο ἄτομα ποὺ δὲν ἀξίζουν τὴν ἐμπιστοσύνη σας. Εἰσθε καχύποπτος στοὺς φίλους σας καὶ βοηθάτε τοὺς ἐχθρούς σας νὰ σὰς κάνουν κακό. Προσέξτε! Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Δευτέρα, ἀρ. 5.

ΙΧΘΥΕΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 19 Φεβρ. - 20 Μαρτίου: Οἱ συνασηματισμοὶ πρέπει νὰ παραμερισθοῦν τὸ ταχύτερο γιὰτὶ θὰ βλάψετε τὴν ὑγεία σας χωρὶς λόγο. Ἡ ἐποχὴ μας θέλει ρεαλισμὸ σὲ κάθε τῆς ἐκδήλωσιν. Θάρρος. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Πέμπτη, ἀριθ. 8.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

Τὸ δεύτερο σκίτσο διαφέρει ἀπὸ τὸ πρῶτο σὲ 10 σημεία. Μπορεῖτε νὰ τὰ βρῆτε;

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

1. Στενὰς μὲ τὴν ἡλὸ συνδεδεμένη λέξις.
2. Φίλος καὶ συνεργάτης τοῦ Κικέρωνος εἰς τὴν καταδίωξιν τοῦ Κατι- λίνου, δολοφονήθηκε εἰς τὴν Πειραιά. Τόσα χρόνια ἔζησεν ὁ Ψυχά- ρης.
3. Μάρκα αὐτοκινήτων. Αὐτὸς ὁ δῆλος εἶναι ὁ πρῶτος Τούρκος ἡγέ- των ὅστις ἔλαβε τὸν τίτλον σουλτάνου, ἰ- δρυτῆς τοῦ ἐν Περσίᾳ κράτους τῶν Σελτζου- κιδῶν Τούρκων.
4. Φίλιδρον δένδρον, γε- νικὴ (δὴμ.). — Συνεκ- δοχάγορά, παζάρι.
5. Χρησμον εἰς τὴν κα- τασκευὴν παγιδῶν ἀ- ρωματικῶν φυτῶν (γεν.). — Αὐτὸ εἶναι ἐτίπο- τε... τουρκιστί.
6. Θηλ. ἀναφορ. ἀντωνυ- μία (γεν.). — Διδά- σκεται εἰς τὰ ὤδεια (δὴμ.).
7. Μέρος τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, προφερόμενα μαζί (δὴμ.). — Ἡ γραφὴ τοῦ 230 — Ἀ- ποκτινώνει τὸν ἄνθρωπον (δὴμ.). — Δρυτῆς τοῦ θετικισμοῦ, ἐνάρθρων (1798 — 1857).
8. Ἀρχαιοελληνικὸν γυναικείον ὄνο- μα. — Ἀνθ.
9. Πρόθεσις. — Μελλοντικὸν — Τὸ καμῖκα (καθαρ.).
10. Ἐγχορδὸν ὄργανον τῶν ἀρχαίων, χαλδαϊκῆς προλεύσεως, τοῦ εἶ- δους τῆς ἄρπας (γεν.). — Πρό- θεσις.
11. Νότα — Ὁ ἡμαρτημένος συντα- κτικῶς.
12. Ἀποτρέπει — Τὴν κρατοῦν... οἱ ἐπιφυλακτικοὶ — Κτητικῶν.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Μὲ αὐτὲς τρέφεται... ἡ ζήλεια.
2. Γάλλοι ἱππῶται στα

πόρτα του αρχοντικού του, αναγκάζοντας το θαυσιλιά ν' ανέβη τ' απότομα σκαλιά. «Ο παππούς μου — λέει ο κ. Κουντουριώτης, — ήταν μπροστά σ' αυτή την τελετή, παιδί ακόμα, και φορούσε ένα ρούχο με συμπαγή χρυσά κουμπιά, που τὰ θαύμασε πολύ ο βασιλιάς». Στο υπόγειο υπάρχουν τὰ μεγάλα κελλάρια που χρησιμοποίησε ο Λάζαρος για ν' αποθηκεύη όχι μόνο τὰ πλούτη του, αλλά και τὰ 10 πρόβατα και τὶς 20 ὀκάδες κρέας που ἀγόραζε κάθε δυό-τρεις μέρες για νὰ τρέφῃ τὴν μεγάλη του οικογένεια καὶ τὸν 20 υπέρτερος του. Σ' αὐτὰ τὰ κελλάρια λένε πὼς εἶναι ἀκόμα και τώρα κρυμμένο χρυσάφι, — ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ξέρω ποὺ ἀκριβῶς, λέει μελαγχολικά ο κ. Κουντουριώτης.

ΠΛΟΥΤΗ, ΠΛΟΥΤΗ

Ψηλά σὲ μιὰ βραχώδη πλαγιά πού βλέπει στὴ θάλασσα, πρὸς τὸ χωριουδάκι. Καμίνια, βρίσκεται ἡ οἰκία Βουδούρη, ἡ πιὸ γραφικὴ ἴσως ἀπ' ὅλα τὰ ἱστορικά σπιτία τοῦ νησιού. Ἰδρῦθηκε γύρω στὰ 1790 ἀπὸ ἕναν Βουδούρη πού, ὅπως οἱ ἄλλοι πρὸχόντες τῆς “Υδρας εἶχε κάνει τὴν περιουσία του ἀπ' τὴν ἐμπορικὴ ναυτιλία. Στὰ 1955, ὁ γάμος τοῦ 19χρονου ἀπογόνου του ἦταν τὸ γεγονός τῆς χρονιᾶς στὸ νησί. Μέσα στὸ σπιτί υπάρχουν ἀκόμα μερικά πολύτιμοι ἀδαμαντοκόλλητοι σταυροὶ κι ἄλλα στολίδια καὶ κοσμήματα, πού ἀνῆκαν στίς προῖκες παλαιῶν γυναικῶν μελῶν τῆς οικογενείας Βουδούρη. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τίς προῖκες εἶχαν κοσμήματα ἀξίας 10.000 κολωνάτων καὶ ἀναριθμητὰ κεντητὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα (ἀπὸ 100 κομμάτια γιὰ κάθε εἰδος!).

Ἡ συντήρηση αὐτῶν τῶν ὠραίων ἱστορικῶν σπιτιῶν δημιουργεῖ ἕνα μόνιμο πρόβλημα γιὰ πολλοὺς ἰδιοκτῆτες. Μερικοὶ προτείνουν νὰ θεωρηθοῦν τὰ σπιτία αὐτὰ ἐθνικά μνημεῖα, ὅπως γίνεται στὴν Ἀγγλία καὶ στὴ Γαλλία, καὶ ν' ἀναλάβῃ τὴ συντήρησή τους τὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιο, ἀλλὰ δὲν ἔχει γίνεῖ ἀκόμα καμμία κίνηση πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση.

Η ΑΚΜΗ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ

Ἡ “Υδρα ἔγινε διάσημη κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰώνα, τότε πού οἱ νησιῶτες εἶχαν τὴν τύχη νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' τὶς ἀτυχίες τῶν μεγάλων δυνάμεων στὴ Μεσόγειο. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ρωσο — τουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1770, τὰ ὑδραῖκα πλοῖα, ἐφωδισμένα μὲ διπλὰ ναυτικά ἔγγραφα, ἐξυπηρετοῦσαν καὶ τὰ ρωσικά καὶ τὰ τουρκικά λιμάνια, δείχνοντας πότε ρωσικά καὶ πότε τουρκικά χαρτιά, ἀνάλογα μὲ τὴν περίσταση, καὶ θάζοντας πότε τὴ μιά καὶ πότε τὴν ἄλλη σημαία. Ἡ μείωση τῆς γαλλικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας τὴν ἐποχὴ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστά-

σεως, ἡ κατάρρευση τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Βενετίας ἀπὸ τὸ Βοναπάρτη στὰ 1797, κ' ἡ ἐπέκταση τῶν Ναπολεοντεινῶν πολέμων στὴν Ἰσπανία ἔκαναν τοὺς γενναίους Ὑδραίους ν' ἀκμάσουν. Ὁ Ὑδραῖκος στόλος τῶχε γιὰ διασκέδαση νὰ διασπᾷ τὸν ἀγγλικὸ ἀποκλεισμό τῶν λιμένων τῆς Εὐρώπης πού κατεῖχε ὁ Ναπολεὼν...

Ὁ Ἀναγνώστης Κουντουριώτης (πού οἱ δυὸ γιοὶ του ἐπρόκειτο νὰ λάβουν τόσο ἐνεργὸ μέρος στὸν πόλεμο τῆς ἀνεξαρτησίας), ὁ Ἀνδρέας Βῶκος (πατέρας τοῦ ναυάρχου Μιαούλη — τὸ ὄνομα Μιαούλης εἶναι παρατσούκλι), ὁ Μιχαὴλ Κριεζῆς κι ὁ Λάζαρος Κοκκίνης ἦταν οἱ πρῶτοι πλοῦσοι ἐφοπλισταὶ καὶ πρὸχόντες τῆς “Υδρας. Ἐφεραν στὴν “Υδρα ἀρχιτέκτονες ἀπ' τὴ Γένοβα καὶ τὴ Βενετία γιὰ νὰ τοὺς χτίσουν τὰ γερὰ πέτρινα σπιτία τους, καὶ τὰ ἐπίπλωσαν μὲ τὰ ὠραιότερα ἐπιπλά, τὰ διακόσμησαν μὲ τὰ ὠραιότερα μεταξία, πορσελάνες, κρύσταλλα καὶ κομψοτεχνήματα ποῦφεραν ἀπὸ τὰ ταξίδια τους, ἐνῶ συγχρόνως γέμιζαν τὰ κελλάρια τους μὲ χρυσὲς λίρες κι ἄλλα γερὰ νομίσματα τῆς ἐποχῆς.

Οἱ γυναῖκες τῶν πλούσιων ὑδραῖκων οικογενειῶν τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ἀν καὶ ντύνονταν μὲ τὰ πλουσιώτερα μεταξωτὰ καὶ χρυσοκέντητα ὑφάσματα, ζοῦσαν μιὰ κλειστὴ, ἀνατολιτικὴ ζωὴ, ἐνῶ οἱ χωρικές, συνηθισμένες στίς μακρόχρονες ἀπουσίες τῶν ἀνδρῶν τους, διοικοῦσαν οἱ ἴδιες ὄχι μόνο τὰ σπιτία τους, ἀλλὰ καὶ τὰ καταστήματα.

ΟΙ 20 ΠΙΑΤΕΛΕΣ ΤΟΥ ΚΟΧΡΑΝ

Τὰ γλέντια κ' οἱ γιορτὲς ἦταν μόνο γιὰ τοὺς ἀντρες. Ὁ Τζῳρτζ Κόχραν, ἀνεψιὸς τοῦ Ἀγγλοῦ ναυάρχου Κόχραν, περιγράφει στὸ βιβλίο του «Περιοδεύοντας στὴν Ἑλλάδα», πού δημοσιεύτηκε στὰ 1842, μιὰ ἐπισκέψῃ στὸ σπιτί τοῦ Γεωργίου Κουντουριώτη σὲ μιὰ τέτια περίσταση: «Τὸ τραπέζι — λέει — ἦταν χαμένο κάτω ἀπὸ τὰ κρέατα. Ἐνα τεράστιο τούρκικο πιάφι θρискόταν στὴ μιὰ ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ. Στὴν ἄλλη ἄκρη ὑπῆρχε ἕνα ὀλόκληρο ἀρνί, μ' ἕνα λεμόνι στὸ στόμα τοῦ. Καὶ στὴ μέση ὑπῆρχε μιὰ πελώρια σουπιέρα. Δεξιά καὶ ἀριστερὰ ἔθλεπε κανεῖς πιάτα, ἀναριθμητὰ πιάτα γεμάτα φαγητὰ καὶ μεζέδες...» Ὁ Κόχραν διηγεῖται πὼς ὁ Γεώργιος Κουντουριώτης εἶχε δώσει διαταγὴ νὰ τοῦ φέρουν διαρκῶς μιὰ καινούργια πιατέλα μὲ μόνις σερβιριζόμεν ἀπὸ τὴν ἄλλη, κι αὐτὸ ἐπαναλήφθηκε ἐκτοὺς φορὲς! Ἐπειδὴ ὁ Κουντουριώτης δὲν ἤξερε ἄλλη γλῶσσα ἐκτὸς ἀπ' τὰ ἑλληνικά, ὁρῆκε αὐτὸ τὸν τρόπο γιὰ νὰ δείξῃ τὴ φιλόξενη διάθεσή του. Ὁ Κόχραν προσθέτει: «Μὰς ἔδωσε κ' ἕνα θαυμάσιο κρασί, πού μὰς εἶπε πὼς τὸ εἶχε φέρει ἀπ' τὴ

Γαλλία μ' ἕνα ἀπ' τὰ δικά του καράβια».

Στὰ 1821, τὰ πλούτη τῆ “Υδρας ἦταν μυθικά. Πουθενὰ ἄλλοῦ στὴν Ἑλλάδα δὲν εἶχαν μαζευτῇ τόσο πολλὰ στὴ διάρκεια τῆς τουρκικῆς κατοχῆς. Ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἦταν ἡ ὠραιότερη ὥρα τῆς “Υδρας. Μὲ τὴν παρακίνηση τοῦ Οἰκονόμου καὶ τῆς οικογενείας Γκίκα, ἡ “Υδρα συντάχθηκε μὲ τοὺς ἐπαναστάτες τῆς στεριᾶς ἀμέσως μετὰ τὴ διακήρυξη τῆς 25ῆς Μαρτίου, ἀφιερώνοντας καὶ τὰ πλοῖα καὶ τίς περιουσίες τῆς στὸν κοινὸ ἀγῶνα. Ὁ Μιαούλης ἔγινε ἀρχηγὸς τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ καὶ μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς Ἀγγλογαλλορωσικῆς συμμαχίας τοῦ 1827, παραχώρησε τὴν ἀρχηγία στὸν Ἀγγλο ναύαρχο λόρδ Κόχραν. Ὁ Τομπάζης, ὁ Βουδούρης κ' οἱ Κουντουριώτιδες χωρὶς νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν Ψαριανὸ ναύαρχο, ἱδιακρίθηκαν ὅλοι στὸν πόλεμο τῆς ἀνεξαρτησίας. Στὰ 1831, ἡ Ἑλλάδα ἦταν ἐλεύθερη, μὰ ἡ “Υδρα εἶχε χρεωκοπήσει. Ἡ χήρα τοῦ Λαζάρου Κουντουριώτη ἀναγκάστηκε ἀργότερα νὰ πωλήσῃ τὰ ἐπιπλά τῆς οικογενείας γιὰ νὰ ζήσει, καὶ τὸ ἔβιο ἔκαναν καὶ πολλὲς ἄλλες ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες τῆς “Υδρας.

ΤΟΥΣ ΕΜΕΙΝΑΝ Τ' ΑΞΙΩΜΑΤΑ...

Ἡ δαπανηρὴ Ἐπανάσταση ἐξανέμισε τὰ πλούτη τῆς “Υδρας, κ' ἡ ἀνακάλυψη τοῦ αἰμοῦ ἔκανε ἀναρχοκρατικὸ τὸ στόλο τῶν ἱστιοφόρων τῆς. Ἀλλὰ τὸ γόητρο τῆς “Υδρας ἐπέζησε χάρις στοὺς ἥρωές τῆς πού πῆραν μεγάλες θέσεις στὸ νέο ἐλεύθερο Ἑλληνικὸ Κράτος, καὶ χάρις στὴν παράδοση τῶν οικογενειῶν τῆς. Ὁ Δημήτριος Βούλγαρης, γιὸς τοῦ πρώτου κυβερνήτη τῆς “Υδρας, ἔγινε πολλὰς φορὲς πρωθυπουργός. Ὁ Βασίλης Βουδούρης ἔγινε ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Ὁ Ἀνδρέας Κουντουριώτης, γιὸς τοῦ Γεωργίου, ἔγινε πρεσβευτὴς καὶ αὐτάρχης. Ὁ ἐγγονός του Παῦλος, ναύαρχος, ἀντιβασιλεὺς καὶ δυὸ φορὲς Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Μιαούλη ἔγιναν πρωθυπουργοὶ καὶ ὑπουργοὶ τῶν Ναυτικῶν. Ὁ πλήρης κατὰλογος εἶναι πολὺ μεγάλου-

τερος. Ὅπως εἶπε ἕνας Ὑδραῖος στὸν πρῶτο μονάρχη τοῦ νέου βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, στὸ 1832: «Ἡ “Υδρα ἔδωσε στὴν Ἑλλάδα ναυάρχους, πρωθυπουργούς... καὶ ἀστακοὺς!».

Γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὰ ὑψηλά τους καθήκοντα, οἱ ἐξέχοντες Ὑδραῖοι ἐγκαταστάθηκαν στὴν Ἀθήνα, ἐνῶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ναυτικούς τῆς μετανάστευσαν στὸν Πειραιᾶ, κ' ἡ “Υδρα ξεχάστηκε προσωρινά. Ἡ σπογγαλιεῖα ἦταν ὁ κύριος πόρος τῆς στὴν περίοδο αὐτῇ, καὶ παρ' ὅλο πού ὁ θαυμασμός αὐτὸς σπογγαλιευτικὸς στόλος καταστράφηκε ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς στὸ δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο, κάθε χρόνο καμμία πενήνταριά καΐκια — ἐφωδισμένα μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα τῆς σπογγαλιείας — ξεκινοῦν γιὰ τὰ παράλια τῆς Βορείου Ἀφρικῆς.

Τώρα ἡ “Υδρα ἔχει κινήσει καὶ πάλι τὸ ἐνδιαφέρον ὄχι μόνον τῶν Ἀθηναίων — πού ἀγοράζουν ἐκεῖ μὲ λίγα χρήματα μεγάλα σπιτία καὶ τ' ἀνακαινίζουν, — ἀλλὰ καὶ τῶν ξένων τουριστῶν. Ὁ Σόμερσετ Μόμ, ἡ λαίδη Ντάφ Κοῦπερ, ἡ Ἀγγλίδα μπαλλαρίνα Μάργκοτ Φοντέν, ἡ Ἀγγλίδα ἡθοποιὸς Ἄνν Τόντ, ὁ Γάλλος ζωγράφος Σαγκέλ καὶ πολλὲς ἄλλες διασημότητες ἐπισκέφθηκαν τὴν “Υδρα στὰ τελευταῖα χρόνια.

Οἱ Ὑδραῖοι, καταλαβαίνοντας τίς τουριστικὲς δυνατότητες τοῦ νησιοῦ τους, ἔδρυσαν τελευταῖα μιὰ ἐπιτροπὴ τουρισμοῦ, μ' ἐπικεφαλῆς τὸν Παντελὴ Κουντουριώτη, γιὰ τὴ θελίωση τῶν ξενοδοχείων κ' ἐστιаторίων τῆς “Υδρας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ καινούργιο ξενοδοχεῖο, γίνεται σκέψῃ νὰ μετατραπῇ τὸ ἔρημο ναυπηγεῖο Μανδράκη σὲ μιὰ ἐλκυστικὴ πλάξ.

Τὸ μέλλον φαίνεται καὶ πάλι λαμπρὸ γιὰ τὸ ἱστορικὸ νησάκι. «Ἡ “Υδρα μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ κάτι ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ Κάπρι — λέει ὁ δῆμαρχός τῆς κ. Περικλῆς Σεφεριάδης — ἀλλὰ δὲν θὰ χάσῃ ποτὲ τὴν ἀπλότητά τῆς. Τὸ νησί μας θὰ μείνῃ παλιό: Αὐτὸ ἀκριβῶς ἀρέσει στὸν κόσμο, γι' αὐτὸ ἔρχονται οἱ ξένοι ἐδῶ, κ' ἔτσι σκοπεύουμε νὰ τὸ διατηρήσωμε!».

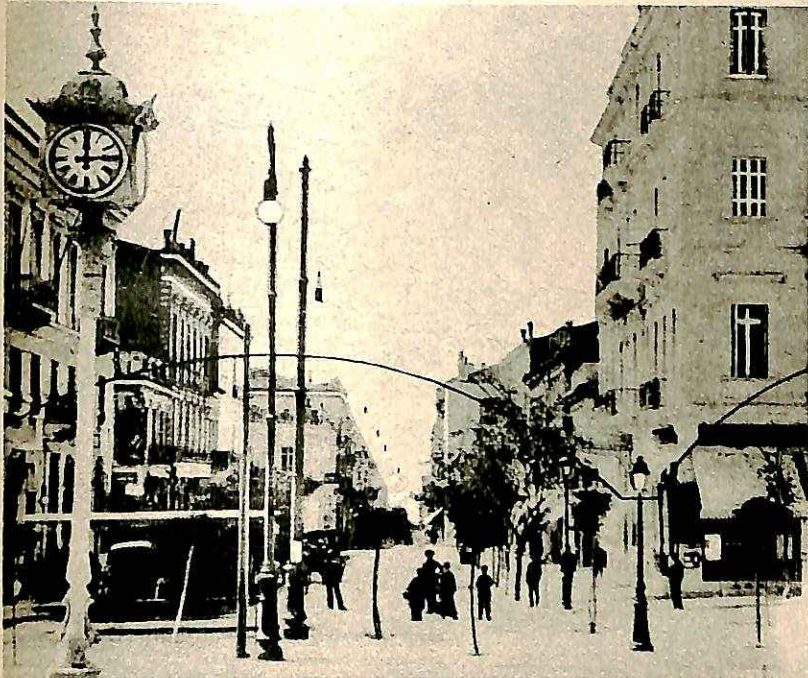
Κείμενο: ΤΖΟΑΝ ΜΠΟΥΣ
Φωτογραφίες: ΦΙΛ. ΜΠΟΥΚΑ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΤΕ ΣΤΗΝ

ἐκλογὴ

ΤΗΝ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

ΘΥΜΑΣΤΕ ΠΟΤΕ;

... ἡ ξέρετε πότε ἕνας γνωστὸς ἀθηναϊκὸς δρόμος εἶχε αὐτὴ τὴν ὄψη;

Εἶπε τοῦτο κατὰ τὸν ἔτος 1903.

ΔΥΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 48

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΙΣ . 2. ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ — ΟΕ' (75). 3. ΦΙΑΤ — ΤΟΓΡΟΥΛ. 4. ΙΤΙΑΣ — ΠΙΑΤΣΑ. 5. ΒΑΝΙΛΛΗΣ — ΙΤΣ. 6. ΟΙΑΣ — ΑΣΜΑΤΙ. 7. Μ.Ρ. (Μηρῶ) — Ο «ΚΟΝΤ». 8. ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ — ΙΑ. 9. ΕΙΣ — ΘΑ — ΠΙΑΡ. 10. ΣΑΜΒΥΚΗΣ — ΑΝΑ. 11. ΛΑ — ΣΟΛΟΙΚΟΣ. 12. ΜΗ — ΠΙΣΙΝΗ — ΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. ΑΜΦΙΒΟΛΙΕΣ. 2. ΝΑΙ·ΤΑΙ — ΦΙΑΛΗ. 3. ΤΡΑΙΝΑΡΙΣΜΑ. 4. ΑΚΤΑΙΣ. 5. ΝΕ' (55) — ΣΛ' — ΜΕΘΥΣΙ. 6. ΑΛΤ — ΛΑΡΝΑΚΟΣ. 7. ΚΛΟΠΗΣ — ΙΛΗ. 8. ΛΟΓΙΣΜΟΙ — ΣΟΝ. 9. ΑΣΡΑ — ΠΑΚΑ — ΙΗ' (18ος). 10. Ο «ΤΙΤΟ» — ΚΑΙ. 11. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. 12. ΣΕΛΑΣ — ΤΑ «ΡΑΣΑ».

ΖΙΓΚ - ΖΑΓΚ ΑΡ. 48

Ὁ εἰδικὸς συνεργάτης μας ἐπέτυχε μὲ τὰς λέξεις: ΠΡΟΘΥΜΟΠΟΙΟΥΜΑΙ — ΣΑΚΑΡΑΚΑΣ — ΜΗΝΑ — ΟΙΝΩ, σύνολον 52 βαθμῶν.

Ὁ παρακάτω συνδυασμός δίδει ἐπίσης ἐξαιρετικὴν βαθμολογίαν: ΣΚΑΝΔΑΛΟΘΗΡΙΚΟΣ — ΥΜΙΝ — ΜΑ·Ι·Ο — ΑΝΑ — ΠΡΟ — ΚΑΠΟΥ. Μερικὲς ἄλλες λέξεις ἀπὸ τίς πολλὰς: ΑΝΑΚΑΣΙΑ — ΛΟΥΘΗΡΟΥ — = 50!

ΘΥΜΟΥΜΑΙ — ΘΗΡΑ·Ι·ΚΟΣ — ΣΑΝΔΑΛΟ — ΑΠΟΡΙΑ — ΑΝΘΗΡΟΥ — ΛΑΘΗΡΟΙ — ΚΑΣΠΙΑΝ — ΑΚΑΙΡΟΥ — ΡΟΥΠΙΑ — ΜΟΥ·ΜΙΑ κλπ.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΡ. 48

1. Ἀριστέρῳ χέρι παίκτηρις δὲν εἶναι τεντωμένο. 2. Στόμα παίκτηρις εἶναι πιὸ ἀνοικτό. 3. Πανταλονάκι παίκτηρις στὸν ἀριστερὸ μηρὸ πιὸ μακρύ. 4. Δεξιὸς μηρὸς παίκτηου μετεκινήθη πρὸς τὰ δεξιά. 5. Μαλλιά παίκτηου διαφορετικά. 6. Πεταλούδα πού σφίγγει τὸ φιλέ (κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι) μικρύτερη. 7. Στὸ ἐρεϊσίνωτο τῆς καρέκλας, κάτω ἀριστερά, φαίνεται καὶ ἡ ἔδρα. 8. Λάβαρο στὸν τοῖχο ἔχει ὀριζόντιες γραμμές. 9. Στὴν πινακίδα ἀντὶ ΔΙΠΛΟΥΣ γράφει ΔΙΠΛΟΣ. 10. Μπαλλάκι πῆγκ·πόγκ σὲ ἄλλη θέση.

ΛΥΣΙΣ ΤΥΖΑΛ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ. 2. ΑΝΑΠΝΟΗ — Χ.Ρ. (Χήρῳ). 3. ΙΝΑΧΟΣ. 4. ΟΡΝ — ΡΗΝΕΙΑ. 5. ΤΑΟΣ — ΚΑΝ. 6. ΑΝ — ΑΡΝΙ. 7. ΕΙΦΑΣΚΙΑ. 8. ΙΣΟΔΥΝΑΜΙΑ. 9. ΜΑΛΕΡ — ΛΙ. 10. ΟΛΠ — Η «ΣΑΜΗ».

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. ΚΑΛΟΤΑΞΙΔΟ. 2. ΡΑΝΙΣ. 3. ΙΑΙΝΩ — ΦΩΜΠ. 4. Ν.Π.Ν. (Νηπινοει) — ΑΔΑΗΣ. 5. ΟΝΑΡ — ΣΥΛΗ. 6. ΗΧΟΥ — ΣΕΝΚ. 7. ΡΗΟΝ — ΑΡΑΙΑ. 8. ΜΑΡΚΕΣ. 9. Ι.Χ. — ΝΑΙ — ΙΛΗ. 10. ΟΡΓΑΝΙΚΑΙ.

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 22)

ρίπτωσή τους, ἔχουν ἐξαφανισθῇ! Δὲν ἔχει μείνει σχεδὸν τίποτε ἀπ' ὅλες αὐτὲς τίς γυναῖκες. Ἐχεῖ κανεῖς τὴν ἐντύπωση —κι' αὐτὸ δείχνει κ' ἡ ρήτρα τῆς καύσεως τῶν πτώματων— ὅτι ἔγινε κάθε προσπάθεια νὰ ἐξαλειφθῇ κάθε ἱχνὸς τοῦ ἐγκλήματος — ἂν ὑπῆρξε βέβαια ἐγκλημα...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Χάναμ ἀντιμετωπίζει, λοιπόν, ἕνα δυσχερέστατο πρόβλημα: Σὲ ποιὸν ν' ἀποταθῇ γιὰ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια; Τεκμήρια δὲν υπάρχουν. Σώματα τοῦ ἐγκλήματος, στίς περισσότερες περιπτώσεις, δὲν υπάρχουν. Οἱ γιατροὶ δεσμεύονται: ἀπ' τὴν ἐπαγγελματικὴ ἐχεμύθεια, τὸ ἴδιο κ' οἱ δικηγόροι κ' οἱ τραπέζιτες. Ἀλλωστε, οἱ περισσότεροὶ δικηγόροι ἔχουν μισοξεχάσει τίς παλιὲς αὐτὲς ὑποθέσεις...

Ἀλλά, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ πὼς ὁ ἐπιθεωρητὴς Χάναμ εἶναι ὁ ἱκανώτερος ἄνθρωπος πού ὑπάρχει στὴ Σκότλαντ Γουάρντ, ὁ πιὸ κατάλληλος γιὰ νὰ διαλευκάνῃ ἕνα ἐνδεχόμενο ἐγκλημα. Οἱ συνάδελφοι τοῦ νὸν λένε «Ὁ κόμης», γιὰτὶ εἶναι πάντα θαυμασία ντυμένος, κ' ἡ ὀμιλία του εἶναι τόσο ἀπογὰ καὶ τόσο γοητευτικὴ, ὥστε ἀκόμα κ' ἕνας καθηγητὴς τῆς Ὁσφόρδης, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν συναγωνισθῇ. Οἱ ἰδιότητές του αὐτὲς εἶναι, ὅτι χρειάζεται γιὰ τὴν ἐρεῖυνά του ἐγκλημάτων σὲ μιὰ κοσμικὴ λουτρόπολη. Ἐκεῖ ὅπου ἕνας δάνασος ἀστυνομικὸς ἢ ἕνας ἀδιάκριτος ντετέκτιβ θ' ἀποτύγχανε, ὁ ἐπιθεωρητὴς Χάναμ θὰ ξέρῃ νὰ χειρισθῇ τὴν ὑπόθεση μὲ τάκτ καὶ μὲ λεπτότητα...

Ὁ Χάναμ μελετᾷ κάθε ἔγγραφο, κάθε στοιχεῖο. Μερικὰ τὰ ἐξακριβώνει προσωπικά, πηγαίνοντας νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα γραφεῖο στὴν πόλῃ ἢ μιὰ κατοικία πού βρίσκεται ἀρκετὰ μίλια μακριά, στὴν ἐξοχή.

Μετὰ τίς προκαταρκτικὲς ἐρευνες καὶ ἀνακρίσεις τοῦ Χάναμ καὶ τῆς ομάδος του, θὰ γίνῃ μιὰ σειρά ἀπὸ συσκέψεις στὴ Σκότλαντ Γουάρντ μὲ νομικοὺς συμβούλους τῆς ἀστυνομίας κ' ἄλλους εἰδικούς.

Ἐπειτα, θὰ γεννηθῇ τὸ ζήτημα τῶν ἐκταφῶν. Στὴν ἀρχὴ θὰ ἐκταφῇ μιὰ γυναῖκα, κι' ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐξετάσεως τοῦ πρώτου αὐτοῦ πτώματος θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ ἐκταφὴ ἢ μὴ ἄλλων πτωμάτων.

Μιὰ ἀπὸ τίς 14 γυναῖκες τῶν ὁποίων θὰ ἐξετασθοῦν οἱ συνθήκες θανάτου, ἔχει πεθάνει στὰ 1935, δηλαδή πρὶν ἀπὸ 21 χρόνια. Στὴν περίπτωση τῆς, ἡ ἔρευνα εἶναι πολὺ δύσκολη, γιὰτὶ ἀκόμα κι' ἂν γίνῃ ἡ ἐκταφὴ τοῦ πτώματός τῆς, εἰνα: ζήτημα ἂν θὰ μπορέσῃ νὰ φέρῃ τίποτα εἰς φῶς ἡ ἱατροδικαστικὴ ἐξέταση.

Οἱ διαθήκες ὁ ἀπὸ τίς 14 αὐτὲς γυναῖκες ἀφοροῦν ἕνα συνολικὸ ποσὸ τουλάχιστον 100.000 λίρῶν. Οἱ κληρονόμιες πού καθίστανται ὑποπτες αὐτὲς τίς διαθήκες, καὶ πού προκαλέσαν τὴν περιέργεια τῆς ἀστυνομίας, ἀφοροῦν 30.000 λίρες.

Ἄν ὁ ἐπιθεωρητὴς κ. Χάναμ κατορθώσῃ νὰ διαλευκάνῃ τὸ μυστήριο τοῦ Ἡοτμπορν, θὰ πρόκειται γιὰ τὸ μεγαλύτερο θρίαμβό του. Ἡ ὑπόθεση αὐτὴ θὰ τὸν δοῇσθῇ μόνον γιὰτὶ θὰ εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα τῶν αἰώνων, μὰ καὶ γιὰτὶ ὁ δολοφόνος ἔδρασε ἐπὶ σειράν ἐτῶν σ' ἕνα ἀπ' τὰ ἀριστοκρατικότερα μέρη τῆς Ἀγγλίας, τὰ θύματα εἶναι ὅλα γυναῖκες μὲ ὀνόματα γνωστὰ στὴν ἀγγλικὴ κοινωνία, καὶ —ἰδίως— ἡ ἔρευνα πού κάνει ὁ Χάναμ δὲν ἀρχισε ἀπ' τὴν ἀνεύρεση κανενὸς πτώματος, ἀλλ' ἀπὸ μερικὲς ἀδόσποτες φήμες καὶ μερικὰ ἔγγραφα...

Μερικοὶ ἱσχυρίζονται πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν εἶναι παρὰ «τρικυμία σ' ἕνα ποτήρι νερό». Ἰσως! Ἀλλὰ πὼς θὰ ἐξηγηθῇ τότε ἡ ὑπαρξὴ τῆς ἴδιας πάντα μυστηριώδους μάρτυρος σ' ὅλες τίς διαθήκες τῶν γυναικῶν πού ἄφησαν κληροδοσίῃ στὸ ἴδιο πάντα πρόσωπο, καὶ πού πέθαναν ἔπειτα ὑπὸ συνθήκες ὑποπτες; Πὼς θὰ ἐξηγηθῇ ἡ παράξενη δωρεά, ἡ παράξενη διαθήκη κι' ὁ παράξενος θάνατος τῆς κ. Χάλλετ; Πὼς θὰ ἐξηγηθοῦν οἱ αἰφνίδιες ἀλλαγὲς τῶν διαθηκῶν τὴν τελευταία στιγμή; Πὼς θὰ ἐξηγηθοῦν οἱ καύσεις τῶν πτωμάτων κ' οἱ ἐξαφανίσεις ὅλων τῶν μικροαντικειμένων τῶν πλουσιῶν γυναικῶν πού πέθαναν στὸ Ἡοτμπορν; Τὸ Ἡοτμπορν εἶναι βέβαια μιὰ πόλῃ ὅπου οἱ πλούσιες λήρως πηγαίνουν γιὰ νὰ πεθάνουν — ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἔπρεπε νὰ πεθάνουν γρηγορώτερα ἀπ' τὴν ὥρὰ τους...

MANOYHΛ

ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ

ΑΙΘΟΥΣΑ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΩΝ

ΟΔΟΣ ΣΕΝΟΦΩΝΤΟΣ 5

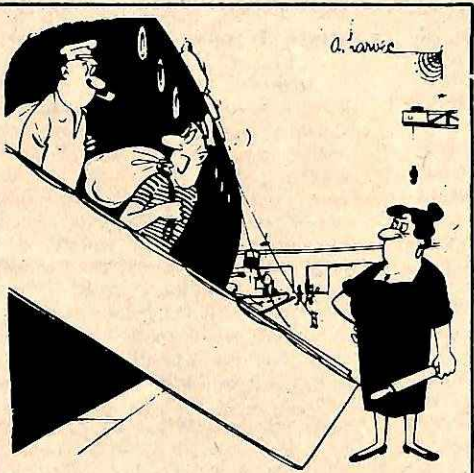
ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΣ 3-30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

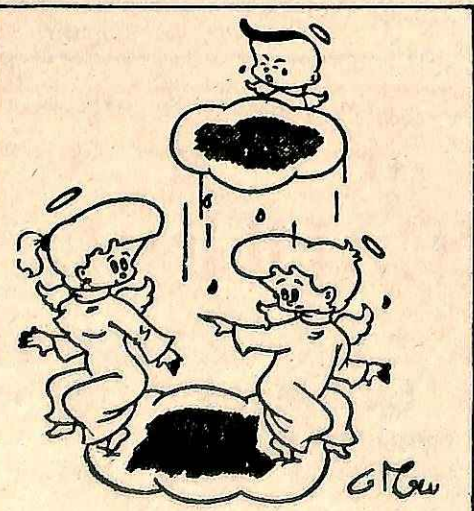
Χιούμορ

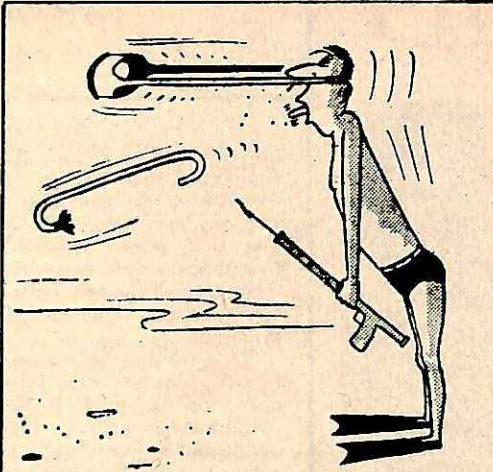
—Μην ανησυχείς, αγάπη μου! 'Η συνταγή λέγει μιά ολόκληρη ώρα στο φούρνο.

—Μετά μου λές έμένα ότι είναι ωραίο νά'χεις μιά γυναίκα σέ κάθε λιμάνι...

—Νομίζω πώς ώρα είναι ν' αλλάξεις τόν μικρό...

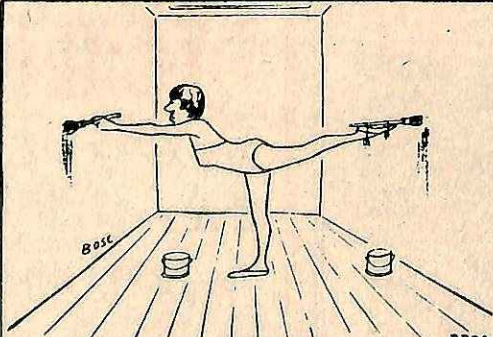
—Ααα...ψού!!!

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

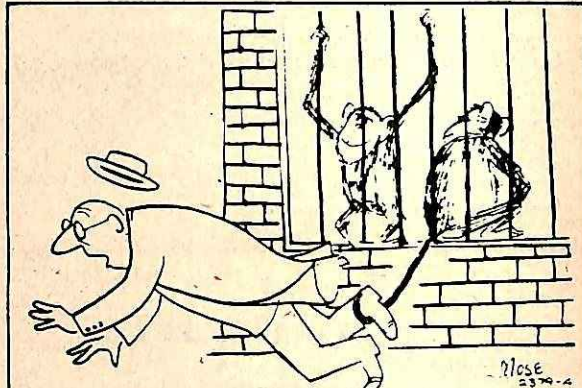
—Καλά, καλά μου τ'όπες πώς θά βρέξη, νά πάρω όμπρέλλα...

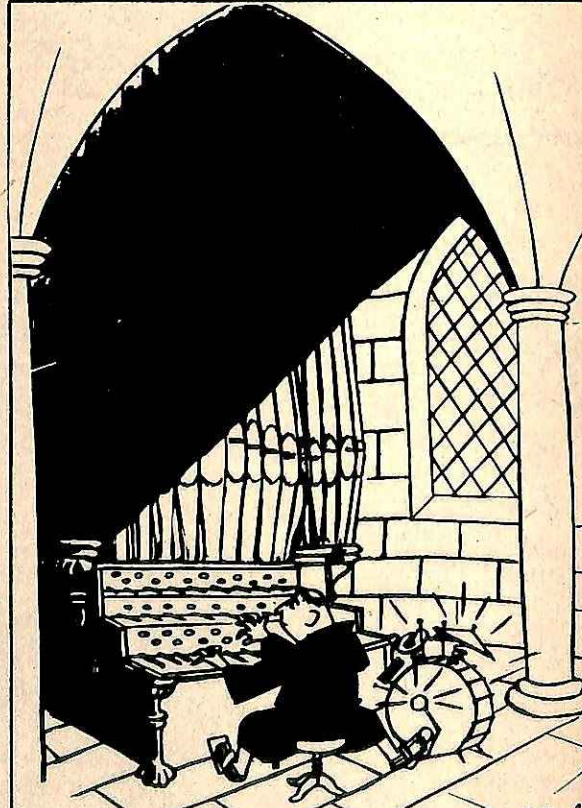
ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

—Δέν μπορούσα νά τόν υποφέρω πιά! "Όλη μέρα διάβαζε βιβλία γιά τó πώς έπιτυγχάνει ένας γάμος!

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Καί τά δύο άπαραίτητα!

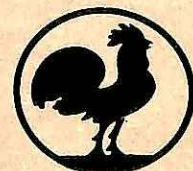
ΤΡΙΝΑΛ

Είναι αποτελεσματική σκόνη καθαρισμού με βάση το ΦΩΣΦΟΡΙΚΟΝ ΤΡΙΝΑΤΡΙΟΝ που παράγει μόνον ή Έταιρία Λιπασμάτων στην Έλλάδα.

- Δέν περιέχει ποτάσσα ούτε άλλες ουσίες πού καταστρέφουν εύπαδη άντικείμενα και προσβάλουν τά χέρια.
- Μπορεί νά χρησιμοποιηθή, σέ οτιδήποτε νερό ακόμη και θαλάσσιο.
- Είναι τó ποιό τέλειο και οικονομικό μέσο καθαρισμού γιά κάθε χρήσι.

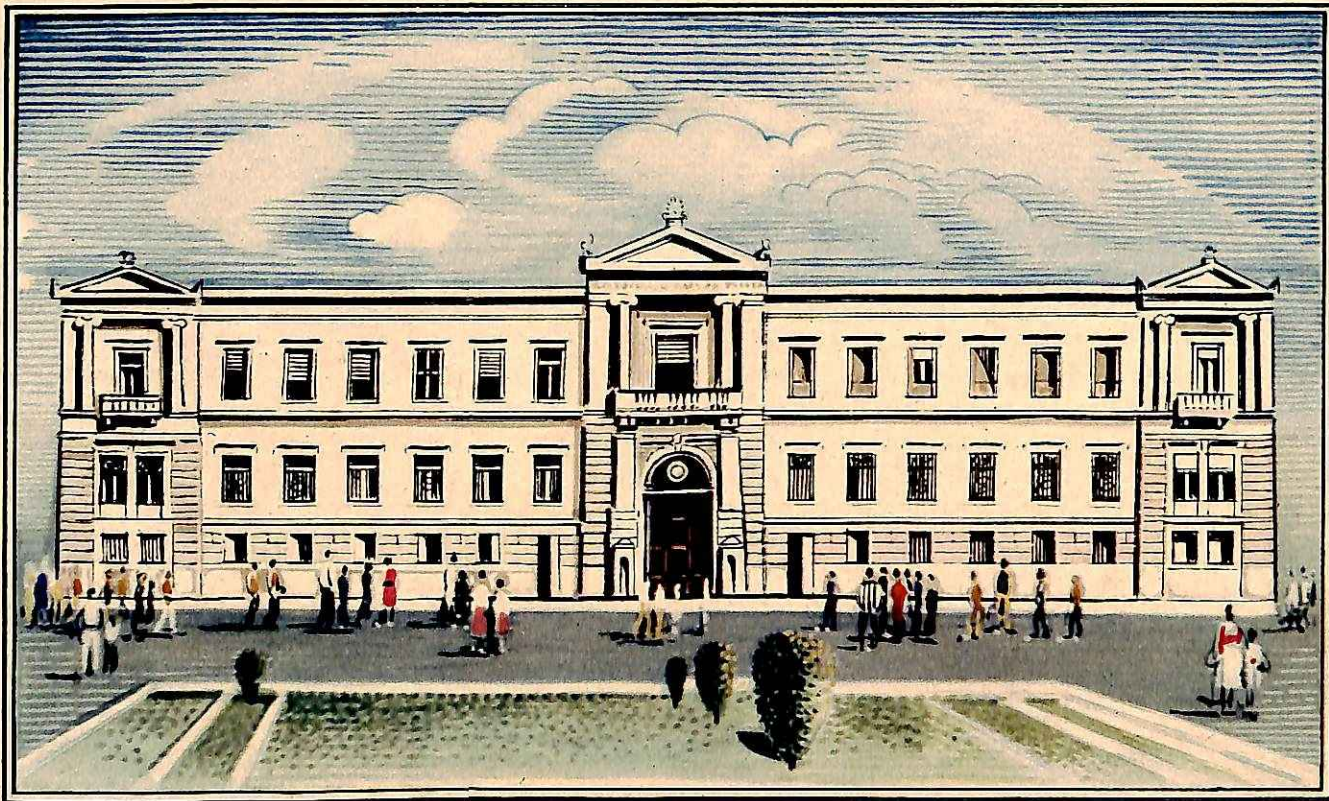
ΟΞΑΛ

- Έντομοκτόνον ήγγυημένης αποτελεσματικότητας οικιακής χρήσεως.
- Τό ΟΞΑΛ περιέχει πύρεθρον D.D.T. και άλλες έντομοκτόνες ουσίες.
- Καταπολεμά αποτελεσματικώς όλα τά έντομα: Μυίγες - σκνίπες - κουνούπια - κορέους - Κατσαρίδες - ψύλλους - Μερμήγκια και άλλα έντομα.
- Η δράσις του έντομοκτόνου ΟΞΑΛ διαρκεί επί πολλές ήμέρας.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
— ΑΘΗΝΑΙ — ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΛΛΑΔΟΣ & ΑΘΗΝΩΝ

ΠΛΕΟΝ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ
ΘΕΜΑΤΟΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ
ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΙΣ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΝ